Sfântul Ioan Rusul, ales mărturisitor a lui Hristos grabnic ajutător şi făcător de minuni

(s.v. 27 mai/ s.n. 9 iunie)

Sfântul Ioan Rusul (în ucraineană Йоан Руський, în rusă Иоанн Русский) (n. aprox. 1690, Hetmanatul Căzăcesc (actuala Ucraina) - d. 27 mai/9 iunie 1730, Ürgüp, Imperiul Otoman) este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți ai Bisericii Ortodoxe Grecești. Devenind prizonier de război și sclav al unui agă turc, el a devenit faimos și a fost respectat chiar și de către stăpânul său musulman pentru smerenia, statornicia în credință și bunăvoința lui. Moaștele sale sunt nestricate, iar credincioșii creștini le consideră a fi făcătoare de minuni. Biserica din orașul Procopie (insula Evia - Grecia) adăpostește astăzi racla cu sfintele moaşte ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul sfântului, nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Slujba Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru părinte Ioan Rusul, noul mărturisitor 6
Acatistul Sfântului Ioan Rusul 23
Rugăciune 33
Rugăciune care se citeşte la vreme de boală 35
Paraclisul Sfântului Ioan Rusul 36
Slujba Sfântului Ioan Rusul - partitură 49
Viaţa Sfântului Ioan Rusul 50
Sfântul Ioan Rusul - drumul spre sfințenie 65
Sinaxar - Sfântul Ioan Rusul 67
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Iuliu Veteranul; Sfântul mărturisitor Ioan Rusul 71
Sfântul Ioan Rusul – Minuni 73
„Certarea" Sfântului Ioan : "Aşa sunt uitaţi prietenii?" 74
Minuni ale Sfântului Ioan Rusul 76
Noi minuni ale Sfântului Ioan Rusul 90
Cum am mai cunoscut un sfânt 102
Stelian Papadopulos - „Trosnesc oasele... Oasele sfântului trosnesc!" 104
Povestiri ale stareţului Iacov Tsalikis despre Sfântul Ioan Rusul 105
Preot Gheorghe Nicolae - Îndemn către tineri 108
Sfântul Ioan Rusul, robul cel liber prin iubirea lui Hristos, mărturisitorul şi făcătorul de minuni, prietenul cel viu al celor binecredincioşi 110
Gânduri la praznicul Sfântului Ioan Rusul... Părintele Ciprian Grădinaru de la Vedrin: "Este o oarecare asemănare între ce trăim şi noi azi şi ce trăia Sfântul Ioan..." Lecţii duhovniceşti desprinse din viaţa unui sfânt iubit 121
Eufemia Toma - Apostolat în Ţara Făgăraşului - Sfântul Ioan Rusul – sfântul umilinţei 126
Mariana Popa - Apostolat în Ţara Făgăraşului - Pe cărări de bucurie, la Sfântul Ioan Rusul 129
Sfântul Ioan Rusul, grabnic vindecător de boli 134
Postolache Ana Maria - Sfântul Ioan Rusul (27 mai) - Descoperit cu trupul întreg, răspânditor de bună mireasmă 138
Lăcaşuri Ortodoxe - Mărturii şi "potriviri" despre Sfântul Ioan Rusul 141
Ruga către Sfântul Ioan Rusul, noul mărturisitor 145
Farfuria Sfântului Ioan Rusul 146
Pentru copii - Sfântul Ioan Rusul, robul cu suflet liber 150
Wikipedia - Ioan Rusul 154

Moaştele Sfântului Ioan Rusul 157
Mănăstirea Sfântul Ioan Rusu - Insula Evia..... 161
(Foto) Acasă la Sfântul Ioan Rusul 182
Pr. Silviu Cluci - Grajdul în care a locuit Sfântul Ioan Rusul - Urgup, Turcia . 198
Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul - Giurgiu 215
Sfântul Ioan Rusul - O viaţă de jertfă, un trup de martir, un suflet de sfânt!233
Icoane..... 243

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

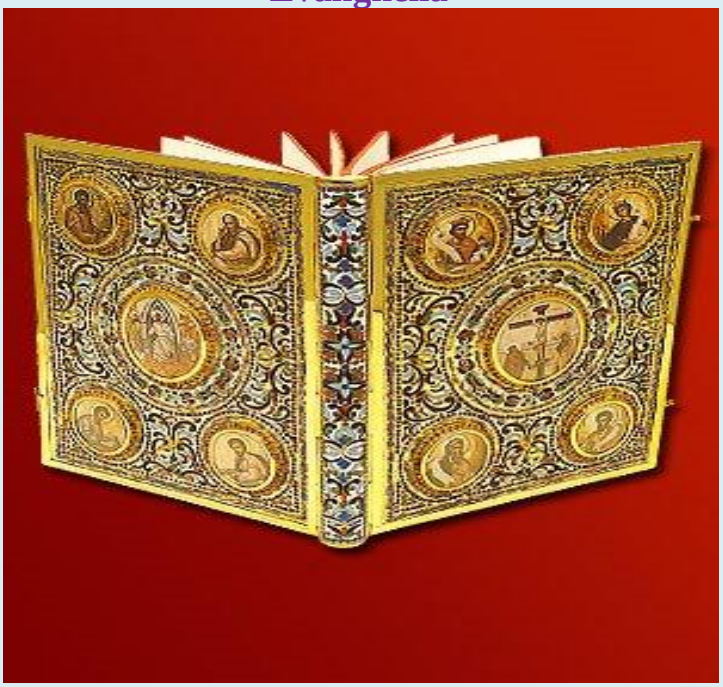

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri, că aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Apostol

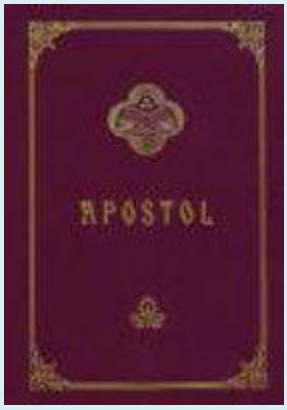

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 7, 26-28; 8, 1-2

26.Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoşi şi fiind mai presus decât cerurile.
27.El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhiereii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuşi.
28.Căci Legea pune ca arhierei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârşit în veacul veacului.

1.Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a şezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,
2.Slujitor Altarului şi Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu şi nu omul.

Slujba Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru părinte Ioan Rusul, noul mărturisitor

ce se pomeneşte la 27 mai

La Vecernia mare

După obişnuitul început, cântăm: Fericit bărbatul... La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Ca un soare a strălucit dumnezeiasca ta pomenire astăzi, pe creştini luminându-i cu sfintele tale străluciri, fericite Ioane, risipind negura patimilor şi întunecimea diavolilor; pentru aceasta te fericim şi în fiecare an te slăvim, ca pe un neclintit apărător şi fierbinte mijlocitor.

Înger pământesc, ca pentru altul ai trăit, ofilindu-ţi trupul, de Dumnezeu înţelepţite, cu post şi privegheri de toată noaptea, trezindu-ţi astfel amintirea morţii şi învrednicindu-te, părinte, de toate tainele cele dumnezeieşti, întru odihna cea viitoare pentru care te-ai adus rod pe tine însuţi Atotstăpânitorului.

Pe toţi cei ce cinstesc dumnezeiasca şi slăvita ta pomenire, fericite Ioane, păzeşte-i cu mijlocirile tale cele către Domnul, rugându-L să ne izbăvească pe noi de toate primejdiile şi patimile şi să îndepărteze mânia Sa cea împotriva noastră, cuvioase părinte, ca tuturor să propovăduim apărarea ta cea fierbinte.

Alte **stihiri**, glasul al 6-lea:

Toată necugetarea patimilor lepădând-o şi trupul supunându-I duhului, te-ai făcut vas dumnezeiesc, sprijinitor al călugărilor, fală a pustnicilor, podoabă a Sfinţilor, privind acum nespusa frumuseţe a Ziditorului tău şi bucuriile cetăţii celei cereşti şi veşnice. Pentru aceasta, cei ce ne-am adunat la slăvită pomenirea ta, cu laude şi cântări te slăvim, Sfinte Ioane.

Bogăţie nerăpită, oraşul procopienilor te fericeşte pe tine, sfinte, cel ce străluceşti în lumină; pentru care şi acum împodobeşte acest locaş şi-1 umple de biruinţele păcii celei dumnezeieşti; zădărniceşte înălţarea vrăjmaşilor nevăzuţi, cu mijlocirile tale, prea slăvite, şi umple de milostivire inimile noastre, ale celor ce te cântăm cu credinţă, şi te roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Veniţi să ne închinăm, tot poporul, în casa Domnului, unde se păzesc ca o comoară moaştele prea fericitului, căruia rugându-ne cu bine plăcute cântări şi cu lumini prea fericitului, plăcute cântări şi cu lumini strălucitoare, să îi strigăm: Grăbeşte, sfinte, şi pe cei ce sunt întru nevoi miluieşte-i, iar pe noi, cei ce te slăvim pe tine şi ne închinăm cinstitelor tale moaşte, izbăveşte-ne din tulburările şi furtunile necazurilor.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi Preaînaltului Dumnezeu cântare de laudă îi aducem din buze de lut, căci a luminat ca un soare strălucitor prea slăvita pomenire a dumnezeiescului nostru părinte Ioan. Fiindcă acest de-a pururea pomenit, urmând pilda răbdării mult încercatului Iov, a stat neclintit întru necazurile în care s-a aflat; căci, robit fiind, 1-a ruşinat pe pricinuitorul robirii, pe vrăjmaşul cel urâtor de oameni. De aceea, adunându-se mulţimea credincioşilor, să strigăm astfel: Bunule Părinte, care eşti în ceruri, dăruieşte poporului Tău, pentru rugăciunile Sfântului Ioan, iertare păcatelor şi mare milă.

Şi acum... (a praznicului, sau a Născătoarei de Dumnezeu - Dogmatica glasului al 6-lea)

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

Paremiile

Din **Cartea înţelepciunii lui Solomon** citire.

(Capitolul 3, 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fară de minte, drepţii sunt morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aur în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

Din **Cartea înţelepciunii lui Solomon** citire.

(Capitolul 5, 16-23/6, 1-3)

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită, iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui, ca o praştie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din **Cartea înţelepciunii lui Solomon** citire.

(Capitolul 4,7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cinstite nu sunt cele aduse de o viaţă lungă, nici nu le măsori după numărul

anilor. Înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul 1-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, 1-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa şi înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-1 scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

La Litie

Glasul 1: Bucură-te în Domnul, oraş al procopienilor, veseleşte-te şi cântă, oraş care ai purtat în strălucire cu credinţă pe Ioan, vlăstarul Rusiei, pe care îl ţii la sânul tău, ca pe o comoară. Bucură-te de minunile lui, cel care ai văzut tămăduirile sale, şi strigă cu mulţumire Mântuitorului: Slavă Ţie, Doamne, Iubitorule de oameni.

Glasul al 2-lea: Dumnezeiasca raclă a cinstitelor tale moaşte izvorăşte tămăduiri credincioşilor, sfinte părinte plin de har. Iar sfântul tău suflet, laolaltă fiind cu îngerii, cu vrednicie se veseleşte; având aşadar, prea înţelepte, îndrăzneală către Domnul, şi cântând cu Sfinţii în ceruri, roagă-te pentru noi, cei care cu credinţă săvârşim pomenirea ta.

Glasul al 3-lea: Toată mulţimea cea sfântă a celor adunaţi pentru săvârşirea pomenirii luminoase a sfântului, bucuraţi-vă strigând într-un glas: Bucură-te, fiule cel prea frumos al Rusiei şi lauda tuturor credincioşilor; bucură-te, cel care ai supus duhului carnea cea nestăpânită, şi care ai potolit pornirea patimilor prin curgerea lacrimilor tale, o, Ioane! Bucură-te, mândria noastră şi veselia Bisericii credincioşilor.

Glasul al 4-lea: Chemarea ta s-a făcut plină de har, sfinte părinte, căci, precum dumnezeiescul Botezător a primit harul între iudei, şi pentru Hristos învederat a primit mucenicia, la fel şi tu, ca fiind de un nume cu acela şi următor lui, ai primit cerescul har în mijlocul unui popor necugetat, pentru petrecerea ta cea bineplăcută lui Dumnezeu, o, Ioane! De aceea nu înceta a te ruga pentru noi, cei care cu credinţă săvârşim sfântul tău praznic, prea înţelepte.

Slavă..., glasul al 5-lea

Astăzi, închinându-se cu bucurie lui Dumnezeu, oraşul procopienilor strigă: A strălucit frumuseţea mea, mai mult decât a oricărui alt oraş. Iată dar că dumne-

zeiescul vlăstar al Rusiei şi marea comoară a Sfinţilor, Ioan cel cu adevărat plin de har, şi-a săvârşit drumul spre Cer, lăsându-mi mie spre laudă sfintele sale moaşte. Veniţi la mine, toată adunarea drept credincioşilor, ca să săvârşim sfânta sa pomenire şi ca să ne împărtăşim din harul său, al celui care mijloceşte pentru sufletele noastre.

Şi acum...,a prazniculuui (sau de nu: Fericimu-te pe tine...)

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Veniţi, coruri ale îngerilor, veniţi mulţimi ale Sfinţilor, prea slăvite Antonie, dumnezeieştilor Eftimie, Sava, Arsenie, Simeoane şi Alipie, dumnezeieştilor stâlpnici, veniţi să-1 primiţi pe dumnezeiescul Ioan, vlăstarul Rusiei, cel cu adevărat următor şi părtaş vouă, şi împreună mijlociţi pentru noi.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Înstrăinat în mâinile agarenilor, părinte, şi cu robia fiind împovărat, ai trăit într-un oraş străin, şi ai vieţuit într-un staul printre gunoaie, slăvite, ca un alt Iov, cuvioase; suspinând şi vărsând izvoare necontenite de lacrimi fierbinţi, ai ajuns înaintea Aceluia pe care L-ai dorit, Ioane, cel cu adevărat plin de har.

Stih: Lăuda-se-vor cuvioşii întru slavă şi întru aşternuturile lor se vor bucura.

Având îndrăzneală către Dumnezeu, tuturor celor ce săvârşesc cu credinţă cinstitul tău praznic, Sfinte Ioane, fi-le alături cu tărie, izbăvindu-i din primejdii, slobozindu-i din patimi, scăpându-i de toate necazurile şi durerile, dându-Ie mântuire sufletelor, cu dumnezeieştile tale mijlociri, celor ce te slăvesc cu laude şi cu cântări.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei, după cum spune cuvântul proorocului. Căci Ioan cel drept întru toate, deşi a fost răpit de către barbari şi a fost dus rob în pământ

străin, s-a adâncit în pomenirea lui Dumnezeu şi s-a zidit locaş al virtuţii. De aceea, deşi a murit, trăieşte în vecii vecilor laolaltă cu toţi Sfinţii din ceruri, împreună cu care mijloceşte pentru noi înaintea Domnului.

Şi acum..., a praznicului zilei (sau a Născătoarei de Dumnezeu - învierii)

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat, trupul tău. sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată şi crucea de bună voie pentru noi luând, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La Utrenie

După prima catismă, întâiul rând de **sedelne**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mulţimea sfinţilor cinsteşte pomenirea ta, dumnezeiescule Ioane, cu laude şi cu cântări. Căci duhul tău s-a arătat sprijinitor tuturor oamenilor, prea fericite. De aceea şi astăzi Biserica lui Hristos te prea măreşte pe tine, aducând slăvire Celui ce te-a făcut pe tine minunat.

Slavă..., aceeaşi. ***Şi acum...,*** a praznicului zilei.

După a doua catismă, al doilea rând de **sedelne**, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Patimile trupului, de Dumnezeu prea fericite părinte, le-ai stins cu curgerea lacrimilor şi ai izvorât râuri de minuni, Sfinte Ioane. De aceea, venind la sfintele

tale moaşte, învederat dobândim daruri şi milă, cinstind cu vrednicie pomenirea ta şi pe Domnul care te slăveşte pe tine.

Slavă..., acelaşi glas.

Toată viaţa ţi-ai împodobit-o, iar tu te-ai făcut cu totul mai presus de lume, precum ai fost trup netrupesc şi om cugetător al celor cereşti. De aceea, prin rugăciunile tale, fericite Ioane, împodobeşte-mă şi curăţeşte-mă de murdăria faptelor mele, pe mine cel ce cu credinţă prea măresc sfânta ta pomenire cu laude şi cu cântări.

Şi acum..., a prazniculuizilei.

După Polieleu, al treilea rând de **sedelne**, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe cel care pe umerii săi a dus crucea Domnului şi care i-a urmat Aceluia până la sfârşit în lupte ascetice şi războaie, îl lăudăm cu cântări noi toţi, pe Ioan cel cu adevărat cugetător al celor dumnezeieşti, pe care Rusia 1-a înflorit cu mare frumuseţe, iar Asia 1-a recunoscut ca sfânt.

Slavă..., acelaşi glas.

Tu care ai trăit în chip minunat şi sfânt, în cetate ca şi în locuri pustii, deşi ţinut în robie, ai avut- o drept călăuzitoare pe Fecioara Maria, ai avut drept însoţitoare viaţa cea bine plăcută lui Dumnezeu, o, Ioane, prea mărite luminător şi nou ridicat turn de tărie al Bisericii.

Şi acum..., a prazniculuizilei.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea, după care **Prochimenul**, acelaşi glas: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului, pentru toate câte ne-a dat nouă?

„Toată suflarea...", Evanghelia şi

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta

2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.***

Idiomela, glasul al 6-lea: Dumnezeiasca raclă a moaştelor tale, Sfinte părinte Ioane, izvorăşte credincioşilor tămăduiri, iar sfântul tău suflet, laolaltă aflându-se cu îngerii, pe drept se veseleşte. Având deci îndrăzneală la Domnul, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

[Preotul: „Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău,...", la care răspundem „Doamne, miluieşte" (de 12 ori), după care ecfonisul - „Cu mila şi cu îndurările...".]

Canonul

Cântarea întâi, glasul al 2-lea:

Irmos: «Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a călăuzit pe poporul Său, scoţându-1 din robia egiptenilor, căci S-a prea slăvit»

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mie, celui care încep a lăuda în cântări praznicul tău cel luminat, trimite-mi lumină, tu, care de stai încununat lângă tronul Stăpânului, prea fericite.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ţi-ai omorât, prea înţelepte, toate mădularele trupului şi în inimă L-ai avut pe Hristos care a omorât şarpele pricinuitor al răului şi care a eliberat firea cea muritoare.

Slavă...

Ai cercetat, prea minunate, legea lui Hristos, şi te-ai arătat pom al vieţii plin de rodul virtuţii, îndreptând harul dumnezeieştilor tămăduiri spre cei ce te slăvesc pe tine.

Şi acum...

După Dumnezeu, ajutătoare neînfruntată şi apărătoare nebiruită, sprijinitoare, paznic şi mijlocitoare, dobândindu-te pe tine, Fecioară, îţi strig: mântuieşte-mă.

Catavasia: a praznicului zilei, sau, „Deschide-voi gura mea..."

Cântarea a 3-a

Irmos: «Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel care ai omorât păcatul cu lemnul Crucii şi sădeşte frica Ta în inimile noastre, ale celor ce Te cântăm pe Tine.»

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

A strălucit viaţa ta, sfinte, prea luminoasă ca un soare în lume, de aceea cu rugăciunile tale izbăveşte-i pe cei care cu credinţă şi cu osârdie te slăvesc pe tine.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduiri lucrând, sfinte părinte, şi risipind rătăcirea diavolilor te-ai făcut pricinuitor a toată mântuirea şi apărător celor ce rătăcesc.

Slavă...

Îndepărtând adormirea pleoapelor, ai adormit, Ioane, pornirile nepotolite ale nestăpânitului trup, cu rugăciunile tale de toată noaptea către Dumnezeu.

Şi acum...

Saltă, suflete, încredinţează-te, inima, şi cutremură-te cu totul, trup al meu, ca să cântăm adormirea cuviosului, rugându-ne Maicii lui Dumnezeu.

Catavasia, după care Ectenia şi **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Curăţindu-ţi dinainte sufletul cu ai neprihănirii cărbuni, ţi-ai întărit trupul, prin puterea nepătimirii, fericite Ioane. De aceea şi cinstita raclă a moaştelor tale îndepărtează bolile şi-i luminează pe cei ce cu credinţă totdeauna aleargă la tine, lăudându-te.

Slavă...

Podoaba Asiei, vlăstarul Rusiei, cuviosul Ioan a petrecut pustniceşte, ca un bine plăcut al Domnului. Acest cugetător al celor dumnezeieşti, plin de har, nu s-a

dus în sfatul celor necredincioşi, deşi a fost robit de ei, ci, cât a trăit, a stat în legea lui Dumnezeu.

Şi acum..., a praznicului

Cântarea a 4-a

Irmos: «Am auzit, Doamne, glasul iconomiei Tale şi pe Tine te slăvesc, Unule Iubitorule de oameni.»

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine însuţi te-ai înfrumuseţat, ucigând cugetarea cea trupească, de aceea te-ai şi dus la Ceruri.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai asemuit, prea minunate, fericitului Iov, în gunoaie având, prea înţelepte, un grajd drept sălaş.

Slavă...

Pornirile patimilor cu înţelepciune le-ai robit, Ioane, deşi ai fost făcut rob agarenilor.

Şi acum...

Luminează-mi, neprihănită Fecioară, sufletul cel întunecat, cu lumina ta, cea care ai născut lumina cea adevărată.

Catavasia

Cântarea a 5-a

Irmos: «Luminarea celor dintru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase, Mântuitorul meu, către Tine îmi înalţ rugăciunea, împărate al păcii, luminează-mă cu lumina Ta, căci nu ştiu alt Dumnezeu în afară de Tine.»

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumina celor ce zac în întuneric, luminează-mă pentru rugăciunile sfântului Tău, risipeşte norii sufletului meu întristat, revarsă-mi şuvoaiele iertării, căci nu am alt Dumnezeu în afară de Tine.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După cum ai curăţat ochii cugetării de necurăţia patimilor, părinte Ioane prin înfrânare, aşa şi nouă, prin dumnezeiasca ta mijlocire, grăbeşte şi deschide-ne ochii cei arşi de păcat, ca să trăim această viaţă în chip bine plăcut Domnului.

Slavă...

Mare şi minunată minune se vede în tine, părinte. Că, mulţi ani după ce ai fost înmormântat cu adevărat, fericite, trupul tău încă se păstrează nestricat, dormind în mormânt! Căci astfel îi slăveşte Domnul pe cei care Îl slăvesc pe El.

Şi acum...

Cel ce cu adevărat cuprinde toate veacurile, Dumnezeu Cuvântul, în pântecele tău, Maică Fecioară, a fost cuprins în chip negrăit, chemându-i pe oameni către Sine, Domnul.

Catavasia

Cântarea a 6-lea

Irmos: «Scufundat în adâncul păcatelor, chem adâncul cel necuprins al milostivirii tale, căci din stricăciune Domnul m-a scos.»

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ascuns fiind, părinte, ca o comoară de mult preţ, te-ai arătat vederii celei evlavioase, strălucind cu minunile şi dăruind tămăduiri robilor tăi.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai răsărit ca un finic înfloritor, în Biserica lui Hristos tu, cel prea plin de har, bucurându- se foarte mulţimea credincioşilor de dulceaţa roadelor tale.

Slavă...

În chip sfânt ţi-ai petrecut viaţa şi laolaltă cu Sfinţii te-ai sălăşluit, rugându-te, Ioane, şi pentru noi, cei care te cinstim pe tine cu credinţă.

Şi acum...

Izbăveşte-mă din nesimţirea cea nemăsurată pe mine cel stăpânit de multe păcate, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, şi smulge-mă pe mine din mâinile diavolilor.

Catavasia

Condacul, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Astăzi, Sfinte părinte, facem pomenirea sfintelor tale lupte, pomenire care bucură cu bucurie mare, o Ioane, sufletele celor binecredincioşi care cu credinţă te cinstesc pe tine.

Icosul: Cum voi lăuda eu nevrednicul, luptele tale, sfinte părinte? Şi cum voi spune marea lacrimilor tale? Căci tu, strălucind încă din viaţă, te-ai aşezat în corul îngerilor, ţi-ai ucis, prea înţelepte, patimile prin înfrânare, iar trupul l-ai robit şi l-ai supus duhului, ruşinându-l pe stăpânul întunericului. De aceea şi acum, stând lângă tronul Stăpânului, o, Ioane, mijloceşti pentru cei care cu credinţă te cinstesc pe tine.

Se citeşte **Sinaxarul** zilei, la care adăugăm:

În această zi pomenirea Sfântului şi de Dumnezeu purtătorului nostru părinte Ioan Rusul, noul mărturisitor, care, vândut unui agarinean ca rob şi dus de acela în Asia Mică, în oraşul Prokopion din Capadocia, luptându-se acolo în chip pustnicesc, a adormit în Domnul, în anul 1730.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: «Neînchinându-se chipului celui de aur, cei trei tineri au dispreţuit porunca celui necredincios şi, aruncaţi în mijlocul focului, cântau răcorindu-se: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat »

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul tău ca pe un veşmânt frumos, brodat cu sudoarea ostenelilor, l-ai dat drept răsplată a goliciunii pe care ai suferit-o nouă, celor ce strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletele drepţilor, corurile sfinţilor şi cetele cele netrupeşti ale îngerilor te-au primit pe tine în mijlocul lor, părinte al nostru, căci te-ai luptat cu multe suferinţe, cântând cu bucurie: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă...

Înnoindu-ţi sufletul, cu plugul rugăciunii, o Ioane, şi semănându-1 cu înfrânarea, ai adunat făina curăţiei, prin care trăind, fericite, împreună cu îngerii, strigi: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum...

În tine mi-am pus toată nădejdea sufletului şi privesc, aşteptând cea cu adevărat dumnezeiască mângâiere; grăbeşte, neprihănită Născătoare de Dumnezeu, şi umple-mi drumul de har, ca să cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Catavasia

Cântarea a 8-a

Irmos: «Pe Dumnezeu, care a coborât în cuptor împreună cu fii evreilor şi care a schimbat focul în răcoare, cântaţi-L, ca pe un Domn, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.»

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum securea ameninţă sufletul meu cu tăierea, ci grăbeşte şi, tăind spinii patimilor mele, adu roade coapte Domnului, mântuindu-mă cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfânta ta plecare la Domnul s-a prea mărit în chip minunat de către alaiurile sfinţilor şi corurile îngerilor, cărora le-ai urmat de pe pământ, vlăstarule al Rusiei, o Ioane, prea fericite.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Vrând în ceasul morţii tale să te împărtăşeşti cu sfintele taine, ţi s-au dăruit, cu frică, în miezul unui măr Trupul şi Sângele cele dătătoare de viaţă ale lui Hristos, pe care, primindu-le, te-ai ridicat la Ceruri.

Şi acum...

Biserică prea curată a Mântuitorului şi Împăratului meu Iisus Hristos, tron slăvit, cer prea înalt, rai cu adevărat neatins, Stăpână, deschide-mi şi mie porţile Raiu-lui.

Catavasia

Cântarea a 9-a

Irmos: «Cuvântul Dumnezeiesc din Dumnezeu, care a venit cu nespusă înţelepciune să-1 înnoiască pe Adam, cel căzut în chip cumplit în stricăciunea muritoare, şi care în chip negrăit s-a întrupat pentru noi din Sfânta Fecioară, toţi credincioşii într-un glas îl prea mărim. »

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip nevăzut, părinte Ioane prea fericite, har îmbelşugat al duhului, din izvor nesecat, le dăruieşti din belşug tuturor celor care cinstesc pomenirea ta cu credinţă, prea mărindu-L pe Domnul cu osârdie.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Racla moaştelor tale izvorăşte râuri de tămăduiri creştinilor care cu credinţă fierbinte vin la tine, conteneşte bolile şi sfinţeşte sufletele tuturor celor care cu credinţă şi cu râvnă totdeauna te fericesc pe tine, Ioane, părintele nostru.

Slavă...

Cântând împreună cu apostolii, cu cetele cuvioşilor şi cu mulţimile Sfinţilor în locaşurile cele cereşti, prea înţelepte părinte Ioane, roagă-te Ziditorului nostru Dumnezeu, pentru cei ce săvârşesc acum cu credinţă, sfânta şi cinstita ta pomenire.

Şi acum...

Pe tine dobândindu-te tare apărătoare nădejde şi zid, ancoră şi acoperământ sigur, sprijin neclintit, liman netulburat, singură tare alături stătătoare, ne mântuim toţi, Preaslăvită.

Catavasia

Luminânda: Văzând cumplita privelişte, au dat înapoi cei necugetaţi; căci strălucea lumină sfântă la mormântul cuviosului, vestind credincioşilor minunea cea slăvită, căci cei ce l-au dezgropat au descoperit moaştele lui Ioan, ca o comoară nejefuită.

La Laude

Se pun **stihirile** pe patru, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea slăvită minune! Locuind la un loc cu agarenii, fiind luat prizonier de aceştia, a fost dat de tătari, fiind cumpărat cu bani, asemenea lui Iisus, prea credinciosul fiu al Rusiei şi al Bisericii. Acest sfânt prea plin de har, în necazuri, după cum L-a căutat, L-a găsit pe Făcătorul tuturor, prin multe rugăciuni.

O, prea slăvită minune! Din necurăţia vitelor, dumnezeiescul Ioan s-a făcut tot curat la trup şi la suflet, având grajdul drept odaie şi drept hrană - ocările şi loviturile de picioare, iar goliciunea şi frigul le-a îndurat prea fericitul mereu, cu tărie, pentru Hristos.

Veniţi cete ale monahilor, ca să lăudăm astăzi cu evlavie, sfântul şi cinstitul praznic al cuviosului Ioan, căci acesta, cu adevărat, învrednicindu-se de dumnezeiasca strălucire, a primit Lumina. O, Stăpâne, negrăită purtarea Ta de grijă, prin care noi am ştiut să te slăvim pe tine cel Necuprins!

Strălucirea Dumnezeirii celei luminate, cea sălăşluită în tine, minunat te-a vădit, că purtător de duh te-ai arătat, prea fericite, prin sfintele tale moaşte, de aceea, prin laude şi cântări, cinstim dumnezeiasca ta pomenire noi, care ne apropiem de moaştele tale, sfinte, şi de chipul cuvioasei tale icoane, de Dumnezeu fericite.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cine nu te va lăuda pe tine, cel cu adevărat vrednic de laudă? Sau cine nu se va minuna de felul vieţuirii tale, cel vrednic de uimire? Căci nu te-ai mulţumit, prea pline de har, în nenorocirea robiei, ci te-ai grăbit să o creşti, prin osteneli pustniceşti şi prin greutăţi. Nu te-ai înfricoşat, în faţa mulţimii agarenilor celor

călcători de lege, ci te-ai păzit pe tine însuţi în evlavie. Ai îndurat ocări multe, goliciune şi multe alte necazuri. Ai fost ispitit de multe şi prin răbdarea ta, ai fost încercat de Dumnezeu, Ioane, cu adevărat fericite. Pe care, rugămu-te, roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum... (A praznicului zilei sau, de nu, „Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viaţa cea adevărată...")

Doxologia mare şi Apolisul: «Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!»

Acatistul Sfântului Ioan Rusul

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul: Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat trupul tău, sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

***

Condacul 1

Veniţi, credincioşilor, să-l lăudăm pe cel care, rob fiind, a stăpânit peste patimi! Veniţi să-l lăudăm pe cel în care S-a oglindit Răsăritul Răsăriturilor! Celui care din Rusia a fost adus, ca să împartă lumii întregi binecuvântările lui Dumnezeu, să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!***

Icosul 1

Hrănitu-te-ai din tinereţe cu lumina adevărului, o, prea minunatule Ioane, sorbind dulceaţa învăţăturilor dumnezeieşti. Ai urmat cuvântul Celui ce a zis: ***"Cine crede în Mine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze Mie",*** şi pentru aceasta noi te lăudăm:
Bucură-te, podoabă a Bisericii sobornicești, Mireasa lui Hristos;
Bucură-te, masă duhovnicească a celor doritori de curăţie;
Bucură-te, odraslă sfântă a pământului rusesc trimisă la tainic apostolat;
Bucură-te, moştenitor al înfrânării cuvioşilor Antonie şi Teodosie de la Pecerska;
Bucură-te, că ai crescut într-o familie bine credincioasă;
Bucură-te, că ai luptat împotriva turcilor hulitori ai lui Hristos;
Bucură-te, că nu te-ai biruit de deznădejde când ai primit crucea robiei;
Bucură-te, că întărit fiind de Dumnezeu ai răbdat bătăi nenumărate;
Bucură-te, că scuipările nu au întinat frumuseţea ta lăuntrică;
Bucură-te, piatră de care s-au sfărâmat sfaturile cele nelegiuite ale chinuitorilor;
Bucură-te, că deşi ţi-au ars părul şi pielea capului, nu te-ai plecat lor;
Bucură-te, că ai fost vrednic urmaş al cetelor de mucenici şi muceniţe,
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 2-lea

"***Cine poate să mă despartă de dragostea Hristosului meu? Ca rob ascult poruncile tale, dar în credinţa mea în Domnul Hristos nu îmi eşti tu stăpân. Îmi amintesc pătimirile Sale şi sunt bucuros să primesc şi eu cele mai cumplite chinuri, dar de al meu Iisus Hristos nu mă lepăd***", i-ai spus stăpânului turc, cântând în inima ta: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Au părăsit dreapta credinţă cei care s-au temut de suferinţă şi cei iubitori de desfătări, primind învăţăturile rătăcite ale lui Mahomed, dar tu te-ai arătat ca un nou Ilie, neplecându-ţi genunchii la dumnezeu străin. ***Rugându-te să păzeşti turma lui Hristos de orice înşelare, te cinstim ca pe un părinte al nostru:***

Bucură-te, că nu ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirile tale;
Bucură-te, că ai primit răstignirea voii tale prin loviturile celor ce te prigoneau;
Bucură-te, cel ce unindu-te cu Hristos, te-ai asemănat Lui;
Bucură-te, că deşi ai fost pus să trăieşti între animale, ai vieţuit îngereşte;
Bucură-te, că prin nevoinţele tale grajdul se umplea de bună mireasmă;
Bucură-te, că sfinţindu-l prin rugăciune, nu ai primit să te muţi din el;
Bucură-te, că te împărtăşeai în fiecare săptămână cu Sfintele Taine;
Bucură-te, că ai purtat cu sfială şi smerenie numele Botezătorului;
Bucură-te, că ai purtat în minte şi în inimă pilda sa jertfelnică;
Bucură-te, că fără tulburare din furtuna încercărilor ai ieşit;
Bucură-te, că prin statornicia în credinţă eşti pildă tuturor;
Bucură-te, candelă care ai ars cu untdelemnul răbdării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Nu numai credincioşii au priceput sfinţenia vieţuirii tale, ci şi închinătorii lui Allah, căci prin rugăciune ai trimis stăpânului tău o farfurie cu mâncare, din Procopie până la Mecca, pe care lucru neputând să-l înţeleagă, toţi au strigat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Nimic nu este cu neputinţă celor ce cred cu tărie că Făcătorul cerului şi al pământului degrabă plineşte rugăciunile lor. Chiar de nu am văzut cu ochii trupeşti, dar cu inima credem că ai făcut şi ceea ce părea cu neputinţă, numai pentru a arăta stăpânului tău şi celor dimpreună cu el puterea Domnului tău. Pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, că nu te-ai îndoit în credinţa ta, având nădejde neclintită în Dumnezeu;
Bucură-te, că de la Procopie la Mecca ai trimis o farfurie cu mâncare;
Bucură-te, că deşi turcii au râs de tine, ai simţit binecuvântare cerească;
Bucură-te, că stăpânul tău întorcându-te acasă a început să te cinstească;

Bucură-te, că până şi cei întunecaţi la minte au priceput sfinţenia ta;
Bucură-te, că la înmormântarea ta au venit chiar şi musulmani şi armeni;
Bucură-te, că din rânduială cerească farfuria aceea este şi astăzi semn al minunii săvârşite de tine;
Bucură-te, că după multe veacuri arătându-te femeii la care se afla farfuria i-ai cerut să o aducă la biserică;
Bucură-te, că cei care cereau semne şi minuni au primit cu prisosinţă;
Bucură-te, că te-ai asemănat proorocilor din Legea cea veche;
Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirile şi izgoneşti lupii de la turma cea cuvântătoare;
Bucură-te, că pe toţi i-ai copleşit prin virtuţile şi minunile tale;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Nu a ţinut Dumnezeu lumina ascunsă sub obroc, ci a rânduit ca moaştele tale întregi şi bine mirositoare să fie primite de credincioşi ca o pecete a binecuvântării tale. Pentru care şi noi, bucurându-ne cu cei care s-au atins de ele, Îi cântăm Celui care dă adevărata viaţă celor ce cred în El: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Degeaba a încercat vrăjmaşul mântuirii, diavolul, să nimicească prin foc moaştele tale, căci trupul tău s-a mişcat în mijlocul flăcărilor ca şi cum nu ar fi cunoscut moartea: Turcii care au văzut aceasta s-au înfricoşat şi au fugit, lăsând în urmă odoarele bisericeşti pe care vroiau să le fure, iar creştinii s-au umplut de mirare, cântându-ţi:
Bucură-te, nou Ilie prin râvna către cele cereşti;
Bucură-te, că la fel cu acela te-ai lăsat mistuit de dragostea sfântă;
Bucură-te, că nu îmbrăcămintea, ci trupul tău ne-ai lăsat nouă ca acoperământ;
Bucură-te, că deasupra mormântului tău a strălucit o lumină cerească;
Bucură-te, că găsind moaştele tale, credincioşii au tresăltat cu duhul;
Bucură-te, că toţi cei ce le sărută, iau binecuvântare;
Bucură-te, că închinându-se lor, găsesc scăpare din frământările lor;
Bucură-te, că ele sunt mărturie că Domnul pe care l-ai slujit este adevăratul Dumnezeu;
Bucură-te, că El a dat viaţă moaştelor tale când au fost aruncate în foc;
Bucură-te, că trupul tău s-a mişcat în mijlocul flăcărilor;
Bucură-te, că a rămas nevătămat, arătând sfinţenia ta;
Bucură-te, că a fost adus în Grecia, pentru a fi martor al minunilor tale;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Cine ştie mulţimea minunilor tale? Cine cunoaşte câtă mulţime de oameni ai ajutat, spre slava Dumnezeului părinţilor noştri? Doar o mică parte din lucrările

tale aflând noi, Îi mulţumim Celui ce te-a proslăvit între cei iubiţi ai Săi, şi Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Nou doctor fără de arginţi fiind, urmând Doctorului sufletelor şi al trupurilor, nu ai pregetat să sari în ajutorul bolnavilor care te-au chemat cu credinţă, ci le-ai adus grabnică tămăduire. Iar noi, auzind acestea, te lăudăm aşa:
Bucură-te, cu toţi doctorii fără de plată;
Bucură-te, că nu de la tine, ci de la Domnul ai adus izbăvire din dureri;
Bucură-te, vistierie nesfârşită de tămăduiri;
Bucură-te, că celui paralitic de zece ani i-ai vindecat picioarele;
Bucură-te, că el nu a şovăit a merge la biserica ta să îţi mulţumească;
Bucură-te, că prin mir ai dat sănătate unei femei bolnave;
Bucură-te, de laudele celor cinci copii ai ei;
Bucură-te, că asculţi rugăciunile copiilor pentru părinţii lor;
Bucură-te, că Atanasia a adus bărbatului ei agheasmă şi ulei din candela ta;
Bucură-te, că, ungându-se cu credinţă, acestuia i s-a tămăduit pieptul;
Bucură-te, alinătorul durerilor celor în suferinţă;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 6-lea

Un bolnav din Atena a refuzat să primească ajutorul doctorului, temându-se că îşi va pierde viaţa, dar tu te-ai arătat în vis nepoatei sale, îndemnând-o să-l trimită la acela pentru tămăduire. Auzind că nu i se va întâmpla nimic rău şi că vei ţine chiar tu mâna celui care îl va opera, el a primit cu încredere sfatul tău şi a aflat tămăduirea, pentru care a cântat Domnului cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Vindecând prin harul lui Dumnezeu boli de nevindecat, deşi nu ai învăţat de la oameni meşteşugul doftoricesc, te-ai arătat mai iscusit decât cei ce şi l-au însuşit pe acesta prin ştiinţă lumească. Iar cei ce cunosc puterea ajutorului tău îţi cântă:
Bucură-te, vas de mir neîmpuţinat şi de sănătate izvorâtor;
Bucură-te, venind în sprijinul celor neputincioşi pe care îi bântuieşte deznădejdea;
Bucură-te, cel ce prin suferinţele tale ai primit darul de a alina suferinţele celor aflaţi în nevoi;
Bucură-te, că ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei;
Bucură-te, că unui copil i-ai tămăduit picioarele paralizate;
Bucură-te, că mama căreia i-ai vindecat copiii a venit să îţi mulţumească;
Bucură-te, cel ce vindeci copiii încercaţi de boală;
Bucură-te, că părinţii lor aleargă la tine cu nădejde;
Bucură-te, că unei bătrâne gârbove i-ai îndreptat spatele;
Bucură-te, că în chip de doctor te-ai arătat unui medic necredincios;

Bucură-te, că vindecându-se de cancer, acesta a crezut în Dumnezeu;
Bucură-te, că ai izbăvit de o veche suferinţă pe preotul care slujea în biserica ta;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 7-lea

"Sfinte Ioane, mă urăşti? - a întrebat cuprinsă de deznădejde Arhondula, părându-i-se că rugăciunile ei pentru a avea urmaşi nu au avut nici un folos. Tu însă i-ai apărut nu după multă vreme şi i-ai spus că sfinţii nu urăsc pe nimeni, şi că voia Domnului era ca ea să se bucure de copii abia după doi ani. Iar ea, după ce a văzut împlinirea cuvintelor tale, I-a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

De multe ori am crezut că rugăciunile noastre sunt zadarnice, că pentru păcatele noastre faţa Domnului s-a întors de la noi şi ne aşteaptă pierzania, dar la vremea cuvenită El a plinit toate cererile noastre cele bune. ***Sfinte Ioane, ajută-ne să simţim în toate zilele vieţii noastre ocrotirea cerească***, ca să îţi putem cânta:
Bucură-te, reazem al celor împovăraţi de greutăţile vieţii;
Bucură-te, că auzi suspinurile şi ştergi lacrimile oamenilor;
Bucură-te, cel ce nu te-ai mâniat pe Arhondula care a cârtit împotriva ta;
Bucură-te, cel ce i-ai spus că sfinţii nu urăsc pe nimeni;
Bucură-te, că deznădejdea care o biruia i-ai schimbat-o în nădejde;
Bucură-te, că la vremea rânduită de Domnul, ea s-a învrednicit să aibă copii;
Bucură-te, că pentru răbdarea ei a fost răsplătită nu doar cu un copil, ci cu mai mulţi;
Bucură-te, că ne-ai întărit evlavia faţă de cei proslăviţi de Dumnezeu;
Bucură-te, podoabă cerească care nu cruţi osteneala pentru a-i sprijini pe oameni;
Bucură-te, folositorul cel prea cald al credincioşilor care cred minunilor tale;
Bucură-te, că familia ta este Biserica Mântuitorului;
Bucură-te, că celor ce nu fug de greutăţile vieţii le dai curajul să iasă întăriţi din ele;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 8-lea

Ca o fiară urla Caterina, când era chinuită de diavol, înspăimântându-i pe care o vedeau, dar a alergat fără să se îndoiască la ajutorul tău, şi apărându-i în vis i-ai vestit izbăvirea. Şi noi cădem, sfinte, înaintea ta, rugându-te să îi eliberezi pe toţi cei care sunt robiţi de îngerii căzuţi, ca să cânte împreună cu noi Celui ce a înfrânt puterile întunericului: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cazi înaintea tronului dumnezeirii, Sfinte Ioane, şi mijloceşte pentru toţi cei care suntem ispitiţi de vrăjmaşul diavol ca să primim ajutor în lupta duhovnicească şi să dobândim tărie în credinţă noi, cei ce te lăudăm:
Bucură-te, că ai gonit pe diavolul care o chinuia pe Caterina;
Bucură-te, că după aceasta, mulţi demonizaţi au fost aduşi la racla ta;
Bucură-te, purtătorule de Duh Sfânt care ai mijlocit tămăduirea lor;
Bucură-te, că prin lacrimi şi nevoinţe i-ai înfricoşat pe diavoli;
Bucură-te, căderea nelegiuţilor vrăjmaşi şi ridicarea celor ce se luptă cu aceştia;
Bucură-te, lanţ care fereci pe făptuitorul celor rele;
Bucură-te, că pe cei care suferă de tulburările minţii îi izbăveşti;
Bucură-te, cel ce având harisma deosebirii vezi lucrarea diavolului;
Bucură-te, că ne povăţuieşti cum să scăpăm din cursele lui viclene;
Bucură-te, că şi în vremurile de pe urmă vei fi călăuză pentru credincioşi;
Bucură-te, că împreună cu tot soborul sfinţilor vei veghea asupra lor;
Bucură-te, cel ce prin suportarea prigonirii ai ajuns pavăză pentru creştinii prigoniţi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 9-lea

Precum s-a întors fiul cel risipitor la tatăl său, aşa şi tânărul Tanasis care după multe răutăţi a ajuns să îşi lovească mama, prin tainica ta mijlocire s-a întors cuprins de pocăinţă înapoi la dragostea cea firească. La fel i-ai ajutat şi pe alţi tineri care, părăsind căile pierzaniei, i-au cântat Dumnezeului îndurărilor: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Mulţi sunt cei care apucă pe drumuri greşite, iar rudele lor sunt cuprinse de jale. Vino şi întoarce-i la slujirea lui Hristos pe cei care au căzut în păcat, fiind prinşi în cursele vrăjmaşilor şi biruiţi de patimile ucigătoare de suflet, ca să îţi cânte alături de noi:
Bucură-te, rudă duhovnicească a Sfântului Stelian;
Bucură-te, cel ocrotitor al tinerilor fiind, te întristezi de căderile lor;
Bucură-te, mângâiere prea dulce pentru părinţii fiilor risipitori;
Bucură-te, că mama lui Tanasis şi-a văzut dorinţa împlinită;
Bucură-te, că văzându-şi fiul acasă s-a bucurat împreună cu cetele îngereşti;
Bucură-te, că te îngrijeşti ca cei ce s-au pocăit să nu se întoarcă la cele rele;
Bucură-te, că îi linişteşti pe cei care suferă amar pentru căderile celor apropiaţi lor;
Bucură-te, că dai nădejde în mila Celui ce a venit pentru cei păcătoşi;
Bucură-te, că nici o cădere nu poate stăvili rânduiala lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ne înveţi să urâm păcatul, fără a-i judeca pe cei care cad în el;
Bucură-te, cel ce ne ajuţi să ne vindecăm de slăbiciunile noastre ascunse;
Bucură-te, că ne îndemni să ne rugăm unii pentru alţii;

Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Deşi văduva care fusese lipsită de casă nu ţi-a cerut niciodată ajutorul, plângerea ei a ajuns şi la urechile tale, şi tu nu ai şovăit să o liniştești, încurajând-o să se ducă la judecată pentru a dobândi ce i se cuvenea. Ştiind că mijlocirea ta este mai tare decât cerbicia judecătorilor iubitori de arginţi, te chemăm şi noi în ajutorul celor nedreptăţiţi, al celor ce Îi cântă Dreptului Judecător: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Arzătoare fiind dragostea ta pentru oameni, nu numai pe cei care au auzit de numele tău îi ajuţi, ci şi pe mulţi din cei greu încercaţi de nevoi. Să nu rămână departe de mila ta cei pe care îi poţi ajuta, ca văzând puterea ta să îţi cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că ai ajutat-o pe văduva pe care rudele vroiau să o înşele;
Bucură-te, că ai aşezat-o în casa care i-a rămas moştenire;
Bucură-te, că s-au ruşinat cei care cugetau vicleşuguri cu neruşinare;
Bucură-te, că ai sărit în ajutorul celei rămase fără ajutor de la oameni;
Bucură-te, că pe mulţi alţii i-ai izbăvit din cursele vrăjmaşilor;
Bucură-te, că trăieşti fericirea celor însetaţi de dreptate;
Bucură-te, prigonitorule al celor ce prigonesc;
Bucură-te, luptător destoinic împotriva înşelătoriei, furtişagului şi nedreptăţii;
Bucură-te, cel care răstorni urzelile judecătorilor nevrednici;
Bucură-te, că eşti iscusit judecător şi nu te pot înşela cei ce ţi se roagă cu făţărnicie;
Bucură-te, balanţă a dreptului judecător spre care alergăm în necazuri;
Bucură-te, cel care îi îmbraci pe cei săraci şi îi hrăneşti pe cei flămânzi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 11-lea

De multe ori uităm să îi prăznuim pe cei de care lumea nu a fost vrednică, pe sfinţii care au strălucit printr-o vieţuire aleasă luminând pământul. Tu, dar, Sfinte Ioane, te bucuri împreună cu ei când cinstim pomenirea voastră şi pentru că v-a rânduit ca apărători ai noştri Îi mulţumim Domnului prin cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

"Aşa sunt uitaţi prietenii?", l-ai întrebat pe bătrânul Nicolae care nu şi-a adus aminte că este praznicul tău, iar el auzind blânda ta mustrare a lăsat toate ca să vină şi să se închine ţie, şi să-ţi cânte împreună cu cei care te iubesc ca pe un ocrotitor al lor:

Bucură-te, că prin pomenirea ta poţi ajuta credincioşilor;
Bucură-te, că prin tine ni s-a arătat că sfinţii nu trec cu vederea prăznuirea lor;

Bucură-te, că prin aceasta am fost îndemnaţi să-I cinstim cu şi mai multă evlavie;
Bucură-te, că nu te-ai sfiit să-l mustri fără de răutate pe bătrânul Nicolae;
Bucură-te, că auzindu-te el a venit grabnic la moaştele tale;
Bucură-te, că s-au înălţat către tine rugăciunile sale smerite;
Bucură-te, cel ce aştepţi să avem şi noi credinţă curată ca a sa;
Bucură-te, că nu te îndepărtezi nici de cei care nu ştiu să se roage ţie;
Bucură-te, prietenule al celor ce vor să le fii aproape;
Bucură-te, cel ce nevăzut călătoreşti alături de ei pe marea vieţii;
Bucură-te, că ne chemi să cinstim şi noi cum se cuvine pomenirea ta;
Bucură-te, că le dai credincioşilor cele de trebuinţă pentru a veni la biserica ta;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 12-lea

Nu te vom uita, sfinte. Nu vom uita mulţimea minunilor tale prin care a strălucit puterea adevăratului Stăpân. ***Ajută-ne ca până la sfârşitul vieţii noastre să rămânem fii credincioşi ai Sfintei Biserici***, ca să nu încetăm lauda de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Slavă lui Dumnezeu pentru mulţimea de sfinţi care au crescut în Biserica Sa, unde a înflorit şi Sfântul Ioan Rusul!

Nespusă este tresăltarea inimilor noastre când îţi aducem cântări de laudă, Sfinte Ioane, făcătorule de minuni:
Bucură-te, icoană zugrăvită de Împăratul Ceresc spre întărirea credincioşilor;
Bucură-te, temei de împăcare al celor biruiţi de mânie şi răutate;
Bucură-te, bucurie a celor ce află de minunile tale;
Bucură-te, dar dumnezeiesc în vieţile noastre greu încercate de felurite necazuri;
Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceaţă îi îndreptezi pe cei nepricepuţi;
Bucură-te, dascălul şi îndrumătorul nostru pe calea virtuţii;
Bucură-te, îndreptătorul celor fără de socoteală;
Bucură-te, totdeauna izbăvitor al celor care te cheamă în primejdii;
Bucură-te, cel ce nu ai cruţat osteneala pentru a face bunătate;
Bucură-te, că ne dai ajutor cu îmbelşugare în toată vremea;
Bucură-te, că ne arăţi nouă milele lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi pregăteşte-ne să ne bucurăm împreună cu tine în Rai;
Bucură-te, Sfinte Ioane, alesule mărturisitor al lui Hristos!

Condacul al 13-lea

O, Sfinte Ioane, vlăstar al Rusiei şi făclie a Bisericii lui Hristos, primeşte acum puţina noastră rugăciune şi nu ne lăsa fără răspuns. Deşi nu avem credinţa celor ce au cerut ajutorul tău şi l-au primit cu îndestulare, credem că ne poţi ajuta şi pe noi, ca să slăvim cu mulţumire numele lui Dumnezeu prin laude şi cântări de: ***Aliluia!***

Rugăciune

O, Sfinte Ioane, întru tot lăudate şi de minuni făcătorule, primeşte această umilă rugăciune de la noi, nevrednicii tăi robi, căci către tine ca la un grabnic folositor alergăm noi, chemându-te cu evlavie: vino, sfinte, şi vezi rănile şi durerile noastre. Ia aminte la suspinele noastre, că ştim, sfinte al lui Dumnezeu, că deşi ai pătimit greu pentru dragostea lui Hristos, dar prin vieţuirea ta ai aflat dar de la Dumnezeu, fiindcă ne-am încredinţat că şi după mutarea ta la viaţa cea veşnică cine a năzuit la ajutorul tău şi ţi s-a rugat cu credinţă, nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat şi tu l-ai trecut cu vederea? Sau cine s-a rugat ţie şi nu l-ai auzit?

Minunile şi ajutorul tău, sfinte, ne-au făcut şi pe noi, păcătoşii, să alergăm la ajutorul tău. Am auzit de minunea pe care ai făcut-o trimiţând prin rugăciune o farfurie de mâncare din Procopie până la Mecca. Am aflat de vindecările tale minunate, de mulţimea de bolnavi care au aflat izbăvire din suferinţele lor. Credem că Dumnezeu te-a proslăvit prin minuni fără de număr. Oare pe noi ne vei lăsa fără ajutor? Să nu fim lepădaţi de la dragostea ta, sfinte, chiar dacă vieţile noastre sunt pline de fărădelegi.

Aducându-ne aminte de mijlocirile tale binecuvântate, credem că tu acelaşi eşti, sfinte, astăzi ca şi atunci, şi că nimeni din cei ce se roagă ţie nu rămâne fără ajutor. Pentru aceea şi noi, fiind scârbiţi şi în pagube, alergăm la tine cu credinţă şi lacrimi, îngenunchind, şi ne rugăm ţie, Sfinte Ioane, să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Celui ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea jertfelnică, ci te-a ascultat şi te-a întărit şi te-a primit în cereştile locaşuri. Roagă-l să depărteze de la noi dreapta Sa mânie, să apere oraşele, satele şi toată ţara noastră de secetă, de foamete, de furtuni năprasnice, de cutremur, de boli şi răni aducătoare de moarte, de năvălirea asupra noastră a altor neamuri şi de războiul cel dintre noi.

Mijloceşte, Sfinte Ioane, păstoriţilor noştri râvnă fierbinte către Dumnezeu, purtare de grijă pentru mântuirea sufletească a păstoriţilor, înţelepciune în purtare şi învăţătură, cucernicie şi tărie în ispite; tuturor cârmuitorilor purtare de grijă faţă de supuşi, iar supuşilor îndeplinirea cu sârguinţă a tuturor îndatoririlor lor, ca astfel, în pace şi cu cucernicie, să petrecem veacul acesta.

Să ne învrednicim de împărtăşirea bunătăţilor celor veşnice în Împărăţia Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine cinste şi închinăciune, împreună cu Tatăl cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune care se citeşte la vreme de boală

Bucurându-mă de dumnezeiasca mărire la care te-ai înălţat, o, Sfinte Ioane, îndrăznesc să alerg la ajutorul tău pentru tămăduire. Ştiu, părinte, că încercările vin din rânduiala lui Dumnezeu. Ştiu că prin boala trupului sufletul se curăţeşte, şi că răbdarea este răsplătită de Dumnezeu. Dar de multe ori norii negri ai deznădejdii îmi tulbură mintea şi mă depărtează de rugăciune.

De aceea dar, o, sfinte găsesc alinare în cugetarea la vindecările tale minunate. Tu ai tămăduit mulţime de copii spre bucuria părinţilor lor. Tu ai îndreptat spatele bătrânei gârbove, tu ai dat sănătate femeii bolnave, spre bucuria copiilor ei. Tu l-ai vindecat pe bărbatul Atanasiei care s-a uns cu untdelemn din candela ta. Tu ai îndepărtat cheagurile de sânge din capul Vasulei şi l-ai tămăduit pe doctorul necredincios.

Ştiind grabnica ta mijlocire, te rog, o, Sfinte Ioane, ia viaţa mea în mâinile tale şi mijloceşte precum ştii mântuirea mea. Dacă voia Domnului este să duc cu răbdare crucea bolii, dă-mi putere şi ajută-mă să nu cârtesc din cauza neputinţelor. Dar dacă Bunul Dumnezeu se va milostivi de mine pentru rugăciunile tale, atunci să mă tămăduieşti fără şovăială, noule doctor fără de arginţi, ca văzând aceasta să-ţi mulţumesc ţie şi să-l laud în vecii vecilor pe Doctorul sufletelor şi al trupurilor, prin cântarea: Aliluia!

Paraclisul Sfântului Ioan Rusul

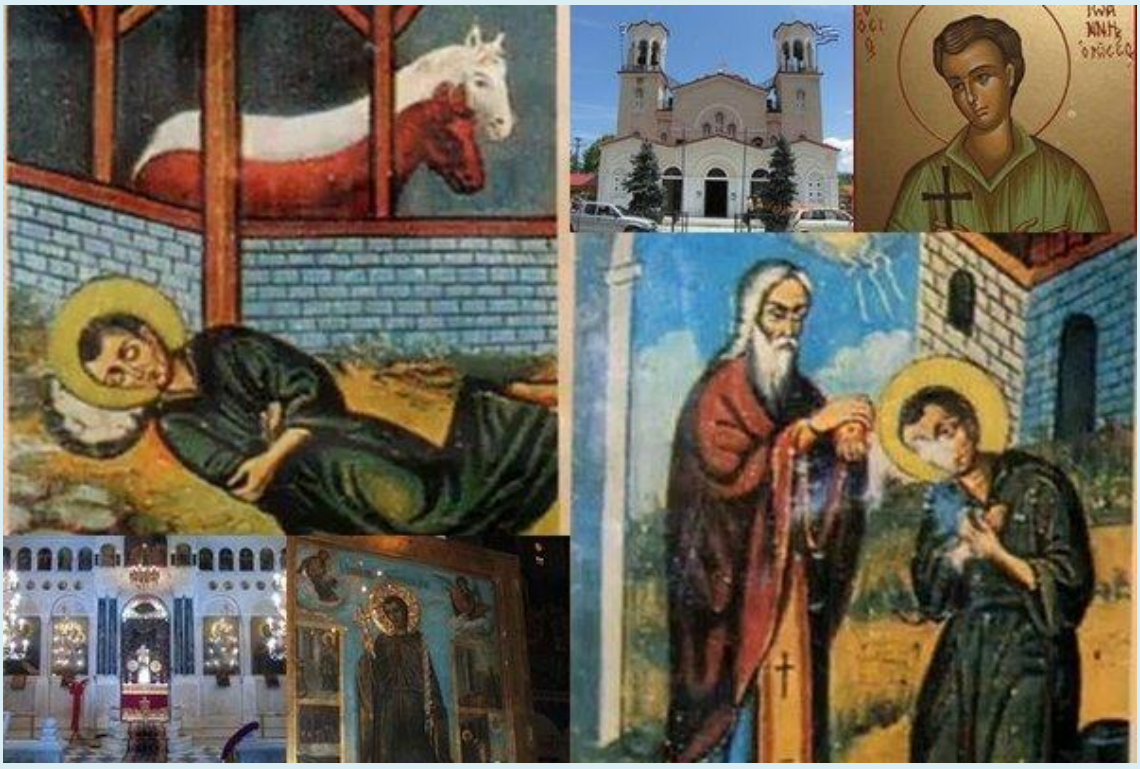

Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne ă ne închinăm şi să cădem la Însuşi Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule.** (de 3 ori)*

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), apoi:

Şi **troparele** următoare, glasul al 4-lea:

La Ioan noi credincioşii să alergăm, cei ce în suferinţe şi în necazuri ne aflăm, şi să cădem strigând cu evlavie din adâncul sufletului: Sfinte, ajută-ne nouă, celor ce ne rugăm ţie, aleargă şi ne izbăveşte din această nevoie. Nu trece, sfinte, cu vederea, rugăciunea umilă a celor ce aleargă la acoperământul tău. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei:

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului Ioan Rusul

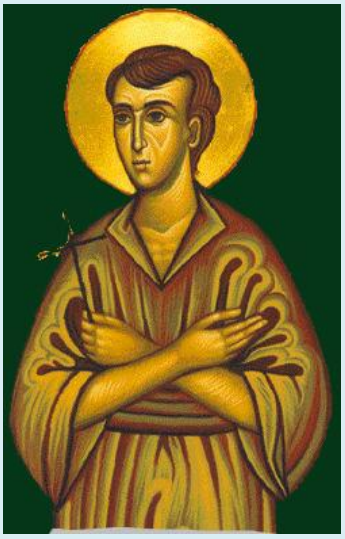

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apăsat de cumplite necazuri, către tine îmi arunc şi trupul şi sufletul, rugându-mă ţie, cuvioase părinte, să mă izbăveşti din nevoi şi suferinţe.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Într-una mă tulbură atacurile din partea trupului, fericite Ioane. Dăruieşte-mi linişte şi pace, părinte, cu mijlocirile tale cele plăcute lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cetele cele viclene ale demonilor se luptă fără milă cu robul tău. Nimiceşte tăria acestora cu puterea Crucii şi cu rugăciunile tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară, poartă a lui Dumnezeu, deschide-mi uşa milostivirii, şi din prag izbăveşte-mă, cu îndrăzneala ta cea de maică, de păcatele cele aducătoare de moarte.

Cântarea III

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea dorirorilor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăveşte-mă totdeauna de vicleşugurile oamenilor ce mă necăjesc şi de ameninţările celor ce mă defăimează, risipind nebunia lor sălbatică tu, prea slăvite părinte, sprijinitorul celor evlavioşi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Bineîngrijind cu deplină înţelepciune sălaşul sufletului şi în chip osebit împodobindu-l, de Dumnezeu fericite, văzând harul Duhului, te-ai arătat plin de lumină, asemeni unui stâlp de foc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Căzând din curata feciorie, cu totul m-am pângărit de patima rătăcirii mele, prea curată. Ceea ce eşti născătoare a judecătorului oamenilor păcătoşi, Fecioară izbăveşte-mă pe mine de toată osânda.

Stihiri:

Izbăveşte din nevoi pe robii tăi, purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă curată la tine aleargă, ca la un grabnic ajutător în nevoi.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată, Născătoare de Dumnezeu, la necazul cel cumplit al trupului meu şi vindecă durerea sufletului meu.

[Apoi preotul zice ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul; ecfonisul: "Că milostiv şi iubitor de oameni...", după care se cântă Sedealna, glasul al 2-lea:Podobie: Cele de sus căutând ...]

Apărător fierbinte şi turn nebiruit te-ai arătat, prea înţelepte, celor ce cu credinţă şi cucernicie îţi strigă ţie: Sfinte Ioane, de Dumnezeu purtătorule, aleargă şi ne izbăveşte pe noi din primejdii, tu cel ce veşnic stai în faţa Sfintei Treimi.

Cântarea IV

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce alergăm la cinstită biserica ta, darurile tămăduirilor cu bucurie le primim şi pe tine te slăvim, făcătorule de minuni.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mulţimile bine credincioşilor creştini de pretutindeni pe tine te cunosc ca apărător al lor şi toţi te laudă ca pe un ocrotitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu bărbăţie, străbătând norul vieţuirii celei trupeşti prin făptuire, lăuntric te-ai preschimbat, prealăudate, prin lumina cea dumnezeiească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sălaş te-ai făcut, prea curată, Dumnezeului tuturor, ca ceea ce eşti de-a pururi Fecioară, şi pe mine mă arată locaş al cereştilor virtuţi, prin harul tău dumnezeiesc.

Cântarea V

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, lubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzeşte-ne pe noi prin mijlocirile tale, fericite, şi cu braţul tău cel puternic doboară demonii cei amarnici, prea minunate.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dăruieşte-ne nouă, celor ce ne rugăm ţie, sănătate sufletului totdeauna, prea fericite părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Tămăduieşte, minunate părinte, poporul ce aleargă la tine, de ciumă şi de febră, şi ne izbăveşte pe noi de durerile de tot felul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De tine se bucură, Născătoare de Dumnezeu, toată zidirea şi cetele îngerilor şi toate glasurile oamenilor te slăvesc.

Cântarea VI

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, Sfinte Ioane, te cunosc comoară de minuni şi izvor de binefaceri, tămăduitor al patimilor şi alungător al puterii demonilor. Pe tine te rog acum, cel ce eşti plin de har, să mă izbăveşti de stricăciunea celor rele.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocrotitor al celor săraci te propovăduim pe tine şi apărător al întregii Capadocii, cel ce împrăştii mulţimea ispitelor şi alungi stricăciunile celor necuvioşi. Ţie ne rugăm, izbăveşte acum din necazuri pe toţi cei binecredincioşi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pe tine, prea fericite, te avem liman în primejdii, în tristeţe apărător şi desăvârşită izbăvire din necazuri, râu nesecat, fântână de binefaceri şi veşnic izvor de tămăduiri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

O, Stăpână, întru dragostea cea mijlocitoare către Fiul tău, arată-i Aceluia, Fecioară, crucea şi sulița şi buretele şi trestia, ca să binevoiască întru noi, cei ce mult păcătuim.

Stihiri:

Izbăveşte din nevoi, purtătorule de nevoinţe, pe cei ce cu credinţă curată la tine aleargă, ca la un grabnic ajutător în nevoi.

Preacurată, ceea ce, în zilele cele mai de pe urmă, în chip de negrăit prin cuvânt ai născut, pe Cuvântul, roagă-te, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

[Apoi, preotul zice ectenia mică cu ecfonisul: "Că tu eşti Împăratul păcii...", după care urmează]

Condacul, glasul al 2-lea: Ceea ce eşti creştinilor ocrotitoare neînfruntată şi mijlocitoare stăruitoare către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurile cele de rugăciune ale păcătoşilor, ci sârguieşte ca o bună, spre ajutorul nostru , care cu credinţă strigăm către tine: Grăbeşte spre rugăciune şi te nevoieşte spre îmblânzire, apărând pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce te cinstesc pe tine.

Prochimen: glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Evanghelia de la Luca

Luca: 6, 17-23

17. Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.
20. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.
21. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde.
22. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.***

Stihira, glasul al 6-lea : Nu mă lipsi pe mine de calda ta apărare, Sfinte Ioane, ci te rog zdrobeşte cu puterea ta îndrăznelile cele neputincioase şi neaşteptate săgetări ale diavolilor. Izbăşte-mă de boli, de ispite şi de necazuri, şi ne mântuieşte pe toţi de atacurile demonilor, ca să te slăvesc şi să te laud din suflet, să mă închin şi să prea măresc, sfinte, lucrările tale cele bine plăcute lui Dumnezeu.

[Preotul: "Mântuieşte, Dumnezeule poporul Tău, ..." la care răspundem "Doamne miluieşte" (de 12 ori), după care ecfonisul "Cu mila şi cu îndurările...".]

Cântarea VII

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte Ioane, cel ce eşti plin de înţelepciunea lui Dumnezeu, arată pline de fericire şi de toată bucuria sufletele celor ce te laudă pe tine şi învaţă-i să strige totodeauna: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucitor făcându-te prin pătimirea ta, prin cinstitele tale moaşte luminează-mă pe mine, cel întunecat de păcate şi primitor de patimi, şi ne învredniceşte pe toţi de strigarea: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

De ispite şi de primejdii, de nevoi şi de necazuri, precum şi de vătămarea diavolilor izbăveşte pe cei ce îndrăznesc să alerge la tine, şi strigă cu credinţă: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Făcătorul oamenilor, în pântecele tău sălăşluindu-se, ceea ce eşti plină de har, pe tine te-a dat apărătoare tuturor celor clătinaţi de furtuni, învrednicindu-i de strigarea: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea VIII

Irmos: Pe Împăratul ceresc…

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celor ce străbat valurile vieţii întinde-le mână de ajutor, prea fericite, ca să-L cântăm şi să-L prea înălţăm pe Hristos întru toţii vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umple de miresme dumnezeieşti pe cei ce ating sfintele tale moaşte şi-L laudă pe Domnul întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Primeşte, purtătorule de Dumnezeu, pe cei ce se roagă şi cer har, pe cei ce-L slăvesc pe Dumnezeu întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Curăţă, Fecioară, inima mea de necurăţie, cu apele pocăinţei, ca să te slăvesc întru toţi vecii.

Irmos:

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântîndu-L şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţii vecii.

Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea IX

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stea călăuzitoare, lumină strălucindu-ne nouă te mărturisim pe tine, Sfinte Ioane, noi cei binecinstitori, cei ce cu dreaptă credinţă ne închinăm lui Hristos.

Stih: ***Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorule de Dumnezeu, celor clătinaţi de tulburarea multor rele ajută-le cu rugăciunile tale, nimicind săgetările celui potrivnic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Primeşte rugăciunea mea, a smeritului, şi mă izbăveşte, purtătorule de Dumnezeu, de apăsarea răutăţilor şi de păcate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, neamurile te cunosc pe tine nădejde de mântuire celor căzuţi şi într-un glas te fericesc pe tine în veci.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

În timp ce preotul cădeşte sfântul altar şi biserica se cântă aceste **tropare**, glasul al 8-lea:

De cursele chinuitorilor văzuţi şi nevăzuţi izbăveşte-i pe cei ce, fierbinte rugându-se, aleargă la a ta apărare.

Săgeţile arzătoare ale ucigătorului celui urâtor de oameni îndepărtează-le de noi, părinte, cu rugăciunile tale fierbinţi către Sfânta Treime, ca izbăvindu-ne de acestea, pe tine să te mărim.

Pe steaua cea strălucitoare din Procopion, cea în chip cugetător luminătoare, lauda sfinţilor şi slava capadocienilor, pe dumnezeiescul Ioan cu cântări să îl cinstim.

Cere de la Dumnezeu pace, linişte sufletelor, până la sfârşit răbdare şi mântuire sufletelor pentru noi, cei ce ne rugăm ţie şi lăudăm cele minunate ale tale.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorule al Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim noi toţi.

Apoi:
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul Sfântului Ioan, glasul al 4-lea: Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat trupul tău, sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi **troparele** acestea, glasul al 2-lea:

Veniţi, credincioşilor, să ne închinăm cu evlavie şi simţire, îmbrăţişând prea cinstitele şi scumpele moaşte ale lui Ioan, de Dumnezeu cugetătorul, să ne curăţim buzele, privirile şi chipurile, şi să cerem ca şi pe noi să ne învrednicească de un sfârşit mântuitor şi dumnezeiesc, prin rugăciunile sale către Domnul.

Troparul, glasul al 4-lea: Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească ţine şi după moarte, neschimbat trupul tău, sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Sus sfântul tău suflet se bucură şi se desfătează, fericite de corurile îngerilor şi

de cetele nevoitorilor, de mulţimile sfinţilor, de corurile profeţilor şi de cetele cele dumnezeieşti ale ierarhilor; iar jos prea cinstitul tău trup, după cum se cuvine, prin laude şi cântări întru cinste este slăvit.

Apoi preotul zice ectenia şi face apolisul, după care cântăm troparele Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău.

Apoi: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

(Scris de Monahul Daniil din Sfântul Munte al Athosului)

Slujba Sfântului Ioan Rusul - partitură

https://www.academia.edu/43193594/Slujba_Sf%C3%A2ntului_Ioan_Rusul_-_partitur%C4%83

Viaţa Sfântului Ioan Rusul

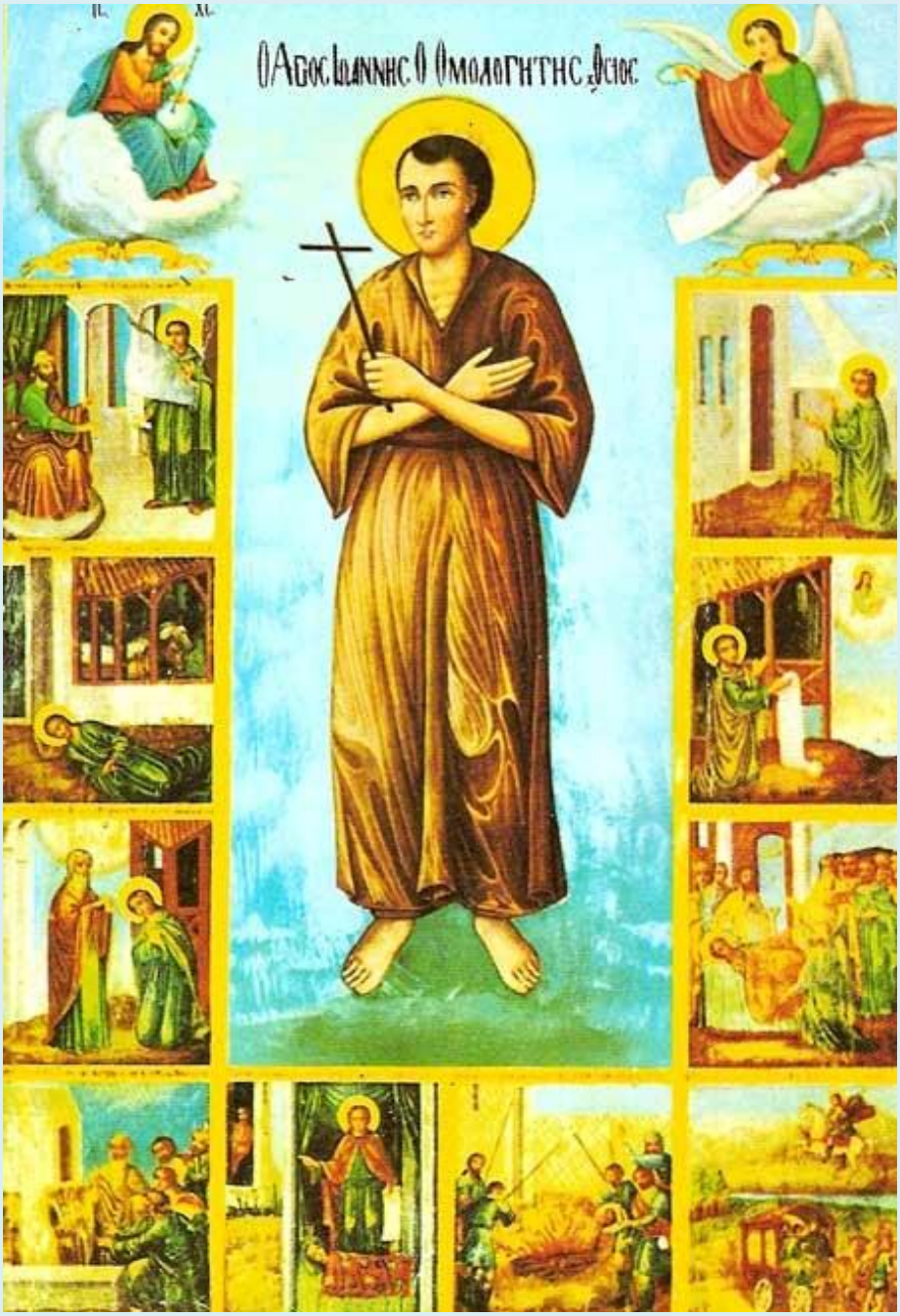

Patria natală - Rusia

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârşitul veacului al şaptesprezecelea, pe timpul împărăţiei lui Petru cel Mare. Anul cel mai probabil al naşterii sale este 1690, şi aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăzneţul ţar l-a ridicat împotriva turcilor în 1711.

Prizonier de război

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azofului, sfântul Ioan a fost vândut unui ofiţer superior turc care era eparh în Procopie, Asia Mică, aproape de Cezareea Palestinei.

Saint John confessing his Christian faith to his Turkish overlord.

Întorcându-se în ţinutul său, aga l-a luat cu sine şi pe cuviosul. Turcia se umpluse de nenumărate mulţimi de robi ruşi care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor şi, vai!, cei mai mulţi dintre ei, pentru a li se uşura puţin suferinţa, s-au lepădat de Hristos şi s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan însă făcea parte dintre acei tineri pe care îi înţelepţeşte cunoaşterea lui Dumnezeu, precum a spus Solomon: ***"Bătrâneţile cinstite nu sunt cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor - o viaţă fără prihană". Împodobit deci cu înţelepciunea pe care o dăruieşte Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau "ghiaur", adică - necredincios.***

Bătut, lovit, scuipat, devenit ţinta dispreţului ienicerilor din tabăra militară ce se afla în Procopie, sfântul răspundea celor ce-l îndemnau să-şi lepede credinţa că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoşător păcat. Agăi turc i-a spus: ***"Dacă mă laşi liber în credinţa mea, îţi voi împlini cu sârguinţă poruncile; dacă mă sileşti să-mi schimb credinţa, mai degrabă îţi predau capul decât credinţa. Creştin m-am născut şi creştin voi muri".***

Rânduit să îngrijească de vite, fericitul Ioan îşi întindea într-un colţ al staulului trupul obosit, mulţumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al

smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a se naşte într-o iesle săracă, lingă Bethleem.

Dumnezeu, văzând credinţa robului Său şi mărturisirea sa, a înmuiat inima împietrită a stăpânului său şi, cu timpul, acesta a început să-l îndrăgească, ajutând la aceasta şi smerenia şi blândeţea ce-l împodobeau pe Ioan. După o vreme i-au rânduit pentru vieţuire o cămăruţă apropiată de grajd, pe care la început cuviosul a refuzat-o, continuând să doarmă în staulul său iubit, pentru a-şi chinui trupul cu traiul greu şi nevoinţa în mirosul greu al dobitoacelor şi loviturile lor de picioare. ***Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă duhovnicească, căci acesta devenise locaşul de nevoinţă unde el urma poruncile Sfinţilor Părinţi: ceasuri nesfârşite de rugăciuni şi îngenuncheri; puţin somn, ghemuit, pe podeaua goală şi acoperit cu o pânză veche, postind multe zile cu puţină pâine şi apă şi rostind adesea psalmii proorocului David, pe care îi zicea în limba în care îi învăţase de la mama sa - în limba rusă:*** "***Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui.***

Către Tine, Doamne, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei; iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, aşa sunt ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi".

Câteodată, noaptea, mergea pe ascuns la o biserică a Sfântului Gheorghe ce era zidită într-o râpă nu departe de casa stăpânului său şi făcea priveghere, stând în picioare în pridvorul bisericii. Tot aici mergea în fiecare sâmbătă şi se împărtăşea cu Preacuratele Taine.

Căutând asupra robului Său cel credincios, Domnul, Cel ce cercetează inimile şi rărunchii, a făcut să înceteze batjocurile din partea celor ce erau împreună cu el robi şi a celor de altă credinţă. A dat Domnul şi multă bogăţie stăpânului său turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa şi propovăduia tuturor despre virtuţile slugii sale.

***

După o vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mekka, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soţia acestuia a pregătit un ospăţ la care a invitat rudele şi prietenii soţului pentru a prăznui şi a se ruga pentru bună întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile aşezate înaintea oaspeţilor se afla şi un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi. Amintindu-şi de soţul ei, stăpâna a zis lui Ioan: "Cât de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi şi ar fi gustat din acest pilaf!".

Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mekka.

La auzul acestor cuvinte toţi invitaţii au râs; stăpâna însă a poruncit bucătăresei să-i dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că poate vrea să o mănânce el însuşi sau să o dea vreunei familii creştine sărace, precum obişnuia să facă adesea, dăruind altora partea sa de mâncare ce i se cuvenea.

Sfântul a luat farfuria si, mergând în staul, a îngenuncheat si s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mekka, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. A cerut aceasta cu smerenie si simplitate, cu nimic îndoindu-se, după cuvântul Domnului, si Acesta i-a ascultat dorinta: farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mekka.

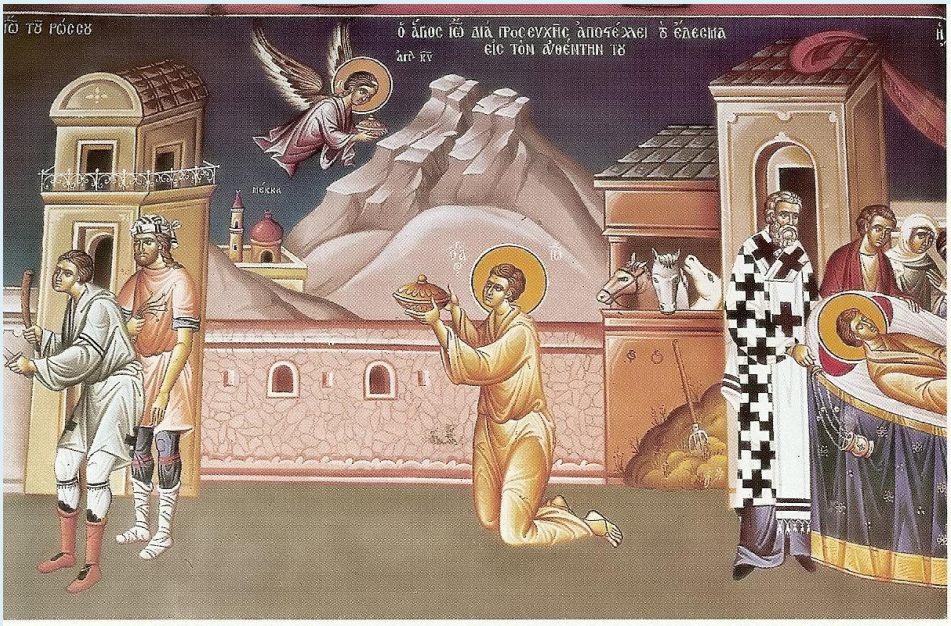

Saint John beseeching the angel of the Lord to transport the copper plate of food to the Aga in Mecca.
(Wall painting by Sergios Sergiadis.)

Crezând că vrea să ascundă faptul că a mâncat pilaful el însuşi, invitaţii au râs de cuvintele fericitului Ioan ca de o glumă bună.

Peste puţine zile s-a întors din pelerinaj aga, aducând cu sine si farfuria de aramă, spre marea uimire a casnicilor săi. ***Numai sfântul Ioan nu s-a mirat de aceasta.***

Aga le-a povestit atunci cele ce i se întâmplaseră: "în cutare zi (era ziua în care stăpâna pregătise acel ospăt), întorcându-mă de la geamia cea mare, am

găsit în camera mea pe care o lăsasem încuiată această farfuria plină cu pilaf. M-am umplut de mirare, neştiind cine a adus mâncarea şi cum a intrat în camera încuiată. Neştiind cum să-mi explic acest lucru ciudat, tot uitându-mă la farfuria cu pilaful cald din care ieşeau aburi, am zărit, cu şi mai mare mirare, numele meu bătut pe marginea farfuriei, aşa cum avem pe toate vasele casei noastre. Aşa încât, cu toată nedumerirea şi zbuciumul meu, m-am aşezat şi am mâncat cu mare poftă pilaful, şi, iată!, am adus farfuria cu mine şi văd că este într-adevăr a noastră. Dar, pe Allah, nu pot să înţeleg cum a ajuns la Mekka şi cine a adus-o".

Auzind acestea casnicii eparhului au fost cuprinşi de teamă şi uimire, iar soţia i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria cu mâncare pentru a o trimite la Mekka şi cum toţi l-au luat în râs pentru aceasta.

***

Vestea despre minunea săvârşită de sfântul s-a răspândit repede în tot ţinutul şi toţi îl priveau cu teamă şi respect, ca pe un om drept şi plăcut lui Dumnezeu, nemaiîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva. Stăpânul şi soţia sa se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult şi l-au rugat să se mute în cămăruţa ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase. ***Fericitul Ioan şi-a continuat mai departe felul ascetic de viaţă, îngrijind de animale şi împlinind cu sârguinţă poruncile eparhului, iar nopţile petrecându-le cu rugăciuni şi cântări de psalmi. Toate acestea le făcea împlinind cuvântul domnului: "Daţi cezarului cele ce sunt ale cezarului, şi lui Dumnezeu cele sunt ale lui Dumnezeu".***

Mutarea la cele veşnice

După puţini ani însă, pe care i-a trăit în post şi rugăciune, apropiindu-se sfârşitul vieţii sale pământeşti, fericitul s-a îmbolnăvit şi a cerut să fie culcat pe paie în staulul pe care îl sfinţise cu rugăciunile sale şi cu reaua pătimire îndurată pentru numele şi dragostea lui Hristos, Cel ce S-a făcut om pentru noi şi S-a răstignit pentru marea Sa iubire către toţi.

Cunoscând mai dinainte ceasul ieşirii din trup, a trimis să fie chemat preotul pentru a se împărtăşi cu preacuratul Trup şi cu scumpul Sânge al Mântuitorului. Preotul, temându-se de fanatismul turcilor, i-a adus sfintele taine într-un măr pe care îl scobise, şi astfel fericitul Ioan s-a putut împărtăşi şi îndată şi-a predat sfântul suflet în mâinile Domnului pe care atât de mult îl iubise. ***Acestea s-au petrecut pe 27 mai, 1730.***

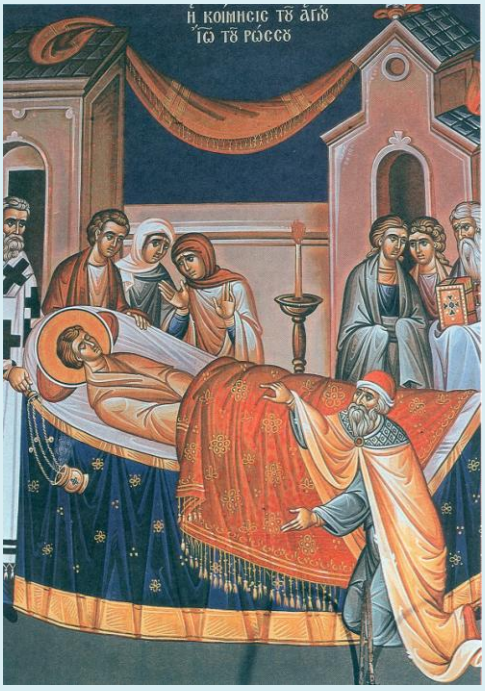

Cu învoirea turcilor, preoţii şi creştinii cei mai de vază din Procopie au luat trupul sfântului, pregătindu-l de înmormântare. La îngroparea sa au venit nu numai creştinii ci şi mulţi musulmani şi armeni: cel până mai ieri rob şi sclav a fost îngropat ca un stăpân. Au ridicat pe umeri cu lacrimi de adâncă emoţie şi cucernicie mult truditul trup şi, cu lumânări şi tămâieri, cu atenţie şi evlavie l-au dus la cimitirul creştin, la mormântul ce-i fusese pregătit, întorcând astfel trupul pământului mamă.

Descoperirea sfintelor moaşte

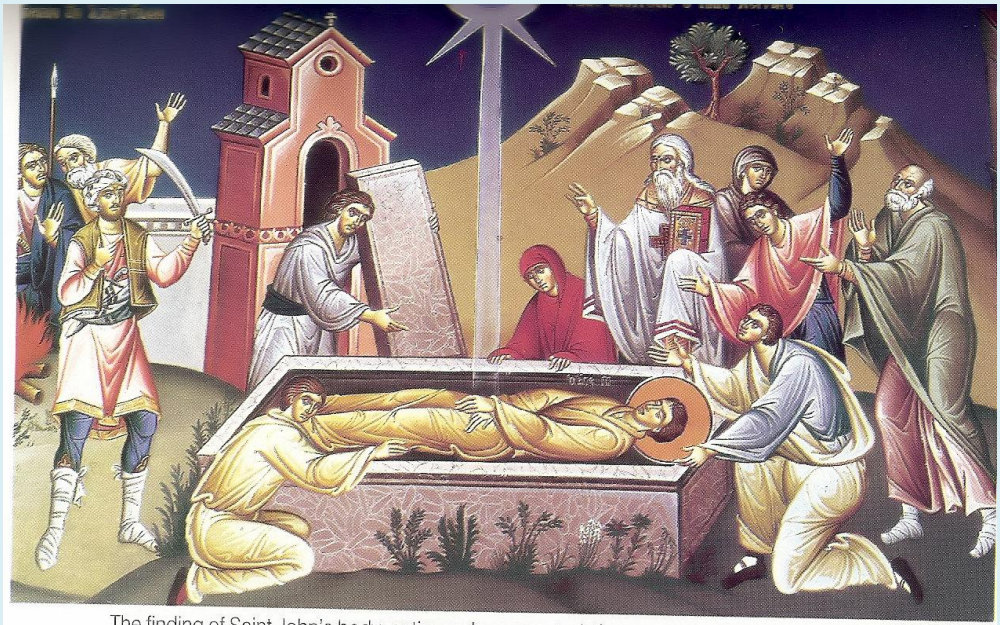

The finding of Saint John's body, entire and uncorrupted, three and a half years after his burial.
(Wall painting by Sergios Sergiadis.)

Bătrânul preot care în fiecare sâmbătă îi asculta suferinţa şi torturile şi care îl împărtăşea cu Sfintele Taine, a văzut în vis pe Sfântul Ioan în noiembrie 1733. Acesta i-a spus că trupul său a rămas, cu harul lui Dumnezeu, intact, întreg, neputrezit, aşa precum îl îngropaseră; să-l scoată din pământ şi să-l aibă ca binecuvântare veşnică a lui Dumnezeu.

După şoväielile preotului, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, o lumină cerească a strălucit deasupra mormântului, asemeni unui stâlp de foc.

Creştinii au deschis mormântul şi o, minune! - ***trupul sfântului se găsea intact, neputrezit înmiresmat cu acel parfum dumnezeiesc pe care continuă să-l aibă până astăzi.*** Cu mare bucurie sufletească şi evlavie l-au ridicat, au luat în braţele lor acest dar dumnezeiesc - sfintele moaşte, şi l-au dus în biserica Sfântului Gheorghe unde obişnuia să privegheze fericitul Ioan.

Osman Paşa arde sfintele moaşte

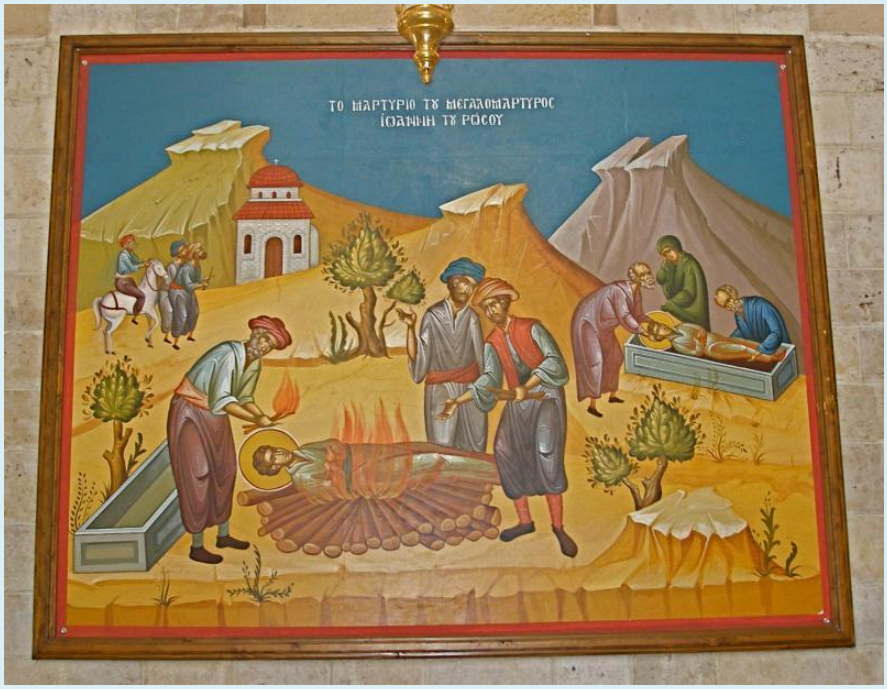

În anul 1832, într-o înfruntare dintre sultanul Mahmud al doilea şi Ibrahim al Egiptului, ***Osman Paşa, trecând prin Procopie - ca trimis al sultanului, aruncă în foc sfintele moaşte, după ce jefuise biserica, vrând a se răzbuna pe creştini.***

Văzând însă trupul Sfântului mişcându-se în mijlocul flăcărilor ca şi cum ar fi fost viu, turcii au fugit îngroziţi, lăsând odoarele bisericii şi povestind tuturor musulmanilor minunea pe care o văzuseră.

The holy relic of Saint John moving amid the flames after having been set on fire by the Turks under Osman Pasha
(Wall painting by Sergios Sergiadis.)

După plecarea turcilor, în cealaltă zi, creştinii au împrăştiat cărbunii şi cenuşa şi au găsit trupul sfântului întreg; nu păţise nimic, era tot mlădios şi înmiresmat ca şi mai înainte. ***I-a rămas numai o negreală de la jar şi de la fum, negreală ce o păstrează până astăzi spre aducere aminte de minunea petrecută atunci.***

Sfintele moaşte ajung în Grecia

După conflictul dintre Turcia şi Grecia din anul 1922, când Asia Mică a intrat sub stăpânirea turcilor, grecii din această regiune au fost nevoiţi să plece, luând cu ei sfintele moaşte, odoarele bisericii şi puţine lucruri personale. ***După multe peregrinări, moaştele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcţie s-a terminat în anul 1951 şi care adăposteşte astăzi racla cu Sfintele moaşte ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul Sfântului nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.***

Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Viaţa Sfântului Ioan Rusul

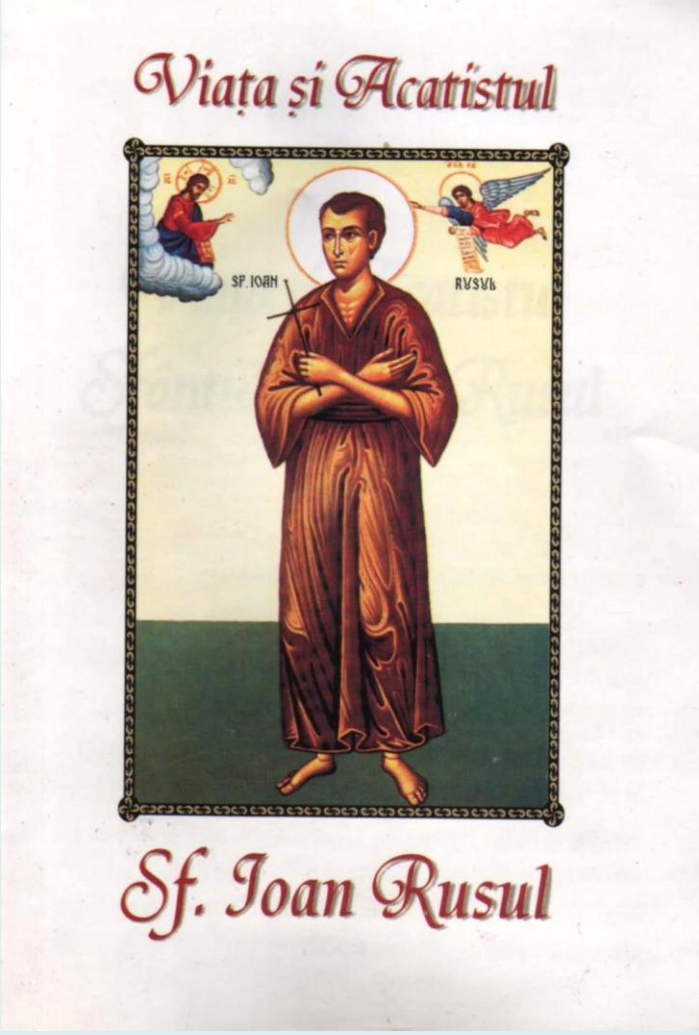

Viaţa şi Acatistul Sfântului Ioan Rusul:
https://www.academia.edu/43193592/Via%C5%A3a_%C5%9Fi_Acatistul_Sf%C3%A2ntului_Ioan_Rusul

***

Patria natală – Rusia

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârşitul veacului al optsprezecelea, pe timpul împărăţiei lui Petru cel mare. Anul cel mai probabil al naşterii sale este 1690, şi aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care, îndrăzneţul ţar l-a ridicat împotriva turcilor în 1711.

Prizonier de război

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azofului, Sfântul Ioan a fost vândut unui ofiţer superior turc care era eparh în Procopie, Asia Mică, aproape de Cezareea Palestinei, întorcându-se în ţinutul său, aga l-a luat cu sine şi pe cuviosul.

Turcia se umpluse de nenumărate mulţimi de robi ruşi care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor şi, vai!, cei mai mulţi dintre ei, pentru a li se uşura puţin suferinţa, s-au lepădat de Hristos şi s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan însă făcea parte dintre acei tineri pe care îi înţelepţeşte cunoaşterea lui Dumnezeu, precum a spus Solomon: «Bătrâneţile cinstite nu sunt cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor - o viaţă fără prihană», împodobit deci cu înţelepciunea pe care o dăruieşte Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-1 numeau «gliiaur», adică - necredincios.

Bătut, lovit, scuipat, devenit ţinta dispreţului ienicerilor din tabăra militară ce se afla în Procopie, sfântul răspundea celor ce-1 îndemnau să-şi lepede credinţa că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoşător păcat. Agăi turc i-a spus: «Dacă mă laşi liber în credinţa mea, îţi voi împlini cu sârguinţă poruncile; dacă mă sileşti să-mi schimb credinţa, mai degrabă îţi predau capul decât credinţa, creştin m-am născut şi creştin voi muri».

Rânduit să îngrijească de vite, fericitul Ioan îşi întindea într-un colţ al staulului trupul obosit, mulţumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a se naşte într-o iesle săracă, lângă Bethleem.

Dumnezeu, văzând credinţa robului Său şi mărturisirea sa, a înmuiat inima împietrită a stăpânului său şi, cu timpul, acesta a început să-l îndrăgească, ajutând la aceasta şi smerenia şi blândeţea ce-1 împodobeau pe Ioan. După o vreme i-au rânduit pentru vieţuire o cămăruţă apropiată de grajd, pe care la început cuviosul a refuzat-o, continuând să doarmă în staulul său iubit, pentru a-şi chinui trupul cu traiul greu şi nevoinţa în mirosul greu al dobitoacelor şi lo-viturile lor de picioare.

Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă duhovnicească, căci acesta devenise locaşul de nevoinţă unde el urma poruncile Sfinţilor Părinţi: ceasuri nesfârşite de rugăciuni şi îngenuncheri; puţin somn, ghemuit, pe podeaua goală şi acoperit cu o pânză veche, postind multe zile cu puţină pâine şi apă şi rostind adesea psalmii proorocului David, pe care îi zicea în limba în care îi învăţase de la mama ca (rusă): «Cel ce locuieşte în ajutorul

Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui. Către Tine, Doamne, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei; iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, aşa sunt ochii noştri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi...».

Câteodată, noaptea, mergea pe ascuns la o biserică a Sfântului Gheorghe ce era zidită într-o râpă nu departe de casa stăpânului său şi făcea priveghere, stând în picioare în pridvorul bisericii. Tot aici mergea în fiecare sâmbătă şi se împărtăşea cu Preacuratele Taine.

Căutând asupra robului Său cel credincios, Domnul, Cel ce cercetează inimile şi rărunchii, a făcut să înceteze batjocurile din partea celor ce erau împreună cu el robi şi a celor de altă credinţă. A dat Domnul şi multă bogăţie stăpânului său turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa şi propovăduia tuturor despre virtuţile slugii sale.

După o vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mekka, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soţia acestuia a pregătit un ospăţ la care a invitat rudele şi prietenii soţului pentru a prăznui şi a se ruga pentru buna întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile aşezate înaintea oaspeţilor se afla şi un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi.

Amintindu-şi de soţul ei, stăpâna a zis lui Ioan: «Cât de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi şi ar fi gustat din acest pilaf!». Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mekka.

La auzul acestor cuvinte toţi invitaţii au râs; stăpâna însă a poruncit bucătăresei să-i dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că poate vrea să o mănânce el însuşi sau să o dea vreunei familii creştine sărace, precum obişnuia să facă adesea, dăruind altora partea sa de mâncare ce i se cuvenea.

Sfântul a luat farfuria şi, mergând în staul, a îngenuncheat şi s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mekka, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. A cerut aceasta cu smerenie şi simplitate, cu nimic îndoindu-se, după cuvântul Domnului, şi Acesta i-a ascultat dorinţa: farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mekka.

Crezând că vrea să ascundă faptul că a mâncat pilaful el însuşi, invitaţii au râs de cuvintele fericitului Ioan ca de o glumă bună.

Peste puţine zile s-a întors din pelerinaj aga, aducând cu sine şi farfuria de aramă, spre marea uimire a casnicilor săi.

Numai Sfântul Ioan nu s-a mirat de aceasta. Aga le-a povestit atunci cele ce i se întâmplaseră: «în cutare zi (era ziua în care stăpâna pregătise acel ospăţ), întorcându-mă de la geamia cea mare, am găsit în camera mea pe care o lăsasem încuiată această farfurie plină cu pilaf. M-am umplut de mirare, neştiind cine a adus mâncarea şi cum a intrat în camera încuiată. Neştiind cum să-mi explic acest lucru ciudat, tot uitându-mă la farfuria cu pilaful cald din care ieşeau aburi, am zărit, cu şi mai mare mirare, numele meu bătut pe marginea farfuriei, aşa cum avem pe toate vasele casei noastre. Aşa încât, cu toată nedumerirea şi zbuciumul meu, m-am aşezat şi am mâncat cu mare poftă pilaful, şi, iată!, am adus farfuria cu mine şi văd că este într-adevăr a noastră. Dar, pe Allah, nu pot să înţeleg cum a ajuns la Mekka şi cine a adus-o».

Auzind acestea casnicii eparhului au fost cuprinşi de teamă şi uimire, iar soţia i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria ai mâncare pentru a o trimite la Mekka şi cum toţi l-au luat în râs pentru aceasta.

Vestea despre minunea săvârşită de sfântul s-a răspândit repede în tot ţinutul şi toţi îl priveau ai teamă şi respect, ca pe un om drept şi plăcut lui Dumnezeu, nemaiîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva. Stăpânul şi soţia sa se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult şi l-au rugat să se mute în cămăruţa ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase.

Fericitul Ioan şi-a continuat mai departe felul ascetic de viaţă, îngrijind de animale şi împlinind cu sârguinţâ poruncile eparhului, iar nopţile petrecându-le cu rugăciuni şi cântări de psalmi. Toate acestea le făcea împlinind cuvântul Domnului: «Daţi cezarului cele ce sunt ale cezarului, şi lui Dumnezeu cele sunt ale lui Dumnezeu».

Mutarea la cele veşnice

După puţini ani însă, pe care i-a trăit în post şi rugăciune, apropiindu-se sfârşitul vieţii sale pământeşti, fericitul s-a îmbolnăvit şi a cerut să fie culcat pe paie în staulul pe care îl sfinţise cu rugăciunile sale şi cu reaua pătimire îndurată pentru numele şi dragostea lui Hristos, Cel ce S-a făcut om pentru noi şi S-a răstignit pentru marea Sa iubire către toţi.

Cunoscând mai dinainte ceasul ieşirii din trup, a trimis să fie chemat preotul pentru a se împărtăşi cu prea curatul Trup şi ai scumpul Sânge al Mântuitorului.

Preotul, temându-se de fanatismul turcilor, i-a adus sfintele taine într-un măr pe care îl scobise, şi astfel fericitul Ioan s-a putut împărtăşi şi îndată şi-a predat sfântul suflet în mâinile Domnului pe care atât de mult îl iubise. Acestea s-au petrecut pe 27 mai, 1730.

Cu învoirea turcilor, preoţii şi creştinii cei mai de vază din Procopie au luat trupul sfântului, pregătindu-1 de înmormântare. La îngroparea sa au venit atât creştinii, cât şi mulţi musulmani şi armeni: cel până mai ieri rob şi sclav a fost îngropat ca un stăpân. Au ridicat pe umeri cu lacrimi de adâncă emoţie şi cucernicie mult truditul trup şi, cu lumânări şi tămâieri, cu atenţie şi evlavie l-au dus la cimitirul creştin, la mormântul ce-i fusese pregătit, întorcând astfel trupul pământului mamă.

Descoperirea sfintelor moaşte

Bătrânul preot care în fiecare sâmbătă îi asculta suferinţa şi torturile şi care îl împărtăşea cu Sfintele Taine, a văzut în vis pe Sfântul Ioan în noiembrie 1733- Acesta i-a spus că trupul său a rămas, cu harul lui Dumnezeu, intact, întreg, neputrezit, aşa precum îl îngropaseră; să-l scoată din pământ şi să-l aibă ca binecuvântare veşnică a lui Dumnezeu. După şovăielile preotului, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, o lumină cerească a strălucit deasupra mormântului, asemeni unui stâlp de foc. Creştinii au deschis mormântul şi o, minune! - trupul sfântului se găsea intact, neputrezit înmiresmat ai acel parfum dumnezeiesc pe care continuă să-l aibă până astăzi.

Cu mare bucurie sufletească şi evlavie l-au ridicat, au luat în braţele lor acest dar dumnezeiesc - sfintele moaşte, şi l-au dus în biserica Sfântului Gheorghe unde obişnuia să privegheze fericitul Ioan.
Osman Paşa arde sfintele moaşte fruntare dintre sultanul Mahmud al doilea şi Ibrahim al Egiptului, Osman Paşa, trecând prin Procopie, ca trimis al sultanului, aruncă în foc sfintele moaşte, după ce jefuise biserica, vrând a se răzbuna pe creştini. Văzând însă trupul sfântului mişcându-se în mijlocul flăcărilor ca şi cum ar fi fost viu, turcii au fugit îngroziţi, lăsând odoarele bisericii şi povestind tuturor musulmanilor minunea pe care o văzuseră.

După plecarea turcilor, în cealaltă zi, creştinii au împrăştiat cărbunii şi cenuşa şi au găsit trupul sfântului întreg; nu păţise nimic, era tot mlădios şi înmiresmat ca şi mai înainte. I-a rămas numai o negreală de la jar şi de la fum, negreală ce o păstrează până astăzi spre aducere aminte de minunea petrecută atunci.

Sfintele moaşte ajung în Grecia

După conflictul dintre Turcia şi Grecia din anul 1922, când Asia Mică a intrat sub stăpânirea turcilor, grecii din această regiune au fost nevoiţi să plece, luând ai ei sfintele moaşte, odoarele bisericii şi puţine lucruri personale.

După multe peregrinări, moaştele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcţie s-a terminat în anul 1951 şi care adăposteşte astăzi racla cu sfintele moaşte ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul sfântului nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.

Pomenirea Sfântului Ioan se săvârşeşte în fiecare an la data de 27 mai.

(Extras din cartea: Viaţa şi Acatistul Sfântului Ioan Rusul)

Sfântul Ioan Rusul - drumul spre sfințenie

Luat în robie și pus îngrijitor la vite, Sfântul Ioan Rusul umplea gradjul de miros de bună mireasmă. Ultima sa împărtășanie a primit-o într-un măr scobit, pe ascuns, știind că se va muta la Domnul.

***

Născut într-un sat din Rusia în secolul al XVII-lea, Sfântul Ioan a fost luat în robie de către turci și, refuzând să se facă musulman, a fost rânduit să se îngrijească de vite.

Dormind împreună cu acestea în grajd și refuzând mai târziu să se mute de acolo, s-a făcut asemeni Domnului născut într-o iesle săracă. Simpla lui prezență umplea acel locaș al animalelor de bună mireasmă, căci Sfântul Ioan se ruga mult și mânca puțin, împărtășindu-se în fiecare sâmbătă la o biserică apropiată.

Aflând de la Domnul că va trece la cele veșnice, a primit ultima împărtășanie într-un măr scobit, pentru a nu le atrage atenția musulmanilor. După aceea, sufletul său a trecut la cele veșnice și s-a arătat în vis preotului care îl împărtășise ultima dată, spunându-i că trupul său este neputrezit.

Puse spre închinare în Biserica „Sfântul Gheorghe”, sfintele moaște au fost apoi aruncate în foc de către turci, dar acestea s-au mișcat, de parcă erau vii, și nu au ars.

Acum se află spre închinare în insula Evvia, în orașul Procopie și continuă să facă minuni în viața celor care se roagă și cer ajutor.

Sinaxar - Sfântul Ioan Rusul

În această zi - Pomenirea cuviosului mărturisitor Ioan Rusul.

Sfântul Ioan Rusul s-a născut în anul 1690 în Rusia. Părinţii lui, ambii creştini cu evlavie, l-au încreştinat pe fiul lor şi l-au crescut potrivit poruncilor creştine. De mic copil, Sfântul s-a arătat un creştin devotat şi trăia viaţa lui întru Hristos. Când a ajuns la vârsta potrivită, Sfântul Ioan s-a înrolat în armata rusă. În acea vreme era război între ruşi şi turci. Sfântul a luptat în acest război până când a fost luat prizonier de către turci şi vândut ca sclav unui ofiţer superior turc, care era de fel din satul Prokópi din Asia Mică.

Ofiţerul turc l-a dus pe sfânt în Prokópi şi se străduia, după cum se obişnuia atunci, să îl silească să-şi schimbe credinţa. Sfântul s-a împotrivit cu tărie la toate străduinţele turcului şi în cele din urmă, cu ajutorul lui Dumnezeu, turcul l-a lăsat în pace, să îşi păstreze credinţa sa. Condiţiile de viaţă ale Sfântului erau foarte aspre: dormea în grajdul stăpânului său, împreună cu animalele de care trebuia să aibă grijă. Mânca foarte puţin, îmbrăcămintea îi era sărăcăcioasă şi era silit să meargă desculţ. În acest grajd Sfântul se ruga, iar deseori seara, mergea la biserică care era aproape de el, închinată Sfântului Gheorghe.

Harul Sfântului Ioan Rusul a adus binecuvântare casei stăpânului său, care s-a îmbogăţit şi a devenit unul dintre cei mai puternici oameni din zonă.

Odată, pe când ofiţerul turc se afla la Mecca într-un pelerinaj, Sfântul Ioan, printr-o minune a trimis din Prokópi la Mecca o farfurie cu pilaf stăpânului său. La început nu l-au crezut, însă când s-a întors turcul de la Mecca şi a adus farfuria cu el, i-au dat crezare, iar această minune a fost cunoscută de toţi care locuiau în zonă. Turcul, vrând să-l cinstească pe Sfânt, s-a oferit să-i îmbunătăţească condiţiile de trai, însă Sfântul a refuzat şi a continuat să aibă grijă de animalele stăpânului şi să rămână în grajd. Ziua muncea, iar noaptea se ruga. Aşa a trăit Sfântul Ioan Rusul restul vieţii sale, până pe 27 mai 1730, atunci când a adormit întru Domnul, la vârsta de 40 de ani.

Stăpânul său a dat trupul creştinilor din Prokópi, ca să-l îngroape conform rânduielilor creştine. Sfântul a fost înmormântat în cimitirul creştin şi a rămas acolo timp de trei ani şi jumătate. După trecerea acestor ani, Sfântul s-a arătat în somn unui preot bătrân, cerându-i să-i mute Sfintele Moaşte. În fiecare noapte un Stâlp de lumină cobora din cer la mormântul Sfântului.

Creştinii au făcut mutarea moaştelor Sfântului şi le-au aşezat într-o raclă sub Sfânta Masă a Bisericii Sfântului Gheorghe, unde se ruga Sfântul când era în viaţă. Cu harul Sfântului se făceau multe minuni şi multă lume venea să se închine la Sfintele Moaşte.

În 1834, când s-a construit în Prokópi o biserică mare a Sfântului Vasile cel mare, Sfintele Moaşte au fost aduse aici. Prin minune, seara Sfintele Moaşte ale Sfântului s-au întors de trei ori la vechea biserică, cu toate că erau mutate de creştini la noua biserică. După mai multe privegheri şi cu bunăvoinţa Sfântului, Moaştele sale au fost mutate pentru totdeauna la noua biserică. Sfântul a rămas în această biserică până în anul 1924. Odată cu schimbul de populaţii care a avut loc atunci între Grecia şi Turcia, au fost aduse şi Moaştele Sfântului Ioan Rusul în noul sat Prokópi din Evvia, unde s-au stabilit grecii care proveneau din vechiul Prokópi din Asia Mică.

Mutarea în Noul Prokópi din Evvia a fost posibilă prin strădania lui Panaghiótis Papadópoulos, care a închiriat pe cheltuiala lui vaporul “Vasílios Destoúnis”, cu care, în afară de Moaştele Sfântului, au fost transferaţi în Grecia şi 800 de compatrioţi.

În anul 1930 a început construcţia bisericii în cinstea Sfântului, care s-a încheiat, după multe eforturi ale credincioşilor, în anul 1951. Atunci s-a mutat Sfântul în noua Biserică unde se află până în zilele noastre. Creştinii din Grecia şi din străinătate vin să se închine Sfântului, mulţumindu-i pentru minunile şi ajutorul pe care îl dă, cu harul lui.

Pomenirea Sfântului Ioan Rusul se săvârşeşte în fiecare an la data de 27 mai.

Troparul Sfântului: Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească pe tine şi după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier şi acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Iuliu Veteranul; Sfântul mărturisitor Ioan Rusul

Împăraţii Diocleţian şi Galeriu au pornit mare persecuţie împotriva creştinilor, care erau cumplit chinuiţi şi scoşi din armata romană. La Durostorum, în provincia Moesia Inferior, a fost dus la judecată ostaşul creştin Iuliu, în faţa dregătorului Maxim, căruia i s-a spus că nu vrea să aducă jertfe zeilor. Pentru aceasta, Maxim l-a îndemnat să nu asculte de un om răstignit şi mort, Iisus Hristos, ci de împăraţii care trăiesc.

Însă Iuliu a mărturisit că Hristos-Domnul a murit şi a înviat pentru păcatele noastre, dăruindu-ne viaţa veşnică.

Văzând credinţa neclintită în Mântuitorul Hristos, dregătorul a poruncit să i se taie capul. Şi pe când îl duceau la locul de osândă, un oarecare Isihie, care era ostaş creştin şi era şi el închis, l-a încurajat pe Iuliu şi l-a încredinţat că îl va

urma în mucenicie. Deci, primind Sfântul Iuliu ştergarul, s-a legat la ochi şi, în timp ce se ruga fierbinte către Dumnezeu, i-a fost tăiat capul, dându-şi astfel sufletul în mâinile Domnului.

***

Astăzi, Biserica Ortodoxă îl pomeneşte şi pe Sfântul Ioan Rusul. S-a născut într-un sat din Rusia, la sfârşitul secolului al 17-lea, pe timpul împărăţiei lui Petru cel mare. Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azovului, Sfântul Ioan a fost vândut unui ofiţer superior turc, eparh în Procopie din Asia Mică. Pentru viaţa curată a lui Ioan, Dumnezeu a dat mult belşug şi bogăţie stăpânului turc, iar acesta a cunoscut de unde venise această binecuvântare peste casa sa şi propovăduia tuturor despre virtuţile slugii sale.

Astăzi, moaştele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie. Acolo s-a ridicat o biserică, a cărei construcţie s-a terminat în anul 1951 şi care adăposteşte astăzi sfintele moaşte ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul sfântului nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.

Sfântul Ioan Rusul – Minuni

„Certarea” Sfântului Ioan : "Aşa sunt uitaţi prietenii?"

De fiecare dată când îmi amintesc sau aud aceste cuvinte, povesteşte preotul bisericii, mă cuprinde veselia şi râd împreună cu bătrânul pensionar Nicolae, fost muncitor la o fabrică din zona Pireului. Moş Nicolae (purtând de mai bine de 20 de ani nişte ochelari cu lentile groase şi vechi, aproape fără nici un fir de păr în cap), în discuţiile lui, în rugăciunile lui, îl numeşte pe Sfântul Ioan prieten şi într-adevăr îl are ca pe un prieten. Este aşa de copilărească simplitatea şi naivitatea lui!

"Am venit şi anul asta, părinte, am venit să-l salut pe Prietenul meu. De ani de zile suntem prieteni! Si cum să nu fie aşa, dacă îmi împlineşte imediat tot ceea ce îi cer?"

Într-un an bătrânul Nicolae a venit supărat, cu o adâncă mâhnire în suflet. A intrat în biserică, nu ne-a salutat, ci s-a dus direct la racla cu sfintele moaşte. Când şi-a terminat de spus "of"-ul către Sfântul a venit şi mi-a zis: ***"Ce vreţi, azi am mare supărare, adică ce zic eu astăzi, că o am de ieri dimineaţă. Ieri, pe la ora 10, am cumpărat o bucată de ficat de miel şi i-am spus nevestei să-l pună la tigaie, iar eu am alergat la băcănie să cumpăr puţin vin. La semafor, unde m-am oprit si aşteptam să se facă verde, am auzit în spatele meu un glas:***
- Aşa sunt uitaţi prietenii?

Eram singur. Mă uit în spate - nimeni. Sus la balcoane - nimeni; glasul însă îl auzisem foarte aproape de mine. S-a aprins lumina verde, am traversat, am intrat în băcănie; aici se auzeau nişte cântări bisericeşti minunate.
- Frumoasă casetă cu cântări - îi zic vânzătorului.
- Nu-i casetă, moş Nicolae, se transmite Sfânta Liturghie la radio. Astăzi este sărbătoarea Sfântului Ioan Rusul, în Evvia, slujesc acolo 6 arhierei, după cum a spus prezentatorul.

N-am mai cumpărat nimic. Am ieşit, am traversat pe roşu. Şi acum am în urechi claxoanele, frânele, strigătele şoferilor. Am ridicat amândouă mâinile în sus şi le-am făcut semn să oprească toţi, să pot traversa.
Ce să fac? N-am mâncat de ieri nimic, nici nu vreau să mănânc. Puţin lucru este să-ţi spună un sfânt că l-ai uitat?
Pot să-i mai zic acuma prieten?

Da, moş Nicolae, i-ai fost şi îi vei fi prieten. Măcar să ajungem şi noi la simplitatea şi la curăţia inimii tale.

" Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, ...ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute." (Ioan 15,14-15)

Minuni ale Sfântului Ioan Rusul

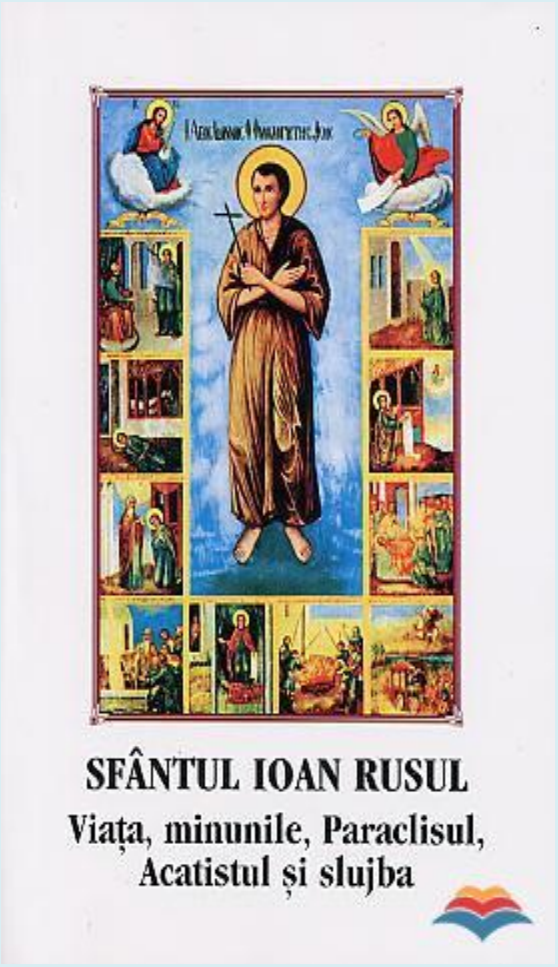

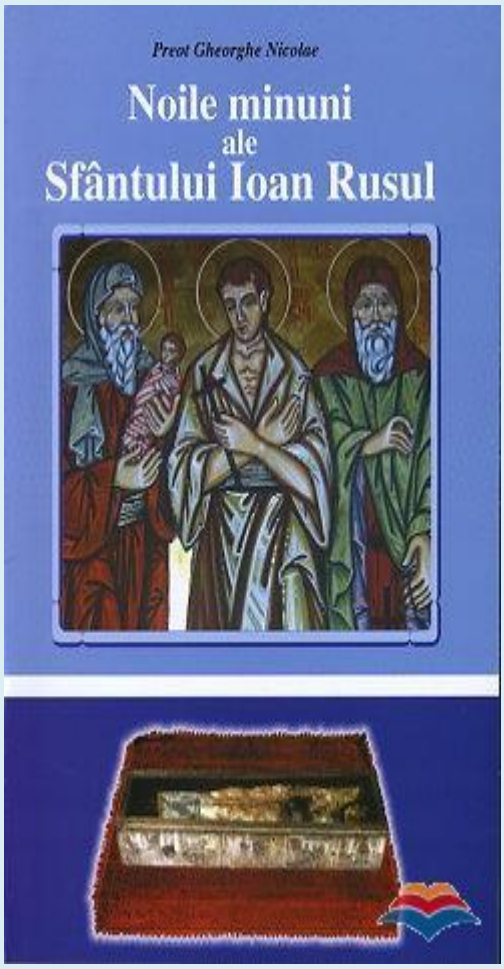

Un baston!

Cel ce merge în biserica ce adăposteşte moaştele Sfântului Ioan Rusul vede acolo un dar simplu şi sărăcăcios: un baston! Este agăţat la locul de închinăciune din faţa raclei Sfântului. Bastonul este al bătrânei Maria Siaca din Frenaro (Cipru), care timp de 18 ani a avut de suportat o boală aşa de gravă la coloană, încât era nevoită să umble cu faţa foarte apropiată de pământ. La 11 august 1978 aproape o sută de locuitori din Cipru organizează un pelerinaj la Sfântul Ioan Rusul şi este adusă Maria Siaca de către rudele ei. Aici, la racla sfântului, este ridicată de ceilalţi pe braţe pentru a se putea închina sfintelor moaşte. Îndurerată, bătrâna priveşte fericitul trup al sfântului şi plânge, cerând puţin ajutor dumnezeiesc mult chinuitelor ei bătrâneţi. I-a văzut Sfântul durerea, i-a văzut măreţia sufletelui, i-a văzut şi credinţa.

În faţa ochilor tuturor, ceva asemeni unei mâini nevăzute a apucat-o cu putere de umeri şi, încet a început să-i îndrepte trupul. Îi trosneşte mijlocul şi iată! –

bătrâna stă acum dreaptă! Consătenii ei plâng. Se trag clopotele bisericii. Se face o rugăciune de mulţumire de către toţi ciprioţii, care nu-şi mai pot stăpâni lacrimile. Numai cel ce s-a întâmplat să fie acolo în ceasul în care s-a petrecut minunea poate înţelege cu adevărat aceste clipe. La sfârşit se aude glasul bătrânei: ***"Feciorul meu, Sfântul meu, nu am ce să-ţi dau, sunt săracă. Îţi las bastonul meu, că nu-mi mai trebuie pân' la moarte!"***

În Cipru ziarele au zis: "Maria Siaca, după pelerinajul făcut în Grecia la Sfântul Ioan Rusul poate să-şi privească acum consătenii în faţă, pentru că aproape 20 de ani era gârbovită şi nu vedea decât pământul. Prin minunea Sfântului însă s-a îndreptat, iar acum este cu desăvârşire bine!"

Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul mărturiei. (Numerii 17,7)

Minune întâmplată unui om de ştiinţă

Povesteşte domnul doctor Matzuros din oraşul Limni (de pe aceeaşi insulă pe care se află şi biserica cu sfintele moaşte ale Sfântului Ioan) către I.P.S. Hrisostom, mitropolitul Halkidei. "Prea Sfinţite, nu sunt un habotnic, un neştiutor de carte; sunt medic, iar mai înainte eram ateu. M-am îmbolnăvit. Analize, examinaţii, iese diagnosticul: cancer la intestinul gros. Confraţii doctori îmi spun adevărul: am cancer în formă avansată (metastază), într-un loc care aproape sigur conduce la moarte.

Mă găseam în clădirea fundaţiei "Pantocrator" din Atena, unde sunt îngrijiţi bolnavii de cancer. După înştiinţarea pe care am primit-o despre boala mea, pe când mă găseam singur, întins pe pat, mi-am venit în sine şi mi-am întors mintea, sufletul şi inima către Dumnezeu, în care nu credeam. M-am ridicat pe marginea patului, cu picioarele pe podea; vorbeam singur, mă rugam lui Dumnezeu, îi ceream să ia aminte la mine: "***Dumnezeul meu, am spus, nu credeam în Tine, spuneam că totul este un basm. Omul şi ştiinţa îmi spuneam că sunt totul. Primeşte pocăinţa mea şi, dacă mă consideri vrednic, vindecă-mi boala prin sfântul al cărui trup întreg îl avem aici, aproape de noi.***" Cineva bate la uşă. Îl poftesc să intre. Uşa se deschide şi intră un medic tânăr, frumos, binevoitor.

– Ce faci,doctore, m-a întrebat, cum îţi merge?
– Ce să fac, frate, să spun adevărul – mor.
– Nu, doctore, nu mori. O să iau eu tot ce ai rău înăuntru.
– Cine eşti tu tinere? Mie mi-a albit părul în această ştiinţă şi cunosc ce am.
– Sunt acela pe care l-ai cerut mai înainte. La revedere, doctore!

Am ieşit imediat pe hol şi am întrebat dacă a văzut cineva pe acel doctor tânăr. Ceilalţi medici mi-au spus: "Confrate dragă, din necazul pe care îl ai, într-o clipă ai văzut acel vis".

Însă nu, eram sigur că după rugăciune îl văzusem pe Sfântul. Văzând că nu glumesc şi că insist, mi s-au făcut iarăşi analizele şi examinări. La următoarele analize cancerul dispăruse. Câţi şi câţi n-au văzut apoi cele două plicuri cu analizele: cele cu cancer şi, după întâmplarea istorisită mai sus, fără cancer! "

Prea Sfinţite, nu sunt habotnic… Am văzut pe Sfântul… M-a vindecat…"

10 aprilie 1964

"Dumnezeu însuşi a dat oamenilor ştiinţa vindecării, ca să se mărească intru leacurile Sale cele minunate… În boala ta nu fi nebăgător de seamă, ci te roagă Domnului şi El te va tămădui." (Înţelepciunea lui Iisus Sirah 38,6-9)

Ca în cartea de religie

Într-unul din cele două spitale pentru copii din Atena, o mamă sta zi şi noapte la căpătâiul copilului său pe care l-au adus urgent din Patra deoarece afecţiunea cronică a acestuia – paralizia membrelor inferioare - s-a agravat în ultimele zile. La spital însă, de ani de zile se aplică permanent tratamentul cunoscut (lipseşte calciul din organismul copilului)…

Într-o după-amiază, când soarele era aproape de apus şi foarte puţine raze mai luminau salonul spitalului, mama şi-a amintit cum mergea la o bisericuţă a Maicii Domnului, pe o înălţime afară din Patra, şi se ruga aprinzând candelele, câteodată cu soţul, câteodată cu copiii… Mintea ei zboară la bisericuţă şi se roagă: ***"Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maică dulce care şi tu ai suferit, ajută-mi copilul. Trimite un sfânt, vezi-l pe sărmanul meu cum se chinuieşte, neputând sta pe picioarele lui. Ajută-l Preasfântă, pe copilaşul meu chinuit".***

– Mamă, ce spui, cu cine vorbeşti?
– Gheorghiţă, copilul mamei, îţi aminteşti cum citeai la religie că Domnul nostru când trăia acolo, în Palestina, deschidea ochii orbilor, ridica pe cei paralizaţi şi-i făcea să meargă, învia morţi? Spune-i Gheorghiţă, că pe tine te ascultă, că tu eşti copil bun, spune-i lui Hristos să te facă bine.

Copilul suferind se uită cu privirea lui nevinovată la mamă, la soarele care apune; priveşte sus şi privirea i se pierde către ceruri. Noaptea următoare

Gheorghiţă a văzut în vis un cavaler frumos, călare pe o mândreţe de cal. S-a oprit în faţa lui şi i-a spus:
– Ridică-te, fă un salt şi urcă pe calul meu!
– Dar eu sunt paralizat, nu mă pot ridica şi nu mă pot ţine drept pe picioarele mele.
– Dă-mi mâna, Gheorghiţă, urcă pe calul meu. Eu sunt Sfântul Ioan din Rusia. M-a trimis Domnul să-ţi aduc harul Său şi puterea Lui să te vindeci.

Pe jumătate adormit, copilul se chinuie să se ridice în picioare. Se trezeşte mama şi-l prinde în braţe ca să nu cadă de pe pat.
- Mamă, ţine-mă, Sfântul Ioan din Rusia mi-a spus să mă ridic.

Dimineaţa, asistenta care fusese de serviciu în acea noapte îi spune profesorului doctor că acel copil paralizat din Patra, acum păşeşte. Doctorul vine, îl examinează: loveşte cu ciocănelul genunchii copilului, îi înţeapă picioarele cu acul şi organismul reacţionează exact. Copilul era vindecat. "Mergeţi, le-a spus profesorul, şi Dumnezeu să fie cu voi".

Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este Împărăţia Cerurilor… De nu vă veţi întoarce şi nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor. (Matei 19,14;18,3)

"Sfinte Ioane, mă urăşti?"

Au trecut 8 ani de la ziua nunţii lor. În zadar au aşteptat însă domnul Ghiorgos K. şi soţia sa să le vină pe lume un copil. Inima lor este arsă de o tristeţe adâncă şi de nevindecat. Ce jalnică este viaţa pentru o femeie care nu are copii, care nu este mamă! Soţul, întristat şi el, încearcă să-i dea curaj: "Ai răbdare, îi spune, asta-i voia Domnului; cu lacrimi şi supărare nu poţi să schimbi nimic. Scopul nunţii nu este numai dobândirea copiilor, ci şi creşterea noastră duhovnicească, unirea aici şi în veşnicie cu Dumnezeu ".

Doamna Arhondula stăruia însă să se roage, să se roage din toată puterea sufletului ei. De mică, mama o învăţase să se roage totdeauna pentru că, spunea, adevăraţii oameni se roagă din toată inima şi rugăciunea îi înarmează cu răbdare şi perseverenţă în luptele grele ale vieţii. Mersese de multe ori cu familia şi la biserica Sfântului Ioan. După căsătorie se ruga adesea: ***"Mare Sfinte Ioane, te rog, te implor, mijloceşte către Domnul nostru şi roagă-L să mă învrednicească să devin şi eu mamă. Oamenii şi ştiinţa lor mi-au spus că eu nu voi fi niciodată mamă. Braţele mele vor rămâne goale, casa întunecoasă, inima mea îndurerată. Eu, Sfinte Ioane, voi aştepta răspunsul din Ceruri, să-mi dăruiască Dumnezeu un copilaş, să-mi umple casa, inima şi viaţa întreagă de bucurie. O să aştept, mare Sfinte Ioane…"***

Iarna lui 1979. Posomorâtă, doamna Arhondula încearcă să-şi adune gândurile şi să se roage. Nu poate însă, este istovită şi simte ceva urât înăuntrul ei. Ar vrea să plângă, să strige, să ameninţe. Se întoarce, vede pe perete icoana Sfântului Ioan şi izbucneşte în lacrimi: "***Ce ţi-am făcut eu, Sfinte Ioane, de ce mă urăşti? De ce Dumnezeu nu vrea să-mi dea această bucurie? Sfinte Ioane, mă urăşti?"***

Noaptea următoare se aud paşi urcând scările ce duc către casa lor şi cineva bate la uşă. S-au trezit amândoi, şi ea şi soţul. A ieşit doamna să deschidă. În întunericul de afară vede o lumină având chipul Sfântului Ioan: ***"Arhondula, ce rugăciune a fost aceea pe care ai făcut-o aseară? Sfinţii nu urăsc pe nimeni. Nu este însă voia lui Dumnezeu să dobândeşti acum copii. Vor mai trece doi ani şi va veni şi această bucurie".*** A dispărut lumina, s-a stins şi ecoul glasului Sfântului. Au trecut cei doi ani, apoi a venit şi bucuria de la Dumnezeu: primul, al doilea şi al treilea copil. Glasurile lor duioase au umplut de fericire casa şi inimile părinţilor.

"Strigat-au dreptii şi Domnul i-a auzit, şi din toate necazurile lor i-a izbăvit." (Psalmul 33,16)

"Ioan Rusul"

Aproape 2 ore se rugase plângând dl. Constantin Polihronie, mare funcţionar de stat, în faţa raclei cu moaştele Sfântului. Era îmbrăcat numai în pijama şi un taxi îl aştepta la poarta bisericii. Când a terminat, a pornit încet spre ieşire, târându-şi pantofii pe podea. L-am oprit puţin, povesteşte preotul bisericii, să-l întreb, dacă vrea să ne spună, de ce a plâns atâta, de ce venise aşa îmbrăcat la biserică şi dacă nu cumva dorea o cameră să se odihnească puţin.

- Nu, părinte, m-a odihnit pentru mulţi ani Sfântul, acest mare şi făcător de minuni doctor căruia îi slujiţi. Astăzi de dimineaţă a venit la spital soţia mea să mă vadă. De mai bine de 10 ani nu mai stăteam drept, aşa cum sunt acum. Din cauza unei afecţiuni cronice a sistemului nervos şi a unei boli prin care am trecut, mi-am şubrezit atât de mult sănătatea încât am fost nevoit să ies la pensie înainte de termen şi să mă internez în spital. La 2 ani după aceasta aveam picioarele paralizate mai mult de 80%. Paralizia, starea sufletească rea, deznădejdea mă duseseră aproape de moarte. Astăzi, aşadar, când a venit soţia la spital să mă vadă, m-a găsit dormind şi nu m-a trezit, ci s-a aşezat pe un scaun alături de patul meu. Pentru câteva clipe a prins-o somnul. Vede în vis cum în salonul vecin se făcea vizita doctorilor. În mijlocul lor a zărit pe unul tânăr, străin. Soţia mea s-a apropiat de el şi i-a zis:

– Doctore, sunteţi străin? Vă văd pentru prima dată la spital. Vă rog, în salonul de alături zace soţul meu, paralizat de 10 ani. Doctorii mi-au spus adevărul: o

să- mi pierd tovarăşul de viaţă, o să-mi pierd singurul sprijin. Soţul meu o să moară.

– Mergeţi doamnă, aşteptaţi, îl voi vedea şi pe soţul dumneavoastră.

– Da, doctore, aştept; spuneţi-mi dacă vreţi numele dumneavoastră.

– Ioan Rusul, i-a răspuns.

S-a trezit şi a sărit de pe scaun! Mă vede cum încerc singur să mă ridic, sprijinit pe coate.

– Ajută-mă, îi zic, cineva mă ţine de subsuori şi mă ridică, ajută-mă şi tu. M-am ridicat în picioare, pe podea. Plânsul soţiei a făcut să se adune în jurul nostru doctorii şi asistentele medicale. Doctorul responsabil al secţiei, un creştin cu adevărat credincios, a fost profund mişcat când a auzit de la soţia mea cele petrecute şi mi-a spus:

- Domnule Polihronie, nu cereţi să vă schimbaţi pijamaua, luaţi un taxi şi mergeţi la biserica vindecătorului dumneavoastră, la sfântul Ioan, în Evvia, unde se află sfintele moaşte întregi. Mergeţi, mulţumiţi-i din suflet şi veniţi apoi să vă facem externarea care de această dată – lucru rar, desigur – este semnată nu de un doctor ci de un sfânt. Cred tot ceea ce spun şi ca creştin şi ca medic. Deasupra ştiinţei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu şi a Sfinţilor Săi… Acestea mi-a spus, părinte. Acestea le vedeţi. Daţi-mi şi sfinţia voastră binecuvântare. Acestea le-a spus, acestea le-am văzut la acest om binecuvântat care, cu ochii plini de lacrimi nu ştia cum să-i mai mulţumească Sfântului.

* * *

După multe peregrinări, moaştele Sfântului Ioan au ajuns pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, a cărei construcţie s-a terminat în anul 1951 şi care adăposteşte astăzi racla cu sfintele moaşte ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul Sfântului, nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti. Pomenirea Sfântului Ioan se săvârşeşte în fiecare an la data de 27 mai.

Sfinte mucenice Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Credinţa şi rugăciunile mamelor salvează copiii

Nimeni nu dădea speranţe

Dragoş Matei vine pe lume într-un spital din Bucureşti pe 2 februarie 2005. Din anumite motive suferă un stop cardio-respirator. Situaţia devine critică. A doua zi după naştere, copilul este transferat, împreună cu mama lui, la Maternitatea Polizu. Datorită stării de sănătate, deosebit de gravă, nimeni nu dădea speranţe. Pe 5 februarie are loc botezul de urgenţă. In aceeaşi zi, părinţii şi naşii copilului intră în Capela Maternităţii Polizu şi se roagă la Icoana Sfântului Ioan Rusul, la Racla în care se află o parte din Veşmântul Sfântului. Credinţa în Dumnezeu, puterea pe care a primit-o Sfântul Ioan Rusul de a fi grabnic ajutător, precum şi rugăciunile părinţilor şi naşilor nu rămân fără ecou. Pe 7 februarie, la doar două zile de la rugăciunea adresată Sfântului Ioan Rusul, copilul este sănătos şi dus în cameră cu mămica sa.

Minunea Sfântului Ioan Rusul este relatată cu emoţie şi mulţumiri de către cei care se bucură că au un copil sănătos salvat prin credinţă şi rugăciuni.

Atestarea acestei minuni: părinţii ajută la tipărirea acestei cărţi.

Februarie 2005

Am botezat-o cu numele Ioana

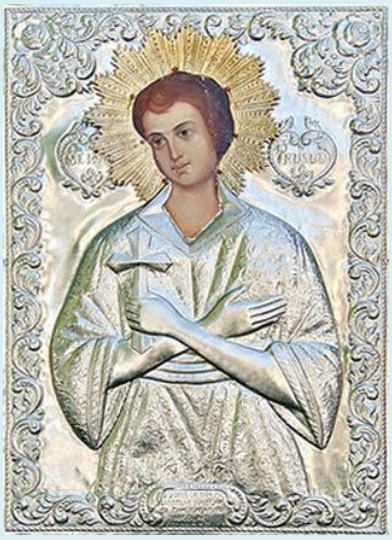

Ştefania, o tânără din localitatea Roşiori, judeţul Ialomiţa, însărcinată în luna a noua, în postul Adormirii Maicii Domnului vine la Capela Maternităţii Polizu, o roagă pe Maica Domnului şi pe Sfântul Ioan Rusul să o ajute să nască un copil sănătos.

Rugămintea ei nu era ca a oricărei femei însărcinate care doreşte să nască uşor şi să aibă un copil sănătos, ci era izvorâtă din temerea, din disperarea pe care i-o provocase diagnosticul, care nu dădea nici o şansă bebeluşului că o să trăiască, iar dacă va trăi, nu va trăi mai mult de câteva zile şi va avea malformaţii.

Starea ei deosebită a remarcat-o părintele Gheorghe Florin Nicolae, care a întrebat-o:
- Crezi în ajutorul lui Iisus sau în diagnosticul medicilor?
Răspunsul n-a întârziat:
- *Cred în Domnul nostru Iisus Hristos, în Minunile Maicii Domnului şi ale Sfântului Ioan Rusul.*
- Dacă aşa crezi, atunci, spovedeşte-te şi împărtăşeşte-te, şi vei primi ajutorul lui Dumnezeu.
Ştefania s-a spovedit, s-a împărtăşit cu trupul şi sângele Domnului Iisus Hristos, a căpătat tăria şi încrederea că nu este singură, că va fi ajutată.

Vineri, 20 august, are loc operaţia de cezariană. Se naşte fetiţă sănătoasă, care trăieşte, spre bucuria părinţilor, a bunicilor şi a întregii familii.

A fost botezată cu numele de Ioana, în cinstea minunii săvârşite de Sfintul Ioan Rusul.

Ştefania îşi creşte fetiţa înconjurată de mila şi iubirea lui Dumnezeu şi a Sfântului Său.

August 2004

Primul trandafir în buchetul vieţii

Suntem o familie din Breaza, judeţul Prahova. O familie fericită. Avem doi copii: Mara-Ioana, de cinci ani şi jumătate, şi George-Mihail, care astăzi împlineşte un an. La această primă aniversare am venit la Bucureşti, la Maternitatea Polizu, unde anul trecut George-Mihail a fost salvat. Dar să depanăm amintirile; pe 5 aprilie 2004 s-a născut la Spitalul din Câmpina băieţelul nostru prin cezariană, cu o greutate de 3,55 kg**.** La început, totul părea să decurgă normal. Dintr-o dată, apar convulsii. I se fac analize, tratamente, dar s-au dovedit inutile. Fiindu-i din ce în ce mai rău, am cerut transferul de la Spitalul din Câmpina la Maternitatea Polizu, din Bucureşti, unde am stat, cu mari emoţii, zece zile. S-a infirmat diagnosticul din Câmpina şi s-a constatat că face alergie la antibiotice, alergie ereditară de la mamă. Imediat după internare, împreună cu naşii, ne-am rugat în Capela din curtea maternităţii pentru însănătoşirea copilului, pentru salvarea lui. Ne-am rugat la toată Puterea Sfântă şi în special Sfântului Ioan Rusul, am cerut cu smerenie preotului Capelei să ne vină in ajutor cu rugăciunile domniei sale. Minunea n-a întârziat. Sfântul Ioan Rusul, care este grabnic ajutor, ne-a salvat copilul. Starea lui de bine s-a stabilizat mai ales după ce a fost botezat în capela spitalului, al cărui hram este: Acoperământul Maicii Domnului şi Sfântul Ioan Rusul (27 mai).

Acasă, în continuare, ne-am rugat Sfântului şi i-am adus mulţumiri pentru minunea prin care ne-a salvat copilul…”.

(Din: Preot Gheorghe Nicolae, "Noile Minuni ale Sfântului Ioan Rusul", Editura ANDREAS Print, Bucureşti, 2006)

Minunea Sfântului Ioan Rusul

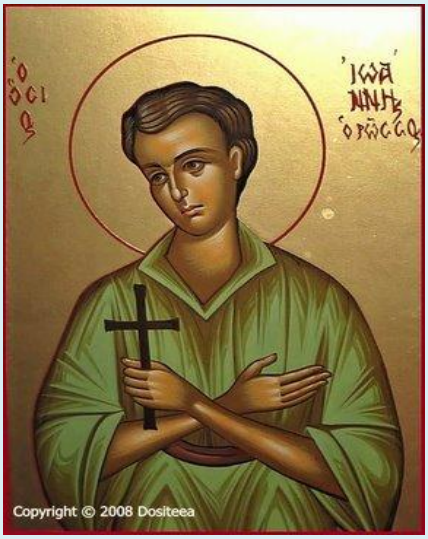

Sfântul Ioan Rusul iubeşte mult neamul românesc şi ca să ne adeverească acest fapt iată că săvârşeşte neîncetat minuni. Cu multă bucurie am primit vestea unei tămăduiri minunate pe care Sfântul a mijlocit-o pentru un cetăţean din Bucureşti în vârstă de 38 de ani care a venit cu credinţă să se închine la Mănăstirea Sf Ioan Rusul din Slobozia, Judeţul Giurgiu. Evoluţia stării sale am urmărit-o încă de acum un an şi ieri, când a venit să-i mulţumească Sfântului l-am rugat să scrie minunea spre slava lui Dumnezeu şi spre întărirea noastră în credinţă.

Înainte să încep să scriu despre minunea sfântului mulţumesc bunului Dumnezeu pentru faptul că mi-a acordat şansa să-l descopăr.

Mă numesc Titus am 38 de ani sunt din Bucureşti. Sunt absolvent al facultăţii de psihologie, de profesie subofiţer şi cea mai recentă minune a Sfântului Ioan Rusul sunt eu.

Anul trecut, mai exact în luna mai 2009 am început să mă simt rău. La început am crezut că este o simplă răceală şi nu am băgat-o în seamă dar în mai puţin de 2 săptămâni am slăbit 6 kg. M-am internat (12.05.2009) la spitalul Matei Balş unde în urma investigaţilor efectuate s-a constatat că nu sufăr de nici o afecţiune; s-au eliminat pe rând suspiciunea de a avea borellia şi letospiroză. Am fost externat cu recomandarea de vitaminizare şi odihnă, zis şi făcut. Totuşi starea de rău continuă şi pierdeam tot mai mult în greutate, inapetenţa a accentuat într-un ritm galopant pierderea în greutate a încă 8 kg (într-o săptămână), o stare febrilă, însoţită de dureri musculare şi articulare, pusese stăpânire pe organismul meu Au urmat investigaţii la spitalul Militar, unde am

fost suspectat de contactarea virusului HIV (analizele au infirmat acest lucru); s-a ridicat suspiciunea de o afecţiune hamatologică (boală a sângelui). Aceste investigaţii le-am efectuat în ambulatoriu.

De Rusalii (08.06.2009) durerile musculare şi articulare devenisereră insuportabile în plus o insuficienţă respiratorie îşi făcuse apariţia peste noapte, aşa că am fost internat în regim de urgenţă, suspectat de TBC, la spitalul de pneumo-fiziologie Marius Nasta (Filaret). Pus pe oxigen şi antibiotic, starea de rău se mai ameliorase puţin. Investigaţiile au eliminat suspiciunea de TBC dar arătau că ar fi vorba de dermatomiozită (boala autoimună) foarte gravă însoţită de regulă de cancer. După ce s-a infirmat existenţa cancerului, am fost transferat la spitalul Sfânta Maria (secţia reumatologie). Aici alte investigaţii, alte analize (unele) făcute în Franţa care nu arătau existenţa dermatomiozitei, (electromiograma, biopsie musculară etc). Totuşi s-a pus diagnosticul de dermatomiozită (sunt 5 elemente constituitive ale bolii, la mine existau 3). Am început tratament de specialitate cu imunosupresoare. Uşor, uşor îmi recăpătam încrederea. Durerile dispăruseră; rămăsesem doar cu oboseala.

În tot acest timp m-am rugat la Dumnezeu să aibă grijă de mine. M-am spovedit (lucru pe care nu-l făcusem din copilărie), m-am împărtăşit; a fost bine. Am fost externat (08.07.2009) cu continuarea tratamentului acasă. Mi-am luat concediu şi am plecat într-un tur al mănăstirilor cu destinaţia Prislop la sfântul părinte Asenie Boca. Am ajuns şi l-am rugat să-mi arate calea pe care trebuie să o aleg. Au urmat, pe lângă tratamentul medicamentos, cel spiritual (sf. Maslu, liturghii şi multă rugăciune) că doar se ştie ”doctorul pansează rana şi numai Dumnezeu o vindecă “ cine se lasă doar pe mâna medicilor riscă să ajungă la biserică când este prea târziu şi atunci preoţii fac şi ei tot ce le mai stă în putere. Am reluat serviciul. Mă simţeam mai bine asta credeam eu, aşa o arătau şi analizele. În septembrie am revenit la control la spitalul Marius Nasta - starea de rău revenise, dispnea (oboseala la efort) se accentuase, aveam pe zi ce trece o paloare cadaverică. Aici am fost internat (02.10.2009) pentru reluarea investigaţiilor. Din nou bronhoscopie (două într-o săptămână), tomograf şi tot tacâmul.

În seara zilei de 22.10.09 a afost apogeul nu mai puteam să respir nici conectat la tubul de oxigen (TLCO era 38%: SPO2-78% în repaus) am închis ochii şi l-am rugat pe Doamne Doamne dacă vrea să mă ia la el să aibă grijă de băieţelul meu Dennis Ştefan (în vârstă 6 ani) dacă mai îmi acordă o şansă să mă trimită unde crede că este mai bine pentru mine. Apoi totul a devenit negru, simţeam cum totul se scurge din mine şi brusc.

M-am trezit dimineaţa, furtunul de la instalaţia de oxigen nu-l mai aveam la nas, iar eu puteam să respir (nu vă imaginaţi că respirăm normal, dar o făceam

fără ajutorul tubului de oxigen chiar dacă oboseam la cel mai mic efort). A urmat tratamentul intravenos cu citostatic şi imunosupresor (eram suspect de 4 cancere, soţia mea i-a surprins pe medici când discutau despre cazul meu) după terapie (în plus 3 zile) am fost externat cu recomandarea de a face oxigenoterapie şi să nu mă aştept la minuni, îmi rămăsese doar rugăciunea. În paralel cu tratamentul alopat (medicamentos) un an (6 luni plus terapie intravenos + oral şi 6 luni oral) am urmat şi terapie alternativă. La terapia asta mi s-a recomandat să mă rog la Sfântul Ioan Rusul acesta fiind militar Aşa că am căutat pe internet şi am găsit Mănăstirea "Sfântul Ioan Rusul" din localitatea Slobozia, judeţul Giurgiu, singura din ţara care deţine moaştele sfântului. A doua zi am rugat un prieten să mă ducă acolo convins că Sfântul mă va ajuta. Am ajuns la mănăstire, care este amplasată intr- o fostă unitate militară. Este un loc parcă rupt din Rai. Este o mănăstire mică, cu puţini călugări, de o smerenie tipică feţelor monahale, cu puteri miraculoase. M-am rugat la Sfântul să mă redea vrednic de toată trebuinţa familiei mele şi vieţii de zi cu zi.

Am citit acatistul seară de seară şi acum la un an de la prima mea incursiune la moaştele Sfântului sunt un om sănătos, o arată şi analizele medicale (au rămas unele urme dar sunt nesemnificative). Doctorii au decis că este cazul să oprim tratamentul şi să mergem până la a-l scoate de tot. Asta doar pentru că am crezut în minunile Sfântului Ioan Rusul. Pe parcursul acestui an, când am putut am mai fost la Sfântul Nectarie şi încă o dată la Prislop să-i mulţumesc părintelui Arsenie Boca.

Dumnezeu m-a trimis la sfântul, iar sfântul a lucrat prin doctori, prin oamenii care m-au ajutat să trec peste acest episod din viaţa mea.

Îi mulţumesc bunului Dumnezeu pentru tot ceea ce mi-a dat, ce îmi dă în fiecare zi şi pentru tot ceea ce o să-mi dea de acum încolo.

Este singurul care nu m-a dezamăgit. Important este să crezi şi să-L iubeşti pe Dumnezeu. El ne iubeşte pe toţi la fel şi ne vrea cât mai aproape de Rai!

Gabriela Stan: O minune a Sfântului Ioan Rusul

În februarie 2001, a murit tata. Eram divorţată şi locuiam la el, împreună cu fiul meu, pe atunci elev în cl. a XI-a. Brusca lui dispariţie, pe lângă durerea firească în asemenea împrejurare, a însemnat nu numai pierderea unui important sprijin moral şi financiar, dar şi cheltuieli neprevăzute... Cum nu reuşeam să mă echilibrez doar cu salariul, în martie m-am gândit să solicit la serviciu un eventual ajutor de înmormântare pentru tata.

Cererea nu mi-a fost aprobată, pentru că situaţia financiară a întreprinderii era din ce în ce mai grea. Mai mult, în lunile următoare nu mai primeam nici măcar salariul întreg, iar în luna octombrie a aceluiaşi an nu am primit nici un ban, nici eu, nici colegii mei. La începutul lui noiembrie, conducerea institutului ne-a anunţat că nici în acea lună nu avea din ce să ne plătească...

Eram foarte supărată şi îngrijorată din această cauză, deşi mergeam în fiecare duminică la biserică şi ar fi trebuit să-mi pun mai mult nădejdea în Dumnezeu.

Pe atunci tocmai apăruse o carte despre viaţa şi minunile Sf. Ioan Rusul. Mi-a plăcut foarte mult şi o purtam la mine, mai citeam din ea... În acea stare de supărare în care mă aflam, am citit la serviciu Paraclisul Sfântului Ioan Rusul şi l-am rugat cu durere în inimă să mă ajute şi pe mine, în necazul meu. Nu ştiu dacă a fost autosugestie sau nu, dar după ce am lăsat cartea, m-am liniştit şi am putut lucra cu multă eficienţă.

Şi acum urmează minunea pe care am trăit-o eu.
A doua zi, când am ajuns la serviciu, m-au chemat la Contabilitate să-mi spună că cererea mea de ajutor de înmormântare pentru decesul tatălui fusese rediscutată şi aprobată. În aceeaşi zi am primit şi respectivul ajutor - o sumă care depăşea salariul meu lunar. Colegii au rămas înmărmuriţi la aflarea veştii,

nu le venea să creadă, dar eu mi-am dat seama că Sfântul Ioan Rusul mi-a auzit rugămintea şi m-a ajutat imediat. De aceea, am simţit că trebuia să-i mulţumesc recunoscând în faţa colegilor că acel ajutor era o minune a lui şi să le povestesc despre cartea cu viaţa şi minunile Sfântului.

Vreau să-i mulţumesc Sfântului Ioan Rusul şi pe această cale, drept pentru care vă trimit această mărturie s-o includeţi în cartea "*Sfântul Ioan Rusul - Minuni în România*". Dacă gândeşte cineva că este o întâmplare măruntă, să afle că, pentru mine, în acel moment de disperare - când n-aveam ce da copilului de mâncare, a fost o minune extraordinară.

Noi minuni ale Sfântului Ioan Rusul

Un naufragiu

Un vapor comercial se găsea în largul Mării Nordului, navigând către unul dintre porturile Ţărilor de Jos; brusc, a început o furtună înfricoşătoare, cu valuri enorme, care, dintr-o clipă în alta, ar fi putut să-l afunde în adâncurile mării înfuriate. Zeci de marinari greci îşi trăiau în zbucium ultimele clipe ale vieţii. Nu mai funcţiona nici radarul, nici sistemul de pilotaj; vaporul nu mai putea fi controlat. În mijlocul acestui prăpăd se aude glasul căpitanului. Nu dă ordine însă, pentru că nu mai este nevoie de ele.

Marinar experimentat, spune adevărul echipajului: „Ne înecăm. Rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră”. El însuşi merge acolo unde aveau amenajat un mic loc de închinăciune şi unde se afla şi icoana Sfântului Ioan Rusul. Căpitanul, care călătorise mult şi care acum îşi vedea pieirea, îngenunchează şi spune: „Sfinte al meu Ioane, nu te rog pentru mine, nici pentru acest vapor care costă o avere, ci te rog pentru aceşti bieţi marinari săraci care şi-au părăsit ţara şi mănâncă pâinea străinătăţii, frământată cu apa sărată a mării, pentru a putea trăi familiile lor, şi care pier în această seară. Sfinte Ioane, vreau să-i salvezi"

Toată noaptea, printre mugetele vântului îngheţat de nord, căpitanul s-a rugat cu stăruinţă Sfântului Ioan. Înfricoşătoarea furtună a trecut. Se luminează de ziuă.

Dar ce le văd ochii? Vaporul lor se găseşte acostat şi asigurat în portul Rotterdam, în Olanda. Cine a fost cel ce a condus vaporul, l-a trecut peste prăpăd şi l-a adus aici? A fost Sfântul Ioan Rusul. Nimeni nu-l poate contrazice pe căpitanul Dimitrie Baruţica, ai cărui ochi au văzut multe, în largul mărilor şi al oceanelor.

Zguduit profund de această minune, a telefonat Societăţii navale „Eteria" că lasă vaporul în port pentru reparaţii, iar el se întoarce în Grecia. Aici, împreună cu soţia sa, s-a îndreptat către un magazin de obiecte bisericeşti, vrând să adreseze în felul său un «mulţumesc» din inimă către sfântul. A cumpărat pentru biserica sfântului o Evanghelie, un chivot, un sfânt potir, o cruce pentru binecuvântare, toate din aur, argint şi smalţ. Odoare de mare preţ pentru Sfânta Masă, daruri pentru Sfântul Ioan, care amintesc minunea credinţei şi a rugăciunii, a izbăvirii marinarilor chinuiţi şi îndureraţi.

23 ianuarie 1978

Minune întâmplată unui om de ştiinţă

Povesteşte dl doctor Matzuros din oraşul Limni (de pe aceeaşi insulă pe care se află şi biserica cu Sfintele moaşte ale Sfântului Ioan) către Î.P.S. Hrisostom, mitropolitul Halkidei: „Prea Sfinţite, nu sunt un habotnic, un neştiutor de carte; sunt medic, iar mai înainte, eram ateu. M-am îmbolnăvit. Analize, examinări, iese diagnosticul: cancer la intestinul gros. Confraţi doctori îmi spun adevărul: am cancer în formă avansată (metastază), într-un loc care aproape sigur conduce la moarte. Mă găseam în clădirea fundaţiei «Pantocrator» din Atena, unde sunt îngrijiţi bolnavii de cancer. După înştiinţarea pe care am primit-o despre boala mea, pe când mă găseam singur, întins în pat, mi-am venit în sine şi mi-am întors mintea şi inima către Dumnezeu, în care nu credeam. M-am ridicat pe marginea patului, cu picioarele pe podea; vorbeam singur, mă rugam lui Dumnezeu, îi ceream să ia aminte la mine: «Dumnezeul meu, am spus, nu credeam în Tine, spuneam că totul e un basm. Omul şi ştiinţa îmi spuneam că sunt totul. Primeşte pocăinţa mea şi, dacă mă consideri vrednic, vindecă-mi boala prin sfântul al cărui trup întreg îl avem aici, aproape de noi».

Cineva bate la uşă. Îl poftesc să intre. Uşa se deschide şi apare un medic tânăr, frumos, binevoitor.

- Ce faci, doctore, cum îţi merge? m-a întrebat.
- Ce să fac, frate, să spun adevărul - mor.
- Nu, doctore, nu mori. O să iau eu tot ce ai rău înăuntru.
- Cine eşti, tinere? Mi-a albit părul în această ştiinţă şi cunosc ce am.
- Sunt acela pe care l-ai cerut mai înainte.

Am ieşit imediat pe hol şi am întrebat dacă l-a văzut cineva pe acel medic tânăr. Ceilalţi doctori mi-au spus: «Confrate, dragă, din necazul pe care îl ai, într-o clipă ai văzut acel vis». Însă eu eram sigur că după rugăciune îl văzusem pe sfântul.

Văzând că nu glumesc şi că insist, mi s-au făcut iarăşi analize şi examinări. La următoarele analize, cancerul dispăruse. Câţi şi câţi n-au văzut apoi cele două plicuri cu analize: cu cancer şi, după întâmplarea istorisită mai sus, fără cancer!

„Preasfinţite, nu sunt habotnic... Am văzut pe sfântul... M-am vindecat..."

10 aprilie 1964

Se vindecă doi fraţiori

Într-o casă simplă din Lemeso (Cipru), o familie îşi trăieşte suferinţa - cei doi copii, în vârstă de 6 şi 8 ani, au leucemie. Părinţii şi oamenii de ştiinţă dau o luptă aspră pentru viaţă. Cu cât privesc feţişoarele palide şi ofilite ale copiilor cărora le-a pierit orice dorinţă de viaţă şi de jucării, cu atât inimile părinţilor se zdrobesc mai tare.

Cineva le vorbeşte despre Sfântul Ioan din Grecia, că este viu şi face minuni, că i se păstrează trupul întreg. Îngenunchează în faţa icoanelor din casă mama îndurerată, îngenunchează şi tatăl. Este seară, iar flăcăruia candelei face şi mai palide chipurile copiilor care dorm alături. „Sfinte Ioane, se roagă mama, fă-mi copilaşii bine. Nu pot să rabd atâta suferinţă. Sfinte Ioane, vino şi în casa noastră, intră aici în această seară şi caută măcar puţin la durerea noastră."

Plângând pe tăcute, tatăl se ridică. După un timp se ridică şi mama. Se duc la culcare. Când se luminează de ziuă, mama priveşte către copii - şi ce-i văd ochii? Vorbeşte soţului să privească şi el: obrăjorii copiilor nu mai sunt uscaţi, palizi, ci trandafirii şi moi. Îi trezesc şi îi pregătesc în grabă. Unde merg? La profesorul universitar care se ocupa de ei.

„Dar, le spune acesta, de ce să mai facem iarăşi analiza sângelui? Obosim copiii; alaltăieri i-am examinat."

Mama insistă, îl roagă şi tatăl. Se face reexaminarea şi la analize numărul globulelor roşii era cel normal. Copiii se vindecaseră! Minunea se săvârşise! Părinţii au făcut din ceară două statuete de mărimea copiilor, apoi au luat avionul până la Atena, iar de aici până în Insula Evvia, la racla cu moaştele Sfântului Ioan, în faţa căreia îngenunchează împreună cu copiii. Acesta este singurul mulţumesc pe care îl puteau spune în acel ceas. În urma lor, în biserică,

au rămas cele două statuete de ceară, pentru a mărturisi tuturor minunile dragostei lui Dumnezeu şi a sfântului Său.

30 iunie 1980

Acromegalia

Doctorii sunt categorici: „Copilul dumneavoastră s-a născut cu această boală foarte rară şi chiar în forma ei cea mai gravă. Are nevoie de două operaţii foarte complicate la glanda hipofiză, însă este foarte slăbit şi s-ar putea să nu reziste".

Mama însă nu-i mai aude. Îşi convinge soţul să vândă tot şi pleacă la Paris. Medicii francezi le spun acelaşi lucru şi că nu trebuie să se mai ostenească cu atâtea cheltuieli, însă mama vrea să înţeleagă altceva. Ea, care a fost zămislită de Dumnezeu ca să zămislească viaţă, asemeni unui ajutor al Lui, ea care suferă cu adevărat, se zdrobeşte, se sfărâmă pentru copilul care este trup din trupul ei. Vorbeşte singură şi spune doar „salvaţi-mi copilul".

O febră cumplită îl arde pe copil. Nemaiputând suporta chinurile micuţului, mama îl răpeşte pe copil. Simţind că îl pierde din viaţă, aleargă spre ieşirea spitalului. Toţi o privesc ciudat. Găseşte un taxi şi pleacă la o mănăstire rusească, închinată Maicii Domnului, pe care o cunoştea de pe timpul când îşi făcea studiile în Franţa. Intră în mănăstire şi se îndreaptă către icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. „Stăpâna mea, nu mai am nici o putere. Dacă copilul meu trebuie să moară, să mor şi eu în faţa icoanei tale. Te rog, Maică Sfântă, care ai văzut pre Fiul tău iubit spânzurat pe cruce şi sângele curgându-i şiroaie, şi care ai rezistat... Eu nu mai rezist... vezi-l pe cel pe care l-am adus pe lume..."

În mijlocul bisericii se găsea dl Serghios Ivanovici, un rus care cunoştea puţin greceşte. Auzind cele spuse de mama îndurerată, s-a apropiat de ea şi i-a spus: - În Grecia, aveţi un sfânt rus. Sfântul Ioan. Este mare făcător de minuni. Eu de mult timp port la mine o iconiţă de-a lui. O să fac semnul Sfintei Cruci cu iconiţa Sfântului pe fruntea copilului.

În momentul în care iconiţa a atins fruntea micuţului, acesta a început să se zvârcolească. O sudoare rece i-a apărut pe faţă şi pe păr. Mama se apleacă să-l sărute pe frunte, şi ca să vadă dacă mai are febră mare. Nici urmă de febră! Temperatura era cea normală.

La mănăstire n-a dormit nimeni în acea noapte. Au făcut priveghere şi s-au rugat. Dimineaţa, mama şi copilul s-au întors la spital. După trei luni, fără nici o operaţie, analizele arătau că oasele copilului se dezvoltă armonios, iar deformaţiile de la mâini şi de la picioare se îndreptaseră.

„Extraordinar eveniment ştiinţific", spuneau medicii francezi.

„Minunată întâmplare datorită credinţei şi sfinţilor", spune mama, care îşi priveşte mândră copilul care acum merge la şcoală.

12 noiembrie 1974

Călătorie de 100 kilometri

În oraşul Istiea, în nordul Insulei Evvia, s-a născut un copil cu picioarele răsucite şi lipite de coaste. Trei ani şi jumătate s-au zbătut doctorii şi părinţii să poată face ceva pentru copil. După un şir lung de operaţii, medicii au reuşit să dezlipească picioarele şi să le aducă în poziţia obişnuită.

„Tot ceea ce a ţinut de noi am făcut. Copilul însă nu va merge niciodată, pentru că nu are deloc nervi la picioare. Mergeţi... şi cum va fi voia lui Dumnezeu" au spus medicii.

„Sfinte Ioane, cum voi putea să privesc toată viaţa pe acest sărman copil al meu culcat în pat tot timpul? Cum voi putea duce această povară? I-ai făcut pe atâţia şi atâţia bine în toată lumea, fă-l şi pe săracul meu copil să păşească. O să vin desculţ la biserica ta, nu mi-a mai rămas nimic. Mai am în grădină un mieluşel, să ţi-l aduc pe în dar", spunea tatăl.

Şi au plecat desculţi, el şi soţia, unul ducând copilul, celălalt mielul. Au mers până în Procopie, unde este biserica cu Sfintele moaşte, două zile şi jumătate, singuri pe drumul care traversează păduri şi prăpăstii în nordul Insulei Evvia, cu nădejdea încuibată în suflete că sfântul va vedea durerile lor şi le va împlini dorinţa.

Ajunşi la biserică, se face o slujbă la racla cu Sfintele moaşte. În timp ce preotul cântă Paraclisul Sfântului Ioan, tatăl şi mama plâng lângă copilaşul întins pe spate lângă racla sfântului. Rugăciunea tuturor se înalţă din adâncul sufletelor îndurerate; suferinţele uneori fără de măsură ale aproapelui, de multe ori, nu le luăm în seamă. Seara, părinţii nu au vrut să doarmă în clădirile ridicate pentru cei ce vin aici. Au întins o saltea în faţa uşii încuiate a bisericii şi s-au culcat acolo.

Către miezul nopţii, tatăl îl trezeşte pe copilul paralitic. Se deşteaptă şi mama şi întreabă: „Anastase, cât e ora? De ce trezeşti copilul?"

„Trezeşte-te, sfântul a săvârşit minunea! Ridică-te, copilul meu, dă-mi o cană de apă să beau." (La capătul saltelei aveau o cană cu apă.) Nu de apă însetează

tatăl; însetează să vadă minunea: copilul se ridică şi face primii paşi ai vieţii lui! În miez de noapte părinţii încep să strige. Se trezeşte satul întreg, se trezesc ceilalţi creştini veniţi să se închine la moaştele sfântului. Se bucură împreună de minunata întâmplare, de puterea dată de Dumnezeu sfântului său!

De atunci, în fiecare primăvară, un flăcăiandru zvelt vine la biserica sfântului cu un mieluşel în braţe, pe care îl oferă prinos de recunoştinţă pentru marele dar primit: acela de a putea merge pe picioarele lui. Îmbrăţişează Sfintele moaşte, le sărută de multe ori, apoi se întoarce la lupta cu viaţa.

19 septembrie 1976

„Deasupra științei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu și a Sfinților Săi”

Aproape două ore se rugase plângând domnul Constantin Polihronie, mare funcționar de stat, în fața raclei cu moaștele sfântului. Era îmbrăcat numai în pijama și un taxi îl aștepta la poarta bisericii.

Când a terminat, a pornit încet spre ieșire, târându-și pantofii pe podea. L-am oprit puțin, povestește preotul bisericii, să-l intreb, dacă vrea să ne spună, de ce a plâns atâta, de ce venise așa îmbrăcat la biserică și dacă nu cumva dorea o cameră să se odihnească puțin.

- Nu, părinte, m-a odihnit pentru mulți ani sfântul, acest mare și făcător de minuni doctor căruia ii slujiti. Astăzi de dimineață a venit la spital soția mea să mă vadă. De mai bine de 10 ani nu mai stăteam drept, așa cum sunt acum. Din cauza unei afecțiuni cronice a sistemului nervos și a unei boli prin care am trecut, mi-am șubrezit atât de mult sănătatea încât am fost nevoit să ies la pensie înainte de termen și să mă internez în spital. La 2 ani după aceasta aveam picioarele paralizate mai mult de 80%. Paralizia, starea sufletească rea, deznădejdea ma duseseră aproape de moarte.

Astăzi, așadar, când a venit soția la spital să mă vadă, m-a găsit dormind și nu m-a trezit, ci s-a așezat pe un scaun alături de patul meu. Pentru câteva clipe a prins-o somnul. Vede în vis cum în salonul vecin se făcea vizita doctorilor. În mijlocul lor a zărit pe unul tânăr, străin.

Soția mea s-a apropiat de el și i-a zis:
- Doctore, sunteți străin? Vă văd pentru prima dată la spital. Vă rog, în salonul de alături zace soțul meu, paralizat de 10 ani. Doctorii mi-au spus adevărul: o să-mi pierd tovarășul de viață, o să-mi pierd singurul sprijin. Soțul meu o să moară.

- Mergeți doamnă, asteptați, îl voi vedea și pe soțul dumneavoastră.

- Da, doctore, aștept; spuneți-mi dacă vreți numele dumneavoastră.

- Ioan Rusul, i-a răspuns.

S-a trezit și a sărit de pe scaun! Mă vede cum incerc singur să mă ridic, sprijinit pe coate.

- Ajuta-mă, îi zic, cineva mă ține de subsuori și mă ridică, ajută-mă și tu.

M-am ridicat în picioare, pe podea. Plânsul soției a făcut să se adune în jurul nostru doctorii și asistentele medicale.

Doctorul responsabil al secţiei, un creștin cu adevărat credincios, a fost profund mișcat când a auzit de la soția mea cele petrecute și mi-a spus:
- Domnule Polihronie, nu cereți să vă schimbați pijamaua, luați un taxi și mergeți la biserica vindecătorului dumneavoastră, la Sfântul Ioan, în Evvia, unde se află sfintele moaște întregi. Mergeți, mulţumiți-i din suflet și veniți apoi să vă facem externarea care de această dată - lucru rar, desigur - este semnată nu de un doctor, ci de un sfânt. Cred tot ceea ce spun și ca creștin și ca medic. Deasupra științei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu și a Sfinţilor Săi...

Acestea mi-a spus, părinte. Acestea le vedeți. Dați-mi și sfinția voastră binecuvântare.

Acestea le-a spus, acestea le-am văzut la acest om binecuvântat care, cu ochii plini de lacrimi nu știa cum să-i mai mulțumească sfântului.

22 februarie 1984

(Protoprezbiter Ioan Vernezos, Preot Gheorghe Nicolae, Noile minuni ale Sfântului Ioan Rusul, Editura Andreas Print, București, 2011, pp. 43-44)

„Casa e a ta”

Doamna Areti K., văduva, împreună cu singura ei fetiţă Hrisa, nu au apucat să-şi revină după moartea prematură a soţului şi tatălui, că s-au aflat în faţa unei nedreptăţi cu adevărat neomeneşti. Cei trei fraţi ai soţului defunct, după ce şi-au luat partea lor de moştenire, au depus reclamaţie la Tribunal, vrând să ia şi casa doamnei Areti, situate într-una din zonele centrale ale Atenei. Folosindu-se de moartea fratelui lor, cunoscând că unele legi nu sunt foarte clare, au intentat proces, s-au judecat şi au câştigat clădirea. Mama şi fata se găseau într-o

adevărata junglă în care fiara cea mai puternică o mănâncă; pe cea slabă. Altă moştenire nu au. Cu cei câţiva bani aflaţi la banca hotărăsc să se lupte din răsputeri pentru a-şi recăpăta casa. Este casa lor, rodul ostenelii, al sudorii, al sângelui soţului ei, este singura lor avere. Ajung până la curtea de apel, dar pierd iarăşi. Se îndreaptă atunci către Areopag, la Curtea de Casaţie, la cea mai înaltă judecată a Greciei.

Mama şi fata privesc înapoi la toată lupta pe care au dus-o, la toate ostenelile făcute, la viitorul nesigur. Cu trei hotărâri judecătoreşti negative, cum să aibă nădejde că se va lumina de ziuă în viaţa lor, că va mai răsări lumina dreptăţii? Ce anume va putea înmuia inima împietrită de răutate a rudelor?

Este ora două şi jumătate în noaptea dinainte de proces, când, într-o aşa stare de deznădejde sufletească, mama şi fata încearcă să adoarmă. În vis, văduva vede cum se ceartă cu cumnaţii ei. Apoi vede cum se apropie de ea un tânăr cu faţa senină, liniştită şi îi spune: „Casa e a ta. De proces o să am eu grijă. La orice necaz şi primejdie, cereţi ajutorul lui Dumnezeu şi nouă, celor ce-I slujim lui. Eu sunt Ioan din Rusia. Mergeţi mâine la judecătorie liniştite.”

Mama se trezeşte, o trezeşte şi pe fată. Cele două femei singure, nedreptăţite, se roagă până în zori cu zbucium şi nerăbdare. Dimineaţa, înainte de a intra în sala de judecată, avocatul, întors urgent din străinătate pentru procesul lor, le dă ultimele sfaturi. Le îndeamnă să aibă curaj şi sânge rece. De unde să ştie ce nădejde aveau ascunsă în inimile lor?

Curtea de Casaţie a hotărât: casa aparţine văduvei răposatului şi fiicei acestuia, având proprietatea deplină asupra ei.

(Povesteşte preotul bisericii): „Părinte, mi-au spus când au venit la biserica Sfantului Ioan, nu-l cunoşteam pe sfântul. Ne rugam lui Dumnezeu, aveam duhovnicul nostru, ne împărtăşeam cu Sfintele Taine, însă aici nu veniserăm niciodată, nici nu ne rugaserăm vreodată Sfâtului Ioan. Părinte, cum ne cunosc, cum se mişcă sfinţii printre noi, cum ştiu toate necazurile noastre?”

28 martie 1985

(Sfântul Ioan Rusul: mărturii contemporane ale iubirii lui Dumnezeu, trad. Teofan Munteanu, Cristina Băcanu, Editura Sinaxa, Bucureşti, 2010, pp. 48 - 50)

Lacrimile nu pornesc singure la vale, ci împinse de inimă

Într-o zi a intrat în Capela „Sfântul Ioan Rusul” de la maternitatea Polizu o femeie cu privirea pierdută, tristă; se vedea că plânsese mult. S-a rugat la toate icoanele, şi în special la Icoana Maicii Domnului şi a Sfântului Ioan Rusul.

Medicii o îndeamnă să facă o operaţie, dar îi era teamă deoarece cunoaştea pericolele, riscurile. De aceea, a venit să se roage să fie ajutată să ia o hotărâre, iar dacă puterea sfântă o va îndemna să se opereze, îl roagă pe Sfântul Ioan Rusul să facă o minune să se vindece, să trăiască, pentru că are copii de crescut.

Avea frământări sufleteşti justificate ca înainte de un eveniment greu, o operaţie de cancer. Rugăciunile ei n-au rămas fără urmări. A prins curaj, a simţit că nu este singură, că Dumnezeu şi Maica Domnului o vor ajuta. A spus „da”. Operaţia s-a efectuat cu rezultate deosebite. Femeia s-a însănătoşit şi a revenit la viaţa-i normală, la serviciu şi în familie. Dar n-a uitat că a primit ajutor şi forţă în urma rugăciunilor sale adresate cu multă credinţă şi speranţă.

În ziua de Sfânta cuvioasă Parascheva (14 octombrie), a venit la Capelă să mulţumească Sfântului Ioan Rusul pentru minunea înfăptuită de a o salva din „braţele" disperării, a obsesiei care o cuprinsese, a deznădejdii. Astfel, dintr-o femeie bolnavă, distrusă, a redevenit aceea care fusese înainte de diagnostic: o femeie sănătoasă, o mamă şi o soţie devotată, în plus cu dorinţa fierbinte de a merge mai des la biserică, unde să se roage.

Octombrie 2004

(Protoprezbiter Ioan Vernezov, Preot Gheorghe Nicolae, Noile minuni ale Sfântului Ioan Rusul, Editura Andreas, p. 83-84)

Primul trandafir în buchetul vieţii

Suntem o familie din Breaza, judeţul Prahova. O familie fericită. Avem doi copii: Mara-Ioana, de cinci ani şi jumătate, şi George-Mihail, care astăzi împlineşte un an. La această primă aniversare am venit la Bucureşti, la Maternitatea Polizu, unde anul trecut George-Mihail a fost salvat.

Dar să depanăm amintirile; pe 5 aprilie 2004 s-a născut la Spitalul din Câmpina, băieţelul nostru prin cezariană, cu o greutate de 3,55 kg. La început, totul părea să decurgă normal. Dintr-o dată, apar convulsii. I se fac analize, tratamente, toate dovedindu-se însă inutile. Fiindu-i din ce în ce mai rău, am cerut transferul de la Spitalul din Câmpina la Maternitatea Polizu, din Bucureşti, unde am stat, cu mari emoţii, zece zile. S-a infirmat diagnosticul din Câmpina şi s-a constatat că face alergie la antibiotice, alergie ereditară de la mamă.

Imediat după internare, împreună cu naşii, ne-am rugat în Capela din curtea maternităţii pentru însănătoşirea copilului, pentru salvarea lui. Ne-am rugat la toată puterea sfântă şi în special Sfântului Ioan Rusul, am cerut cu smerenie preotului Capelei să ne vină în ajutor cu rugăciunile domniei sale.

Minunea n-a întârziat. Sfântul Ioan Rusul, care este grabnic ajutor, ne-a salvat copilul. Starea lui de bine s-a stabilizat mai ales după ce a fost botezat în capela spitalului, al cărui hram este: Acoperământul Maicii Domnului şi Sfântul Ioan Rusul (27 mai).

Acasă, în continuare, ne-am rugat sfântului şi i-am adus mulţumiri pentru minunea prin care ne-a salvat copilul. De aceea ne aflăm la prima aniversare a lui George-Mihail la Spitalul Polizu, ca să mulţumim lui Dumnezeu şi să sărutăm icoana Sfântului Ioan Rusul care ne-a fost grabnic ajutător, să-i mulţumim preotului Gheorghe Florin Nicolae, care ne-a încurajat şi ne-a dat speranţe, care ne-a asigurat că rugăciunile noastre sunt auzite de către Maica Domnului şi Sfântul Ioan Rusul şi ne-a botezat copilul în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

5 aprilie 2005

(Protoprezbiter Ioan Vernezos, Preot Gheorghe Nicolae, Noile minuni ale Sfântului Ioan Rusul, Editura Andreas Print, Bucureşti, 2011, pp. 91-42)

S-a întâmplat o minune ca în cartea de religie

Într-unul din cele două spitale pentru copii din Atena o mamă stă zi şi noapte la căpătâiul copilului său pe care l-au adus urgent din Patra deoarece afecţiunea cronică a acestuia - paralizia membrelor inferioare (are în plic toate examinările, analizele, rezultatele de laborator) - s-a agravat în ultimele zile. La spital, însă, de ani de zile se aplică permanent tratamentul cunoscut (lipseşte calciul din organismul copilului).

Într-o după-amiază, când soarele era aproape de apus şi foarte puţine raze mai luminau salonul spitalului, mama şi-a amintit cum mergea la o bisericuţă a Maicii Domnului, pe o înălţime afară din Patra, şi se ruga aprinzând candelele, câteodată cu soţul, câteodată cu copiii... Mintea ei zboară la bisericuţă şi se roagă: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maică dulce care şi tu ai suferit, ajută-mi copilul. Trimite un sfânt, vezi-l pe sărmanul meu cum se chinuieşte, neputând sta pe picioarele lui. Ajută-l Preasfântă, pe copilaşul meu chinuit”.

- Mamă, ce spui, cu cine vorbeşti?

- Gheorghiţă, copilul mamei, îţi aminteşti cum citeai la religie că Domnul nostru când trăia acolo, în Palestina, vindeca îndrăciţi, deschidea ochii orbilor, ridica pe cei paralizaţi şi-i făcea să meargă, învia morţi? Spune-I, Gheorghiţă, că pe tine te ascultă, că tu eşti copil bun, spune-I lui Hristos să te facă bine.

Copilul suferind se uită cu privirea lui nevinovată la mama, la soarele care apune; priveşte sus şi privirea i se pierde către ceruri.

Noaptea următoare Gheorghiţă a văzut în vis un cavaler frumos, călare pe o mândreţe de cal. S-a oprit în faţa lui şi i-a spus:

- Ridică-te, fă un salt şi urcă pe calul meu!

- Dar eu sunt paralizat, nu mă pot ridica şi nu mă pot ţine drept pe picioarele mele.

- Dă-mi mâna, Gheorghiţă, urcă pe calul meu. Eu sunt Sfântul Ioan din Rusia. M-a trimis Domnul să-ţi aduc harul Său şi puterea Lui să te vindeci.

Pe jumătate adormit, copilul se chinuie să se ridice în picioare. Se trezeşte mama şi-l prinde în braţe ca să nu cadă de pe pat.

- Mamă, ţine-mă, Sfântul Ioan din Rusia mi-a spus să mă ridic.

Dimineaţa, asistenta care fusese de serviciu în acea noapte îi spune profesorului doctor că acel copil paralizat din Patra acum păşeşte. Doctorul vine, îl examinează: loveşte cu ciocănelul genunchii copilului, îi înţeapă picioarele cu acul şi organismul reacţionează exact. Copilul era vindecat. „Mergeţi, le-a spus profesorul, şi Dumnezeu să fie cu voi.”

(Sfântul Ioan Rusul - mărturii contemporane ale Iubirii lui Dumnezeu, Traducere de Ieromonah Evloghie Munteanu, Cristina Băcanu, Editată de Mănăstirea Crasna, jud. Prahova, 2004, pp. 22-23)

Cu primul avion

Într-unul din marile spitale ale New York-ului toate sunt pregătite pentru operaţia d-lui Gheorghiu Scura, cetăţean american de origine greacă, care are într-unul din plămâni o tumoare canceroasă mai mare decât o gutuie. Soţia acestuia, d-na Atanasia, cere însă o mică amânare a operaţiei. Directorul spitalului îi acordă o amânare, de două zile.

Ce se întâmplase? În ultima clipă a simţit în sufletul ei dorinţa de a da soţului ei înainte de operaţie câteva picături de agheasmă şi puţin mir de la candela care arde fară întrerupere în faţa raclei cu sfintele moaşte ale Sfântului loan Rusul. A telefonat în Grecia, la biserica sfântului, şi a rugat pe preotul de aici să-i trimită aceste daruri simple cu primul avion pentru New York. Aşa se şi întâmplă: cu primul avion este trimis un pacheţel conţinând două sticluţe - una cu agheasmă iar cealaltă cu mir de la candela sfântului.

Pe marele aeroport al New York-ului, atunci când primeşte în mână micul pacheţel, d-na Atanasia nu-şi mai poate stăpâni lacrimile. Consideră că l-a primit pe însuşi sfântul şi i se roagă fierbinte pentru vindecarea soţului.

Dl. Gheorghiu priveşte cu ochii plini de lacrimi la soţia care, săvârşind parcă o sfântă slujbă, îi oferă cu dragoste binecuvântările (agheasma şi mirul) primite din Grecia.

D-na Atanasia merge apoi la directorul spitalului şi îi cere să se mai facă o dată analizele. Mirat de insistenţele acesteia, directorul dă dispoziţie să i se facă bolnavului o radioscopie simplă.

Minunea pe care o aştepta, care din prima clipă nădăjduise că o să se întâmple, într-adevăr se petrecuse! Uimiţi, doctorii se încredinţează că noua radiografie nu mai arată nici o tumoare; insistă, încearcă să explice ştiinţific minunea pe care o văd împlinită în ochii lor.

„Explicaţie ştiinţifică nu se poate da minunii făcute de Sfântul Ioan", spune credincioasa doamnă Scura şi se bucură de tovarăşul ei de viaţă care s-a reîntors în sânul familiei, la serviciul său, şi slăveşte zi şi noapte pe Dumnezeu şi pe Sfinţii Săi.

(Sfântul Ioan Rusul - mărturii contemporane ale Iubirii lui Dumnezeu, Traducere de Ieromonah Evloghie Munteanu, Cristina Băcanu, Editată de Mănăstirea Crasna, jud. Prahova, 2004, pp. 34-35)

Cum am mai cunoscut un sfânt

Cum am mai cunoscut un sfânt? Cum l-am cunoscut pe Sfântul Ioan Rusul? La nevoie... bineînțeles...

Alăptam de aproape cinci luni și n-am avut niciodată probleme. La început, unele femei se cam chinuie. Li se întăresc sânii și dor, se fac răni, bebe nu știe să-și ia lăpticul… eh, probleme de mămică. Probleme de care eu am fost ferită. Până într-o marți seara. După atâta timp, nu am crezut că era cazul să-mi mai fac griji. Totuși, pe mine abia atunci a început să mă chinuie ceva. Mă durea sânul drept și se întărise, dar am zis că se rezolvă totul la urmatoarea masă. N-a fost așa. Miercuri mi-a fost cam rău toată ziua și am avut febră mare. Puneam batiste înghețate, din congelator, și în două minute erau calde… Să mă așez pe partea dreaptă… mai bine nu!

Seara, i-am povestit necazul prietenei mele, Andreea. Atunci ea mi-a amintit de cutiuța pe care mi-o adusese, mai demult, cu ulei de la candela care veghează la moaștele Sfântului Ioan Rusul din Grecia.

„Unge-te cu puțin ulei”, mi-a sugerat ea. Andreea îmi povestea despre sfânt cu mult înainte, că i se roagă lui pentru finuțul ei, care are niște probleme de sănătate. Cu multă credință și cu stăruință, de la zi la zi, la acel băiețel se văd rezultate îmbucurătoare. Dar, ce îmi spunea ea atunci… îmi intra pe o ureche și îmi ieșea pe alta…

N-am fost curioasă, nici în stare să-l cunosc pe sfânt. Însă, de nevoie… m-am uns. Era miercuri seara de acum, cam pe la 23.00. M-am suit în pat, m-am

așezat pe partea stângă și m-am culcat. La mai puțin de jumătate de oră, copila mea, care ar fi trebuit sa doarmă dusă la ea în pătuț, s-a trezit. Mă simțeam prea obosită ca să mă ridic, s-o legăn acolo, s-o conving să doarmă, așa că am luat-o în patul cel mare. Numai că, pentru ca ea să stea la perete și eu s-o pot veghea, trebuia să ma întorc pe dreapta, pe partea cea dureroasă. Na, o fac și pe asta, am gândit eu. Când m-am așezat, nu am simțit nici o durere. Când am pus mâna, m-am speriat. De bine! Totul era mai mult decât normal! Nu-mi venea să cred că, după 24 de ore de chin, în 30 de minute de la tratament nu mai aveam sânul întărit, că nu mă mai durea.

Sfântul Ioan Rusul a răspuns unei rugaciuni fugare… M-a ascultat, chiar și când eu refuzasem, până atunci, să-l cunosc. Îți dai seama ce se întâmplă când îți pui toată credința în el și în ceilalți sfinți - prieteni și mijlocitori în fața lui Dumnezeu?

(Anda Elena)

Stelian Papadopulos - „Trosnesc oasele... Oasele sfântului trosnesc!”

În 1990, când se întorcea de la nişte consultaţii medicale din Atena, cuviosul Iacov s-a oprit la Biserica cuviosului împreună cu nepotul său, Teodor. Era multă lume. A intrat, s-a apropiat de raclă, a îngenuncheat şi a rămas aşa destule minute.

Femeile care aşteptau să se închine şi-au pierdut răbdarea din pricina întârzierii Părintelui, care nu-şi mai termina rugăciunea. Deodată, s-au tras înapoi înfricoşate, spunând: „Trosnesc oasele... Oasele sfântului trosnesc!”

Părintele Iacov a înţeles neliniştea lor, s-a ridicat în picioare şi le-a spus foarte firesc:
- Creştinilor, sfântul este viu, şi-a schimbat doar poziţia. Nu vă temeţi!

(Stelian Papadopulos, Fericitul stareţ Iacov Ţalikis, stareţul Mănăstirii Cuviosului David, traducere de ieromonah Ştefan Nuţescu, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2004, p. 163)

Povestiri ale stareţului Iacov Tsalikis despre Sfântul Ioan Rusul

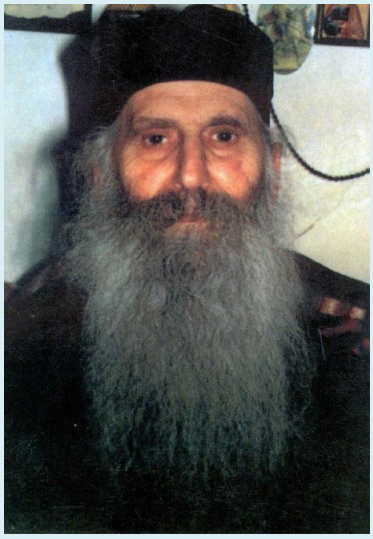

""Pe Sfântul Ioan Rusul, Stareţul îl vizita regulat, în special când mergea la Atena la doctorii care se îngrijeau de el.

«Odată m-am dus, spunea stareţul, şi-l văd pe Sfânt viu, în racla lui, şi-i zic:
- Sfinte al meu, cum ai petrecut în Asia Mică? Ce virtuţi ai avut de te-ai sfinţit?

Sfântul mi-a răspuns:
- Dormeam în peşteră, în iesle. În timpul iernii mă înveleam cu paie ca să nu îngheţ. Am avut şi smerenie şi credinţă.

Peste puţin mi-a zis:
- Aşteaptă puţin, Părinte Iacove, că au venit acum doi oameni şi mă roagă pentru un copil bolnav. Aşteaptă că mă duc să-i ajut.

Deodată a rămas racla goală, pentru că Sfântul a plecat. Peste puţin timp s-a întors din nou. Nu l-am văzut cum s-a întors, dar l-am văzut că se aşeza în raclă, ca un om viu».""

***

"Pe data de 15 Iulie 1990, în ziua de Duminică, dimineaţa, Părintele Iacov cobora de la chilia sa spre biserică pentru Dumnezeiasca Liturghie. Intrând în Sfântul Altar, a observat printre părinţii mănăstirii şi pe dumnezeiescul Ioan Rusul «în stare duhovnicească».

În noaptea trecută acesta îi spusese Stareţului, în faţa sfintei racle cu moaştele întregi, în biserica lui, la Prokopion:

- Dumnezeu ştie! Creştinii cred că dorm, că sunt mort şi că nu-i pot ajuta. Eu însă sunt viu! îi văd întotdeauna. Trupul meu este în raclă, dar eu ies de multe ori din racla mea. Alerg printre oameni ca să-i ajut. Multă durere! Ei nu mă văd, eu însă îi văd şi îi aud ce zic. Şi iarăşi mă întorc în racla mea. Dar ascultă, părinte, ce-ţi spun: multe sunt păcatele lumii; multă necuviinţă şi multă necredinţă.

- Pentru ce spui acestea, sfinte al meu, i-am răspuns. Nu vezi câtă lume vine la darul tău şi se închină?

- Vin mulţi, Părinte Iacove, dar puţini sunt copiii mei, a zis cuviosul. Apoi a continuat: *Pentru aceasta trebuie să vină război, deoarece multe păcate sunt în lume.*

- Nu, Sfinte al meu, i-am zis imediat foarte neliniştit. De mic copil tot în război şi în suferinţă am petrecut în Asia Mică unde m-am născut, dar şi când am venit în Grecia. Apoi, după aceea, Sfinte al meu, dacă se face deodată război se vor pierde multe suflete înainte de a se pocăi.

- Trebuie să se facă război! Trebuie să se facă război! Trebuie să se facă război! a răspuns cu tristeţe Cuviosul, dar cu voce hotărâtă.

Şi a continuat zicând că vor veni inundaţii, incendii şi alte catastrofe în zona Eviei şi în alte locuri».

Când Părintele Iacov a spus aceste lucruri părinţilor mănăstirii, era de faţă şi un teolog şi predicator mirean de la Atena. L-a rugat pe Stareţ să-i dea voie să amintească această descoperire în predica lui. Stareţul i-a dat voie, dar l-a rugat să nu spună cine a fost persoana care a avut descoperirea, ci să spună că un ieromonah oarecare… Cinstitul teolog a făcut ascultare.

Mai târziu, când Părintele Iacov mărturisea aceste lucruri creştinilor, le spunea:

- Acestea nu le spun eu pentru că, mă iertaţi, văd vise şi închipuiri, dar le-a spus Sfântul Ioan Rusul.

Toate câte le-a descoperit cuviosul Ioan Rusul în acea seară stareţului Iacov, cu adevărat s-au împlinit şi se împlinesc: La 1 august 1990 a izbucnit războiul în Golful Piersic, în timp ce puţin mai târziu în Evia au fost inundaţii din cauza ploilor abundente. S-au pierdut vieţi omeneşti, s-au produs mari pagube şi

incendiile au ars păduri şi alte lucruri. Dar, după cum spunea şi stareţul în felul lui caracteristic:
- Nu cumva atâtea nenorociri care se întâmplă la noi cu atâta mânie, nu cumva este război?""

Preot Gheorghe Nicolae - Îndemn către tineri

"Cu siguranţă vă întrebaţi cine este ***Sfântul Ioan Rusul*** şi cu ce mă poate ajuta, şi pot să vă spun că ***este un prieten al lui Dumnezeu, care a reuşit ca, prin viaţa lui deosebită, pe care a dus-o, să placă lui Dumnezeu, dar şi oamenilor.***

Sfântul Ioan Rusul este un tânăr, care învaţă prin viaţa lui, e un tânăr ce ne arată care este adevărata cale de urmat în această viaţă,

- ***care ne arată că trebuie să ne închinăm singurului şi adevăratului Dumnezeu, Creatorul întregului univers,*** *şi nu la dumnezei făcuţi de mâna omenească, bani, maşini, aparate electronice, mâncare, băutură, lux, droguri, prostituţie etc;*
- ***care ne arată că poftele şi patimile trupului sunt gunoaie ce ne omoară trupul şi sufletul, că totul este trecător, că aurul este credinţa, dragostea curată, sfântă faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni, viaţa sfântă, cititul din cărţile sfinte, prezenţa la Sfânta Liturghie, faptele bune;***
- *care ne arată că cea mai grea luptă în această lume este lupta cu păcatul şi cu diavolul, iar lupta cea mai importantă este lupta pentru mântuire, şi nu lupta pentru comorile cele pieritoare ale acestei lumi;*
- *care ne învaţă să urâm păcatul, dar nu şi pe cei care cad în el.*

Sfântul Ioan Rusul, din tinereţe, s-a hrănit cu lumina adevărului, sorbind dulceaţa învăţăturilor dumnezeieşti, şi ***a primit cu multă dragoste crucea urmând pe Hristos cu toată nădejdea şi credinţa.***

Rob fiind, nu a cârtit niciodată împotriva lui Dumnezeu şi cu toate încercările stăpânului său musulman de a-i schimba credinţa, el a rămas statornic învăţăturilor celor bune şi mântuitoare ale Domnului nostru Iisus Hristos, slujindu-şi stăpânul cu toată dragostea. ***A fost pus să trăiască într-un grajd, împreună cu animalele, grajd care se umplea de mireasmă duhovnicească prin rugăciunile sale de toată noaptea, făcându-se astfel pildă tuturor.***

Pentru toate acestea, ***Dumnezeu a rânduit ca trupul lui să-se păstreze nestricat până în vremea noastră şi să răspândească tuturor celor ce ajung şi se închină cinstitelor sale moaşte binecuvântare şi tămăduire sufletească şi trupească.***

Mă întreb oare câţi tineri din zilele noastre, în vreme de ispită, aleg să urmeze pe Dumnezeu şi nu lumea sau păcatul; oare câţi tineri mărturisesc credinţa ortodoxă acolo şi atunci când este nevoie, oare câţi tineri îşi pun măcar o singură dată astfel de întrebări: ce trebuie să fac cu viaţa mea?; pe ce drum merg?; oare viaţa mea place lui Dumnezeu?; oare fac ceea ce trebuie sau mă afund în valul necredinţei, al păcatului şi al lumii fără Dumnezeu?”

Sfântul Ioan Rusul, robul cel liber prin iubirea lui Hristos, mărturisitorul şi făcătorul de minuni, prietenul cel viu al celor binecredincioşi

Predici audio ale părintelui Ciprian Negreanu la praznicul Sfântului Ioan Rusul (2013 şi 2011): Mărturisirea Sfântului Ioan Rusul vs. Lepădarea făţişă şi lepădarea lăuntrică şi treptată!

2013:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Mii şi mii de creştini de toate felurile, mii şi mii de alţi băieţi, ostaşi din Rusia au fost luaţi prizonieri atunci, la începutul secolului al XVIII-lea în războaiele care se succedau neîncetat între Rusia şi Imperiul Otoman, la unele dintre ele participau şi românii, cum a fost la Stănileşti, pe Prut, unde poate că acolo a fost luat prizonier Sfântul Ioan Rusul, unde armata moldoveană a lui Dimitrie Cantemir a fost, împreună cu armata ţarului Petru, aliată contra Imperiului Otoman şi au pierdut şi atunci au fost luaţi prizonieri mulţi, mii şi mii de români şi ruşi. Mulţi au fost luaţi şi duşi în toată Asia Mică şi nu numai în Asia Mică, ci şi în tot arealul Imperiului Otoman. Şi, totuşi, nu mulţi au fost sfinţi dovediţi, arătaţi de Dumnezeu, lucrători de minuni, lucrători ai cuvântului lui Dumnezeu pe faţă.

Ce i-a făcut pe aceşti câţiva, printre care şi pe Sfântul Ioan Rusul, să fie sfinţi? Prin ce au dobândit această sfinţenie între atâţia oameni? Toţi au suferit, toţi au trecut prin încercări grele, aşa cum, dintre atâţia copii luaţi, furaţi din Ţara Românească sau din Moldova, unul a fost Sfântul Ioan Valahul. Şi ce i-a făcut pe aceşti oameni sfinţi? Ce lucrare a lor, tainică sau vizibilă, i-a făcut să fie astfel?

Am zice, la Sfântul Ioan Rusul, primul lucru care ne vine în minte când ne gândim la viaţa lui, este faptul că el n-a făcut precum alţii, pentru că era o variantă ca cei care veneau ca prizonieri, aproape ca […] un fel de sclavi moderni, n-aveau nici o şansă să aibă viaţa lor, să se întoarcă vreodată, să fie ce au fost, să se întoarcă vreodată în Rusia, să fie răscumpăraţi - rar, rar dintre ei căpătau acest privilegiu - sau să aibă familia lor, să aibă casa lor; aşa ceva era exclus. Totuşi, era o soluţie: cei care se lepădau de credinţa creştină şi treceau la mahomedanism nu păşeau pe o treaptă cine ştie cât de înaltă social, dar aveau şansa să devină la un moment dat liberi, să se căsătorească, să trăiască liberi, dar pseudo-liberi, pentru că erai străin acolo şi poate doar cu şansa de a fugi vreodată, de a te întoarce vreodată, deşi, dacă ai trecut la mahomedanism, mai grea cale era să te mai întorci vreodată în ţara ta.

Şi asta a fost pe de o parte, că el nu a ales această cale, asta l-a sfinţit pe de o parte; n-a ales această cale mai uşoară de a se lepăda de credinţa creştină. Unii poate că o făceau formal la început, dar în timp, trăind acolo și, probabil, căsătorindu-se şi urmând toate regulile și rânduielile legii islamice, se lepădau și interior, nu numai pe faţă, cum credeau ei, că numai pe faţă, prin cuvânt, ca să scapi, te faci frate cu diavolul până scapi, ca să treci puntea și după aceea faci tu cumva şi scapi. Nu mai scăpau. Rar poate că a scăpat cineva prin viclenia aceasta.

El n-a ales această viclenie, ci a ales să nu se lepede de Hristos. Pentru asta a suferit multe bătăi, multe înjosiri, până şi părul de pe cap și pielea de pe cap i-a fost arsă, a fost batjocorit tocmai ca să fie forţat să treacă la mahomedanism și el n-a dorit, deşi era un băietan, închipuiţi-vă un om probabil de vreo 21-22 de ani atunci când a fost prins. Dar prin darul lui Dumnezeu, prin puterea lui Dumnezeu el n-a vrut să treacă și cei care rămâneau creştini și nici nu voiau să treacă la mahomedanism treceau prin această forţare de a trece la mahomedanism și nu voiau să treacă, erau trataţi cu asprime, erau trataţi cu batjocură, erau trataţi cu răutate. Şi el a purtat această povară pe umerii săi, sigur a fost tratat astfel de stăpânul său.

Dar oare numai aceasta l-a făcut pe el să devină sfânt? Ar fi de ajuns și aceasta, că el a trecut printr-un fel de mărturisire a credinţei, dar n-a fost numai aceasta. Cu siguranţă au fost și osteneala lui şi smerenia lui și rugăciunea lui şi dragostea

lui până şi faţă de duşmanii aceştia care au vrut să-i facă rău şi care au vrut să-l ucidă şi care-l batjocoreau. Cu siguranţă a fost zestrea duhovnicească pe care i-au dat-o părinţii şi Biserica creştină în ţara lui natală, care probabil a rodit aici şi a avut unde rodi, a găsit pământ bun în inima lui, ca să poată rodi.

Dar aş zice că ar mai fi ceva: există această lepădare pe faţă a lui Hristos, pe care el nu a făcut-o şi pe care mulţi au făcut-o, dar există şi o lepădare în timp, o lepădare tainică, o îndepărtare încetul cu încetul de Dumnezeu, o separare a vieţii tale de viaţa lui Hristos, de tainele lui Hristos. N-aveai unde să te duci sau găseai motive să spui <N-am unde să mă duc să mă împărtăşesc, n-am unde să mă duc să mă spovedesc>, ani şi ani de zile n-aveai nici o posibilitate de a îţi mărturisi gândurile n-aveai pe nimeni cu care să legi o vorbă şi să vorbeşti despre Hristos, să te întăreşti în credinţa ta în Hristos, în Dumnezeul Cel viu. Această singurătate a acestor sclavi, a acestor robi, ducea în timp la o lepădare lăuntrică care avea anumite argumente: că era singur, că n-avea pe nimeni, că n-a putut fi ajutat de Sfintele Taine, se puteau găsi nişte motivaţii, totuşi ele nu există în faţa veşniciei.

Şi mulţi au căzut mai degrabă aşa, s-au îndepărtat de Dumnezeu pentru că, după zeci şi zeci de ani sau după ani şi ani, constatai că, de fapt, nici nu ştii dacă mai eşti creştin sau nu eşti creştin. Erai nepăsător. De cele mai multe ori era chiar o revoltă împotriva lui Dumnezeu că te-a lăsat în mâinile turcilor, te-a lăsat în mâinile păgânilor și se întrerupea vrând-nevrând relația cu Dumnezeu.

Ei, de această a doua lepădare nu s-a lipit inima lui. Nu numai de prima lepădare nu s-a lipit inima lui şi viaţa lui, dar nici de a doua lepădare, aceasta lăuntrică, tainică, ci s-a străduit să se ţină aproape de comunitatea din Prokopion a creştinilor greci din Asia Mică, în ascuns, cum a putut.

Chiar pe patul morţii i s-a trimis de către preotul de acolo, pentru că era cunoscut, a reuşit cumva săptămânal să meargă să se împărtăşească, a găsit o cale de a pleca din casa stăpânului să se poată spovedi şi împărtăşi săptămânal. Era foarte greu pentru un rob să facă aceasta şi a căutat soluţii şi a găsit, a găsit soluţia aceasta. Şi pe patul morţii i s-a trimis de către preotul comunităţii greceşti un măr în care era făcut un dop, era scobit, avea un dop tot din măr şi acolo, în mărul acela, era Sfânta Împărtăşanie, ca să poată să-l împărtăşească. Dovadă că el îşi dorea foarte mult asta. Dovadă că el atâţia ani s-a străduit să se ţină aproape de Dumnezeu, nu s-a lăsat. N-a lăsat rugăciunea, încât în grajdul în care stătea de multe ori, când intra dimineaţă stăpânul, simţea mireasmă cerească, nu miros urât, cum ar fi trebuit să fie într-un grajd. De la rugăciunea lui, de la strădania lui, de la tămâia, poate, pe care o aprindea, dar acolo, în viaţa lui, nu se spune de tămâie, că nici nu cred că avea el, ci de altă tămâie, duhovnicească, dumnezeiască, pe care Dumnezeu o cobora acolo unde el se ruga. Şi

toate aceste lucruri a reuşit să şi le ţină prin sărăcia în care a locuit, sărăcia şi simplitatea în care a locuit. Toate acestea au reuşit să-l ţină aproape de Dumnezeu.

Şi când a fost rugat să meargă în casa stăpânului să i se dea o cameră, el a refuzat.De multe ori această atingere a sufletelor noastre, a sufletelor creştinilor, de o mai mare libertate, de o mai mare bogăţie, de ceva mai deosebit la care ai putea accede, te poate duce la o îndepărtare de Dumnezeu. El n-a făcut greşeala pe care a făcut-o Sfântul apostol Petru atunci, în curtea lui Caiafa, atunci când Hristos era lovit peste obraz şi scuipat şi el s-a dus să se încălzească la foc şi acea încălzire la foc, împreună cu ceilalţi ostaşi, l-a făcut pe Petru să fie luat la întrebări şi după aceea să şi cadă. El s-a gândit la propriul său frig, la propria sa problemă.

Sfântul Ioan Rusul n-a făcut greşeala aceasta şi a trecut peste neputinţele acestea ale trupului. Putea să locuiască mai bine, putea să mănânce mai bine, putea să fie mai bine, ar fi putut, probabil, şi s-ar fi găsit soluţii, mai ales în ultima parte a vieţii sale - deşi el a murit la o vârstă tânără, aş zice - când deja începea să fie cinstit de stăpânul său şi să fie iubit şi de cei ai casei, care i-ar fi dat mult mai multe şi l-ar fi ajutat şi l-ar fi invitat chiar în casă cu ei să stea, dar el nu a vrut. Şi cred că tocmai această asceză pe care a căutat-o, această simplitate, a căutat-o ca să nu-L piardă pe Hristos, ca să nu-L piardă pe Dumnezeu.

Şi a rezistat şi la lepădarea pe faţă, a rezistat şi la lepădarea lăuntrică, prin timpul îndelungat în care a stat departe de Dumnezeu, a rezistat şi la lepădarea prin bogăţiile şi facilităţile şi posibilităţile veacului acestuia, la toate acestea, şi a fost sămânţă bună. Aşa cum sămânţa din spini n-a rodit pentru că încercările veacului acestuia au făcut-o să nu rodească - şi încercările veacului acestuia l-au făcut pe el să rodească! N-a fost sămânţă din spini, iar necazurile, nevoile, ispitele şi, mai ales, aş zice treburile veacului acestuia, nu l-au făcut pe el să nu rodească. El n-a fost nici sămânţa din spini, n-a fost nici sămânţa din stâncă, ci a fost sămânţa cea bună, din pământ bun, şi a rodit însutit.

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească, pentru rugăciunile lui.

***

2011:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Suntem în ziua prăznuirii Sfântului marelui mucenic cuvios, făcător de minuni, omul lui Dumnezeu Ioan Rusul, un tânăr de nici 20 de ani, înrolat în armata

rusă. În perioada aceea armata în Rusia se făcea 7 ani, chiar şi mai mult, şi, fiind implicat în perioadele ruso-turce, atunci şi Moldova era implicată, era vremea lui Petru cel mare, şi Dimitrie Cantemir îşi alăturase armatele cu ţarul Petru împotriva turcilor. Şi, probabil, într-unul dintre războaiele în care ruşii au pierdut, unul dintre acestea a fost şi la Stănileşti, pe Prut, în care armata rusă, împreună cu armata moldovenilor, a fost biruită și au fost luaţi mii, dacă nu chiar zeci de mii de prizonieri, s-ar putea chiar acolo să fi fost prins şi Sfântul Ioan Rusul.

În primul rând, aceşti prizonieri erau aleşi pe sprânceană în primul rând de ofiţeri, de cei mai mari în grad din armată, îşi alegeau fiecare slujbaşii lui sau sclavii lui, apoi soldaţii, dacă doreau pe cineva, iar ceea ce mai rămânea, dintre cei care nu erau aleşi, erau duşi în Turcia sau în tot Imperiul Otoman, şi acolo vânduţi ca şi sclavi, ca şi animalele târgului.

El se pare că a fost dorit de un ofiţer turc, probabil dintre cei care au luptat acolo împotriva lor, și a ajuns la casa acestuia în Prokopion, Asia Mică, unde era şi o mică comunitate de greci, vechii locuitori ai Asiei Mici, vechii creştini ai Imperiului Bizantin, care rămăseseră şi au rămas acolo până în anul 1822, la marele război greco-turc, în care Grecia a încercat să-şi capete cu totul și cu totul independența faţă de turci și să-şi recapete unele dintre teritorii, şi în care s-a făcut şi marele schimb de populaţie, adică 2, 3, unii spun chiar 4 milioane de greci au venit dinspre Asia Mică şi au trecut în Grecia şi alte câteva milioane de turci au trecut din Grecia în Turcia şi s-a făcut acest schimb mare în care şi comunitatea din Prokopion, unde rămăseseră moaştele Sfântului Ioan Rusul, și comunităţi nenumărate - ne aducem aminte și de Arsenie Capadocianul din Farasa şi de părintele Paisie Aghioritul, mulţi dintre părinţii pe care astăzi îi cinstim în Grecia sunt din acele comunităţi de greci bizantini, vechi greci, care au trecut atunci.

Au adus cu ei icoanele lor, au adus cu ei preoţii lor, au adus cu ei tradiţiile lor, rânduielile lor şi moaştele pe care le-au avut. Printre aceste moaşte aduse de greci atunci, transportate peste tot, prin toată Asia Mică - vă daţi seama, turcii i-au grăbit și oamenii, când să-şi ia din casă ce-i mai de preţ, totuşi s-au găsit oameni care să nu-şi ia în spate greutăţile lor și ce ar fi vrut să ia, ci totuși să care în spate şi cu cinste moaştele Sfântului Ioan Rusul. Nu le-au lăsat acolo, n-au vrut să le lase. Le-au luat cu ei și probabil şi-au lăsat multe lucruri de-ale lor acasă, şi-au lăsat multe din cele pe care ar fi vrut ei să le ia, dar s-au îngrijit să vină cu moaştele Sfântului Ioan Rusul, încât acestea au ajuns în Grecia, pe o insulă, şi sunt de atunci adăpostite acolo.

Printre aceşti prizonieri, probabil mai răsăriţi trupeşte, căci aşa se alegeau, dacă erau mai răsăriţi cu trupul, dacă pot munci, deci mai răsărit trupeşte şi mai

deosebit era Sfântul Ioan Rusul, care a fost ales de unul dintre ofiţerii armatei turceşti, care l-a adus la Prokopion şi acolo l-a pus sclav. Cum ziceam şi în alte dăţi, mulţi dintre aceşti captivi treceau la mahomedanism ca să devină din sclavi slugi. Şi slugi rămâneau în continuare toată viaţa, aveau posibilitatea, la o vreme oarecare, chiar să se căsătorească sau, deşi şansele erau foarte mici şi prea puţine, să-şi facă o casă şi rânduielile lor. Dar foarte mulţi dintre cei prinşi, și dintre români, și dintre ruși, care au fost duşi captivi atunci, foarte mulţi n-au vrut să se lepede de credinţa lor.

Printre aceştia a fost şi Sfântul Ioan Rusul, care n-a vrut să se lepede de credinţa sa şi care n-a fost doar cu vorbă bună şi întrebat, n-a fost doar ţinut înfometat și însetat şi batjocorit şi lovit, cerându-i-se asta, să treacă la mahomedanism. Turcul, oricum, n-avea nimic de pierdut decât prizonierului i se schimba statutul de la sclav la slujitor, dar tot în casa lui rămânea, probabil i se dădea o mică cinstire în plus, o mâncare cât de cât mai bună şi toate celelalte lucruri vrednice de dorit de un om în poziţia sclavului. Dar Sfântul Ioan Rusul nu a dorit asta, deşi era un tânăr, n-a acceptat, încă se spune că i-au luat până şi părul de pe cap, adică l-au batjocorit, i-au dat foc la păr pur şi simplu. Chinurile pe care le-a îndurat au fost, probabil, multe şi Sfântul Ioan n-a vrut să se facă mahomedan. Şi a rămas aşa în curtea acestui ofiţer, slujind în grajdul vitelor, dormind acolo, curăţând grajdul, făcând toate treburile în casă, dar nu L-a uitat pe Hristos. Familia n-a mai avut-o, ţara lui n-a mai avut-o, limba lui n-a mai auzit-o, probabil. Toate le-a lepădat, toate le-a lăsat, de toate a fost desprins, dar de Hristos nu s-a lăsat.

Aşa cum zice Sfântul Pavel: Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Nimic! Cu adevărat în Sfântul Ioan Rusul s-a adeverit aceasta: de dragostea lui Hristos nu l-a despărţit nimic. Hristos a fost singurul de care nu s-a desprins. Orice i-au făcut aceia, el nu s-a desprins de El, de dragostea Lui. Dumnezeu, la cel care-L iubeşte şi la cel care-L cheamă ziua şi noaptea nu are cum să nu vină. Cum zice și Mântuitorul: Dacă voi, răi fiind, daţi cele bune copiilor voştri, cu atât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri cum nu va auzi El și nu va împlini cererile celor care strigă către el ziua şi noaptea?

Unul dintre cei care au strigat către El ziua şi noaptea în singurătate şi în robie şi în necaz şi în durere a fost Sfântul Ioan Rusul, pe care Dumnezeu l-a auzit şi atâta dar i-a dat pentru dragostea lui - el mergând în taină şi în ascuns duminica foarte de dimineaţă şi se spovedea şi se împărtăşea duminică de duminică, acolo la Prokopion, unde era o comunitate grecească. Ca nu cumva să zică cineva că nu şi-a făcut datoria, că nu şi-a făcut treaba în curte; neîncetat îşi făcea datoria acolo şi n-avea nimeni nimic de zis rău despre el. Dimpotrivă, de când a venit el, Dumnezeu a binecuvântat casa aceea şi aici se vede şi dragostea lui, că nu l-a acuzat și nu l-a vorbit de rău înaintea lui Dumnezeu pe acel turc, nu l-a socotit

vrednic de pierzare și de boli și de suferinţe, ci probabil că s-a rugat pentru el şi probabil că a înţeles că atâta s-a priceput el să facă, atâta a ştiut el. Turcul credea că credinţa lui este cea adevărată şi atunci, în consecință, făcea acest lucru şi Sfântul Ioan Rusul nu l-a acuzat, nu l-a batjocorit, nu l-a vorbit de rău; nici mâhnirea lui nu s-a ridicat înaintea lui Dumnezeu, ci, mai mult din purtarea şi din cinstea care s-a ridicat de la Sfântul Ioan Rusul la Dumnezeu, încât casa turcului a început să fie roditoare şi de când a intrat el în casa aceea şi cât a stat el acolo, tot ce avea acel turc şi toate ogoarele lui şi pământurile lui şi vitele şi tot ce era în casa sa au sporit şi au crescut. Şi s-a minunat turcul și a mărturisit aceasta, că de când a intrat acest sclav, această slugă în casa lui, Dumnezeu a binecuvântat. Şi s-a minunat turcul de Dumnezeul creştinilor.

Dacă Dumnezeu ar fi lucrat altfel şi ar fi venit necazuri și năpaste, nu ştiu câtă credinţă s-ar fi strecurat în inima şi în sufletul acestui turc, ci mai mult răzvrătire şi împotrivire şi ură faţă de Dumnezeul creştinilor. Sau poate nici nu s-ar fi gândit la Dumnezeul creştinilor, gândea, cine ştie, că poate Allah al său îl ceartă pentru ceva. Dar aşa a recunoscut că Dumnezeul căruia I se ruga acest om pe care-l vedea şi îl găsea de multe ori în rugăciune în staulul oilor sau în grajdul vitelor şi când intra acolo era o mireasmă și nu înţelegea de unde vine această mireasmă, că nu vă închipuiţi că Sfântul Ioan Rusul avea tămâie, ci avea hainele de pe el jerpelite, ca de cerşetor, cum era şi ţinut, că vă daţi seama cum trebuie să arate un om care doarme în grajdul vitelor, probabil, aşa cum e pictat și acum, în vechea lui haină militară, jerpelită şi ruptă, în care dormea și pe care și-o păstrase.

Nu tămâia pe care o făcea el și pe care o folosea noapte de noapte se ridica şi mireasma răzbătea în toată curtea din grajdul vitelor, ci mireasma rugăciunii lui se ridica către Dumnezeu şi se minuna turcul de această mireasmă care ieşea din grajdul vitelor. Şi nu ştia ce să zică, nu a îndrăznit să ridice cuvânt împotriva acestui om, să-l certe, că <Ce faci noaptea? Ce faci pe aici?> În primul rând, n-avea de ce să-l acuze, că-şi făcea desăvârşit datoria, o făcea ca pentru Dumnezeu. Aşa cum Dumnezeu ne-a învăţat: tot ce faceţi să faceţi ca pentru Dumnezeu. Dar şi bunăstarea şî binecuvântarea pe care el a simţit-o de la Dumnezeu peste curtea sa și peste casa sa şi peste familia sa, dar şi binecuvântarea și slava pe care turcul le simţea în grajdul acela îl făceau să tacă şi n-avea ce să zică, nu comenta. Şi probabil că vorbele spuse de acest turc despre sluga sa, căci nu putea să tacă acest om, să nu vorbească despre sluga sa de care se minuna, şi vorbele le-a spus şi altor turci, altor cunoscuţi ai săi, încât prin mâinile acestui om mulţi dintre turcii aceştia s-au vindecat de boli, de necazurile pe care le aveau, prin rugăciunile acestui sfânt, ale acestui om al lui Dumnezeu.

Dar încetul cu încetul turcul a descoperit că Sfântul Ioan Rusul are și puteri, că rugăciunea lui se ridică către Dumnezeu cu putere, că Dumnezeul creştinilor

mare este. Şi-l ruga să se roage, să zică şi pentru el şi probabil că și pentru alţi turci apropiaţi, familii întregi.

Aşa cum aduceau bolnavii lor aceşti turci la Sfântul Arsenie Capadocianul, la casa sa, şi îi puneau în faţa lui şi-i ziceau: „Roagă-te Dumnezeului tău să-i vindece!” şi el se ruga şi se vindecau aceia şi plecau slăvind pe Dumnezeu, aşa se întâmpla şi aici, încât la înmormântarea lui au fost mulţi turci, mulţi.

Când a murit Sfântul Ioan Rusul au fost zeci de turci care au venit să-l cinstească şi să spună că omul lui Dumnezeu a fost acesta, mare om a fost acesta. N-au venit cu ură, n-au venit cu răutate, n-au venit să-l blesteme și să spună că acest om a venit să le schimbe credinţa, ci aşa a lucrat Sfântul Ioan încât au cinstit pe Dumnezeu creştinilor aceştia şi au recunoscut puternicia lui Hristos. Mai mare decât orice aveau ei în minte şi cei cărora se închină ei era Hristos, pe care-L văzuseră în acest om.

***

N-a fost o mirare peste măsură de mare, ştiind toate acestea, atunci când, plecând stăpânul său la Mecca, ca orice musulman, să se ducă el să vadă locul în care a vorbit profetul Mahomed şi a plecat la Mecca spre Medina să se închine, aşa făceau ei şi aşa fac şi acum mahomedanii, când a plecat stăpânul său acolo și era cale lungă și probabil că dura luni de zile să ajungi şi luni de zile să te întorci şi acolo, dacă mergeai pentru atâta timp, măcar o lună stăteai, nu te duceai să stai o zi-două, după atâta cale, măcar o săptămână să te odihneşti, şi altă cale până să vii încoace, măcar una să stai să te închini la locurile pe care ei le socoteau sfinte.

Şi fiind într-o asemenea călătorie, vă daţi seama că soţia turcului s-a gândit: <Ce-o fi? Unde-o fi? Cum stă soţul meu acum?> Şi făcând masă cumva în amintirea soţului său şi continuând lucrarea soţului său, care-şi aducea prieteni la masă, a făcut și ea o asemenea masă în care şi-a chemat prietenii, să mai vorbească, să se mai întărească în singurătatea ei. Şi printre cei care ajutau la masă era şi Sfântul Ioan Rusul care, din când în când, îşi făcea apariţia pe acolo, pe lângă masă, neîndrăznind el vreodată să nădăjduiască să i se dea vreo farfurie cu mâncare de la masa aceea. Nu i se permitea şi nu i se socotea unui sclav, unui păgân, cum îl socoteau ei, unui ghiaur, cum ziceau turcii, să îndrăznească măcar să se uite spre masa aceea.

Şi a auzit tânguirea şi plângerea acelei femei şi iarăşi vedem nejudecarea Sfântului Ioan Rusul, el nu judeca, nu zicea: <Auzi, de ce se tânguie această femeie, că s-a dus soţul ei să se închine la locuri păgâneşti?>. N-a judecat aşa, ci a văzut durerea inimii acelui om, faptul că se gândeşte la soţul ei și și-a cinstit stăpânul și l-a văzut ca pe un om, ca pe un chip al lui Dumnezeu, și după aceea

ca pe un păgân şi, auzind că ea se gândeşte ce mănâncă şi oare cum e cu el şi mâncau ei pilaf de orez şi acea mâncare făcută de ea special aşa îi plăcea lui în mod deosebit, Sfântul Ioan probabil că a ridicat ochii de acolo, de unde-şi avea treaba şi a zis: „Dă-mi o farfurie, stăpână, că i-o trimit eu!”

Şi cei de la masă au râs şi şi-au dat coate şi au zis: „Sclavului i-a venit şi lui poftă să mănânce, dă-i şi lui o farfurie”.

Şi probabil femeia cu alt gând i-a dat, probabil că cei de la masă au râs, dar femeia, soţia turcului, a ştiut că acest om nu glumeşte, nu umblă cu şmecherii şi cu minciuni şi cu vorbe de şagă, că-l cunoşteau deja şi aveau cinstire pentru Sfantul Ioan Rusul. Şi el a luat farfuria, s-a dus în grajd, unde era casa lui, şi acolo s-a pus în genunchi şi I-a cerut lui Hristos ca acea farfurie să i-o trimită Dumnezeu acolo unde se află stăpânul său, adică la Mecca.

Şi s-a trezit acel turc, venind înapoi în după-masa aceea de unde se închinase el şi deschizând uşa, era închisă şi cheia la el, a găsit pe masă aburind vasul din casa lui, vas de aramă care se păstrează şi acum, inscripţionat cu numele turcului, cum se făcea atunci, vase care nu puteau fi furate, pentru că era inscripţia cu numele lui şi pilaful pe care-l făcea soţia sa, aburind, şi a zis că nu se poate. Şi abia aştepta să vină acasă să întrebe ce s-a întâmplat, cum a făcut Dumnezeu aşa ceva.

Deci a dispărut farfuria, stăpâna probabil n-a mai întrebat nimic, nădăjduind, probabil, în adâncul inimii ei, că poate ceva s-a întâmplat.

Şi s-a întors turcul cu bucurie mare şi l-au primit. După ce şi-au dat sărutarea, primele lucruri pe care le-a întrebat a fost „Cum s-a întâmplat?” A scos farfuria şi a zis: „În ziua de…, în ora de…, m-am dus acolo şi am deschis uşa şi era şi uitaţi ce minune a făcut Allah!> şi au încremenit toţi, că probabil că se adunaseră din nou prietenii care fuseseră şi la masă, ca să-l întâmpine pe el. Şi toţi au încremenit şi şi-au dat seama că ce a zis sclavul, netrebnicul, păgânul, grăjdarul, cel fără de minte, cum socoteau, a împlinit, şi Dumnezeul Căruia I s-a închinat el, cum că „Îl voi ruga pe Stăpânul meu, Hristos, să i-o trimită stăpânului”, că Hristos Acela Căruia I s-a rugat Ioan este mare, că Acela este Dumnezeu. S-au înspăimântat toţi şi în noaptea aceea turcul nu cred că a dormit cu linişte şi cu pace, ştiind el pe cine are în casa sa, şi credinţa lui în cele ce le credea până atunci s-a cutremurat şi s-au gândit: <Pe acest om nu putem să-l mai ţinem în grajd.> Şi s-au socotit, probabil s-a sfătuit cu soţia lui în ce cameră să-l pună şi cum.

Era cinstit omul acesta, turc, dar cinstit. Cum părintele Paisie Aghioritul spunea că mulţi dintre aceşti turci, pe care unii îi dispreţuiau, zicea: „Cred că îi va

judeca Dumnezeu ştiind cum ar fi fost aceştia dacă aveau învăţătura creştină şi cum ar fi lucrat ei învăţătura creştină, aşa îi va judeca Dumnezeu. Altă lege n-au ştiut şi aşa au fost învăţaţi." Aşa spunea părintele Paisie şi cred acest lucru, că Dumnezeu drept este, aşa că mulţi dintre cei pe care noi îi socotim netrebnici poate vor fi înaintea noastră, pentru că, dacă aveau învăţătura cea dreaptă, ne depăşeau cu mult. Şi aşa, neavând învăţătura cea dreaptă, de multe ori sunt mai drepţi ca noi şi mai corecţi şi mai cinstitori.

Şi aceştia s-au dus dimineaţă şi i-au spus: „Ştii, noi de acum nu vrem să te mai ţinem în grajd. Şi până acum ne-a fost greu" - cunoscându-l ce om e - „dar de acum nu mai vrem". Şi pe un prieten îl ţii o zi, două, o săptămână, după care <Lasă-mă!>, dar să-l chemi aşa să rămână întotdeauna într-o odaie, însemna: <De acum ne eşti frate, nu ne mai eşti sclav, eşti din familia noastră. Noi am văzut că tu eşti omul lui Dumnezeu>.

Şi el n-a vrut: <Lăsaţi-mă, mulţumesc, dar eu vreau să stau în grajdul meu.> Şi l-au lăsat în grajdul lui, acolo, unde a şi murit.

Şi s-a împărtăşit, ca să nu ispitească pe turc, ca să nu ispitească comunitatea turcă, ca să nu audă că a intrat preotul creştinilor în casa turcului, sfântul fiind foarte bolnav şi nu putea fi scos afară, ca să nu se ispitească acea comunitate, să se învârtoşeze, să se răzvrătească, a trimis preotul creştinilor într-un măr scobit Împărtăşanie şi i-a trimis Sfântului Ioan la patul de moarte şi aşa a murit.

Şi a fost cinstit şi la înmormântarea lui au venit turci şi creştini şi l-au cinstit cum poate că în regiunea aceea, în zona aceea, căpeteniile turcilor nu sunt cinstite şi nu sunt iubite de oameni. S-a văzut dragostea oamenilor faţă de el şi, într-un fel sau altul, prin cinstea pe care acesta a reuşit să o adune a reuşit să o aducă oamenilor pentru Dumnezeu. Şi s-a împlinit cu el cuvântul pe care Dumnezeu l-a spus: Ca văzând oamenii faptele voastre cele bune să slăvească pe Dumnezeul Cel din cer. Cu el adevărat s-a împlinit acest cuvânt.

Dumnezeu să ne ajute şi să ne întărească.

***

Doxologia: De vorbă cu Sfântul Ioan Rusul

- Părinte Iacove, veniţi să liturghisiţi la cuviosul Ioan.

Acela răspundea:
- Eu, cel din pământ, nu sunt vrednic să mă aflu înaintea dumnezeiescului Ioan.

Şi întotdeauna când pronunţa numele cuviosului Ioan, căruia adeseori îi spunea "dumnezeiescul Ioan" şi "mărturisitorul", la cuvintele "dumnezeiescul" şi "mărturisitorul" vocea lui lua un ton de măreţie solemnă, ca şi cum ar vedea pe sfântul înaintea lui şi l-ar proclama împărat.

Pe cuviosul Ioan nu numai că îl ruga să alerge la nevoile credincioşilor, dar îl şi vedea viu afară de racla lui, grăbindu-se spre ajutorarea lor.

Odată, pe când stăteam alături de el, l-am întrebat cu o voce scăzută:
- Sfinţia voastră l-aţi văzut afară?

Dar stareţul nu a răspuns ci şi-a continuat povestirea, deoarece se mai aflau şi alţii de faţă. Aceeaşi întrebare i-am pus-o încă de două ori în şoaptă, ca să nu audă ceilalţi.

Atunci stareţul mi-a răspuns:
- De vreme ce îl vezi dimineaţa, când vine de unde a fost şi intră în racla lui, înseamnă că sunt ceasuri în care sfântul nu se află în raclă.

Minunea aceasta că Sfântul Ioan uneori nu se află în racla sa, au adeverit-o şi alţii, precum şi preotul responsabil al bisericii. Cuviosul Ioan îl învrednicea pe fericitul Stareţ de discuţii reale cu el. Ba ceva încă şi mai mult, stareţul îl vedea întreg şi viu pe sfânt, cu care discuta.

Odată când se întorcea de la consultaţii medicale, a trecut ca întotdeauna să se închine cuviosului Ioan.

A îngenuncheat la racla cuviosului şi peste puţin l-a văzut pe sfântul care i-a spus:
- Acum am o treabă şi trebuie să plec. Tu să nu primeşti să faci Vecernia până ce mă voi întoarce.

Când s-a întors sfântul i-a spus:
- Crezi că binecuvântez pe toţi care vin aici? Iată. Pe această femeie care s-a închinat acum cu copiii ei n-am binecuvântat-o;

- De ce? - a întrebat Părintele Iacov.

- Pentru că îşi blestemă copiii.

(Stelian Papadopulos, Fericitul Iacov Țalikis, Starețul Mănăstirii cuviosul David, Editura Evanghelismos, p. 151-152)

Gânduri la praznicul Sfântului Ioan Rusul… Părintele Ciprian Grădinaru de la Vedrin: “Este o oarecare asemănare între ce trăim şi noi azi şi ce trăia Sfântul Ioan…” Lecţii duhovniceşti desprinse din viaţa unui sfânt iubit

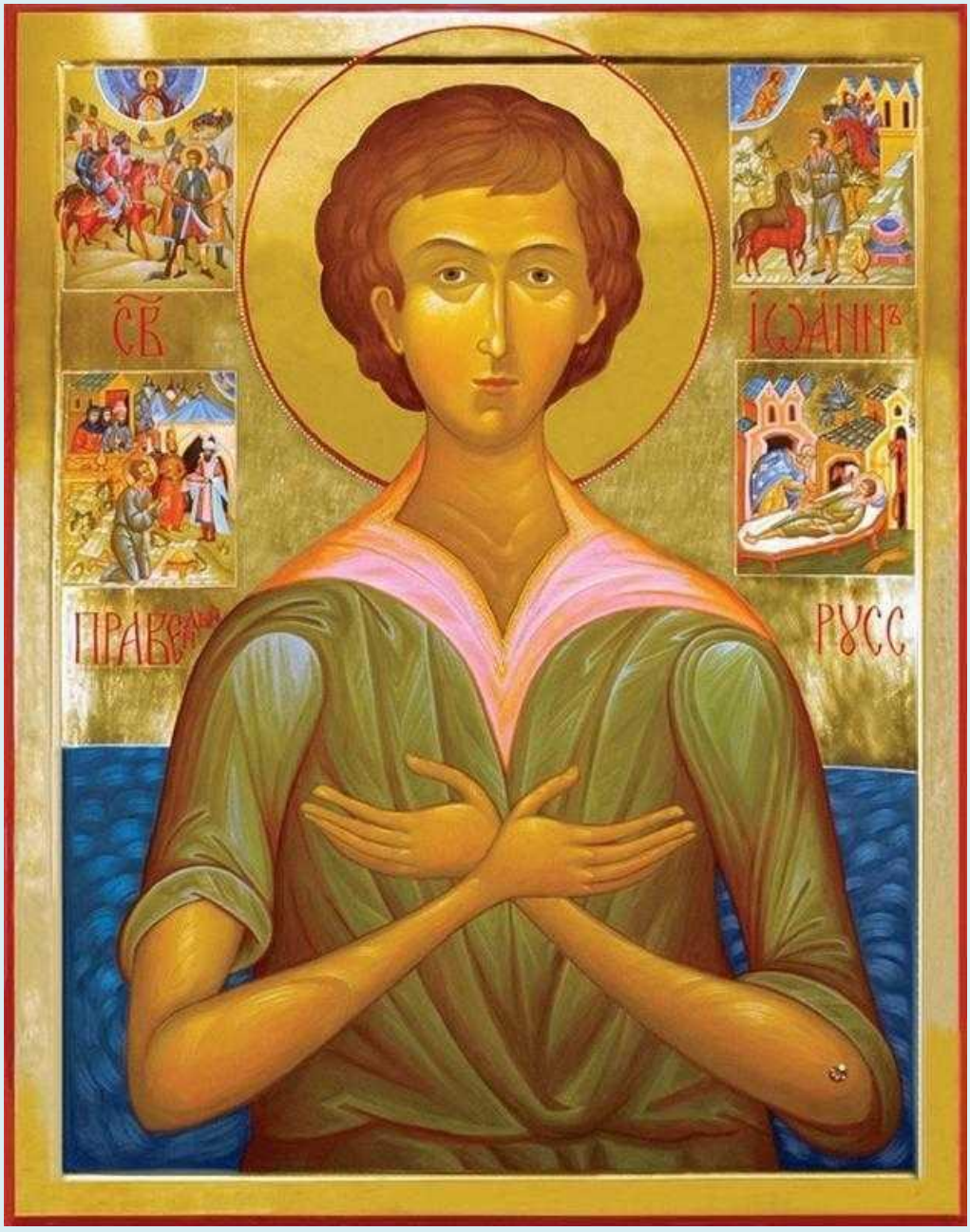

Cuvânt al Pr. Ciprian Gradinaru (Belgia) la praznicul Sfântului Ioan Rusul, ocrotitorul comunităţii ortodoxe româneşti din Vedrin-Namur:

Plecând de la cele pe care le ştim din viaţa Sfântului Ioan Rusul şi de la relaţia “specială” a parohiei noastre cu el, aş vrea să vă împărtăşesc câteva gânduri.

În primul rând, aş vrea să amintesc despre darul Sfântului Ioan pentru noi, cei care ne întâlnim aici [e vorba de biserica din Vedrin, Belgia], la toate slujbele.

An de an, pe 27 mai îl prăznuim pe Sfântul Ioan ca pe unul dintre marii noştri ocrotitori, ca pe cel care ne-a dăruit în mod evident locul acesta. Şi nu e puţin lucru ce a făcut pentru noi!

Pentru cei care nu ştiu, aş aminti că, atunci când am început să căutăm o biserică pentru parohia noastră (prin 2010), îi luaserăm tovărași de căutare pe Sfântul Ioan Rusul, pe Sfântul Nectarie, pe Sfântul Efrem cel nou şi pe Sfântul Nicolae. Şi îi rugam să ne ajute să găsim o biserică pe care să o putem cumpăra.

La un moment dat, prin ianuarie 2011, am aflat că ar fi de vânzare o fostă mănăstire catolică, în a cărei biserică ne aflăm acum. Atunci ne-am pus cu toţii pe rugăciune către sfinţii noştri dragi. Inima mea înclina spre Sfântul Ioan, şi i-am cerut să ne ajute, dacă e voia Domnului, să cumpărăm proprietatea aceasta, cu făgăduinţa ca măcar unul dintre hramuri îi va fi închinat. Mai mult, însă, cu o îndrăzneală apropiată de obrăznicie (pe care nu aș mai avea-o azi), i-am cerut să mă convingă că locul acesta e darul lui. Iar sfântul a răspuns, făcând în așa fel încât prima priveghere din această biserică să fie în ziua în care el e prăznuit - 27 mai. Omeneşte vorbind, toate păreau cu neputinţă, dar îmi aduceam aminte de încurajarea părintelui Rafail Noica: tocmai în cele care par omeneşte cu neputinţă să Îl chemăm pe Dumnezeu în ajutor!

Și lucrurile așa s-au rânduit, că pe 23 mai am primit cheile de la biserică și am și avut timp să facem curăț, să construim Jertfelnic Domnului și să curățăm puțin împrejurimile. Și ne-a mai făcut sfântul încă un dar: pe 26 mai le-a pus în minte episcopilor noștri să facă întrunirea lor anuală la Bruxelles, în așa fel încât am putut să-i invităm seara să sfințească locul acesta, să binecuvânteze începutul. Apoi, noi am rămas și am continuat cea dintâi priveghere de noapte din această biserică, săvârşind prima Sfânta Liturghie.

Am înţeles astfel că, în mod evident, Sfântul Ioan ne-a ajutat şi cu actele, şi cu strângerea banilor necesari cumpărării. A făcut ce a făcut, şi nu ne-a lăsat, și ne-a dăruit biserica aceasta. Acum e rândul nostru să "nu-l lăsăm" □ pe Sfântul Ioan, să-l "hărțuim" cu rugăciuni, să se ocupe mereu de noi. Asta vor sfinții, asta vrea Maica Domnului: să le cerem mereu ajutorul. Astfel, încet-încet, se vor întări legăturile cu ei, mintea noastră va fi tot mai mult la cele cereşti, şi ne vom forma reflexul ca, în pace şi în război, să ne îndreptăm mintea spre Hristos şi spre sfinţii Lui.

Apoi, tot din ajutorul acesta concret al Sfântul Ioan, am mai învăţat un lucru foarte important. La început, gândul de a cumpăra fosta mănăstirea catolică a fost primit de aproape toţi cunoscuţii, superiorii şi colegii cu neîncredere şi dezaprobare: suma era mare, nu puteam conta decât pe ajutorul financiar a câtorva zeci de apropiaţi (eram înconjurat doar de vreo 30-40 de fii duhovniceşti când

am negociat preţul). Însă, ironiilor şi "încurajărilor negative" ale celor care nu credeau că vom putea reuşi vreodată să cumpărăm locul acesta, pentru că eram puţini la număr, le-am răspuns povestindu-le o întâmplare cu Gheron Iosif: într-o zi, prin faţa curţii chiliei unde se afla cuviosul împreună cu cei câţiva ucenici ai săi, a trecut un cunoscut care l-a zeflemisit un pic: "Ăştia-s ucenicii tăi, Iosife?"

Însă Gheron a răspuns cu pace: "Da, aceştia; însă, aşa amărâţi cum îţi par, vor schimba peste câţiva ani faţa Sfântului Munte!"

Zâmbeam, desigur, făcând această comparaţie, însă voiam să spun că, la Dumnezeu, întotdeauna gândul precede fapta, împlinirea (vezi Facerea). Când un gând e bine-plăcut Domnului, El va pune la îndemână şi mijloacele de înfăptuire, şi va găsi şi oamenii potriviţi. Şi s-a vădit că a fost aşa, căci, pentru rugăciunile şi entuziasmul celor câteva zeci de fii duhovniceşti, s-a creat o stare de duh (de spirit, dacă vreţi) care a depăşit repede graniţele Belgiei şi care a atins multe inimi care au ajutat, apoi, în felul în care a putut fiecare, la înfăptuirea concretă a ctitoririi mănăstirii şi parohiei noastre.

Prin viaţa lui, Sfântul Ioan ne dă o lecţie extrem de importantă despre libertate.

În Biserica am învăţat că, pentru ca viaţa omului să aibă valoare, el trebuie să înveţe să trăiască liber. Din experienţa Sfântului Ioan (precum şi a sfinţilor din închisorile comuniste) înţelegem însă că adevărata libertate e cea a Duhului, cea în care omul nu e sclav nici unei determinări lăuntrice (= nici unei patimi), căci, în afară, sfântul a trăit anii întru care s-a sfinţit ca rob al unui păgân. Într-un sens, al restricţionării până la anulare a libertăţilor exterioare, este o oarecare asemănare între ce trăim şi noi azi şi ce trăia Sfântul Ioan: ne conduc oameni fără Dumnezeu, care ne impun cum să gândim, ce să facem, care batjocoresc şi prigonesc credinţa noastră. Grija cea mare a Sfântul Ioan era să se roage neîncetat că Domnul să îi dea har să se nevoiască, să se despătimească, să rabde smerit toate necazurile şi batjocura celor din jur. Şi, pentru asta, Domnul a lucrat şi în inimile prigonitorilor săi, care, până la urmă, au ajuns să îl accepte şi chiar să îl cinstească.

Soluţia data de Sfântul Ioan e esenţială, căci el ne arată că martiriul însângerat nu e singurul mod de a-L mărturisi pe Hristos. Mărturisitor al Domnului, martor al Învierii Lui trebuie să fie orice creştin în toate alegerile şi atitudinile cotidiene, lăuntrice şi exterioare, primind toate ale vieţii ca venind din mâna lui Dumnezeu, cu bunăvoinţa sau îngăduinţa Lui.

Ce luptă de gânduri o fi avut şi el - că era om ca noi! Poate nu neapărat împotriva stăpânilor turci, dar nu cred că nu i-a adus şi lui vrăjmaşul gânduri de

genul “dar când mă va izbăvi Domnul din robia aceasta?”, ” de ce tocmai eu a trebuit să cad prizonier? de ce tocmai mie să mi se întâmple asta?”, “dar cât mai trebuie să stau în mizerie, în grajdul ăsta, unde-i dreptatea lui Dumnezeu? eu sunt credincios, mă rog, postesc, merg la biserică, iar turcii aceştia nesuferiţi şi necredincioşi, în loc să-i bată Dumnezeu, mă batjocoresc ei pe mine” etc.

Mai apoi, când stăpânii musulmani s-au îmblânzit, înţelegând că prin robul lor, Ioan, a venit binecuvântare şi spor peste cele ale familiei lor, i-au propus să se mute din grajdul unde locuise împreună cu animalele într-o cămară mai de cinste.

Însă Sfântul a rezistat la alte trei ispite importante:
- a mândriei (putea să îşi spună; “în sfârşit! şi-au dat seama că datorită rugăciunilor mele le merge bine; merit răsplata lor!“);
- a mângâierii psihologice (a refuzat să intre în bucuria recompensei omeneşti a stăpânului turc, preferând să rămână până la moarte în grajd, şi intrând astfel întru bucuria Domnului Sau, Hristos, Cel care a răbdat până la sfârşit - vezi Matei 25, 21)
- a confortului şi a minciunii care îl însoţeşte (marea ispită a creştinului contemporan, mai cu seama a noastră, a celor din diasporă, ori de câte ori ne ancorăm de pământ, şi nu de Cer, sacrificându-ne până şi copiii pe altarul propriului confort. Mulţi am plecat din ţară pentru “a dobândi” o viaţă mai comodă, şi pe majoritatea confortul e cel care ne împiedică să ne întoarcem, deşi ne-am dori).

Asta rămâne atitudinea de urmat şi pentru noi, cei de azi, atât de frământaţi de gânduri, de atacuri şi provocări (dinlăuntrul şi din afara Bisericii): trezvia (lupta cu gândurile), lupta pentru despătimire, şi lupta de a rămâne în ascultare de Biserică. Să ne nevoim să nu păcătuim, să nu judecăm, şi să aparţinem de o comunitate în care să avem un duhovnic şi unde luptăm să devenim una cu ceilalţi, după porunca Domnului.

De mare ajutor poate fi Sfântul Ioan şi celor care, datorită împrejurărilor, nu pot face parte dintr-o parohie autentică sau o comunitate oarecare şi sunt tentaţi să renunţe la luptă, la rugăciunea pentru sine şi pentru lume. La Dumnezeu, nimic nu se pierde - nici o şoaptă, nici o lacrimă, nici o osteneală spre folosul Bisericii nu e în zadar. Pentru sfântul nostru, modelul au fost Hristos şi sfinţii Săi, care au lucrat în ogorul Bisericii fără să aştepte confirmări, mângâieri sau mulţumiri omeneşti. Vedem asta în viaţa Mântuitorului, citim şi în epistolele Sfântului Pavel: el, care şi-ar fi dat şi viaţa pentru ceilalţi, de atâtea ori a fost trădat şi dezamăgit de oameni, dar nu a abandonat lupta de a-L propovădui lumii pe Hristos.

Şi vedeţi şi la Sfântul Siluan, de pildă, care, după multe ore de slujbă şi de muncă, se ostenea să scrie câteva rânduri în fiece zi despre dragostea lui Dumnezeu, având o singură dorinţă: ca măcar un singur suflet, citindu-le, poate, într-o zi, să se folosească! Şi, pentru toate astea, Dumnezeu - nu oamenii! - i-a proslăvit.

Aşa a trăit şi Sfântul Ioan, şi aşa s-ar cuveni să trăim şi noi, având acest gând: "fac aceasta pentru Hristos! nu pentru tine, nici pentru ei, nici măcar pentru mine; ci pentru Hristos!". Şi toate vor fi mai uşoare.

Ciprian Grădinaru
Parohia "Toţi Sfinţii", Vedrin, Belgia

Eufemia Toma - Apostolat în Ţara Făgăraşului - Sfântul Ioan Rusul – sfântul umilinţei

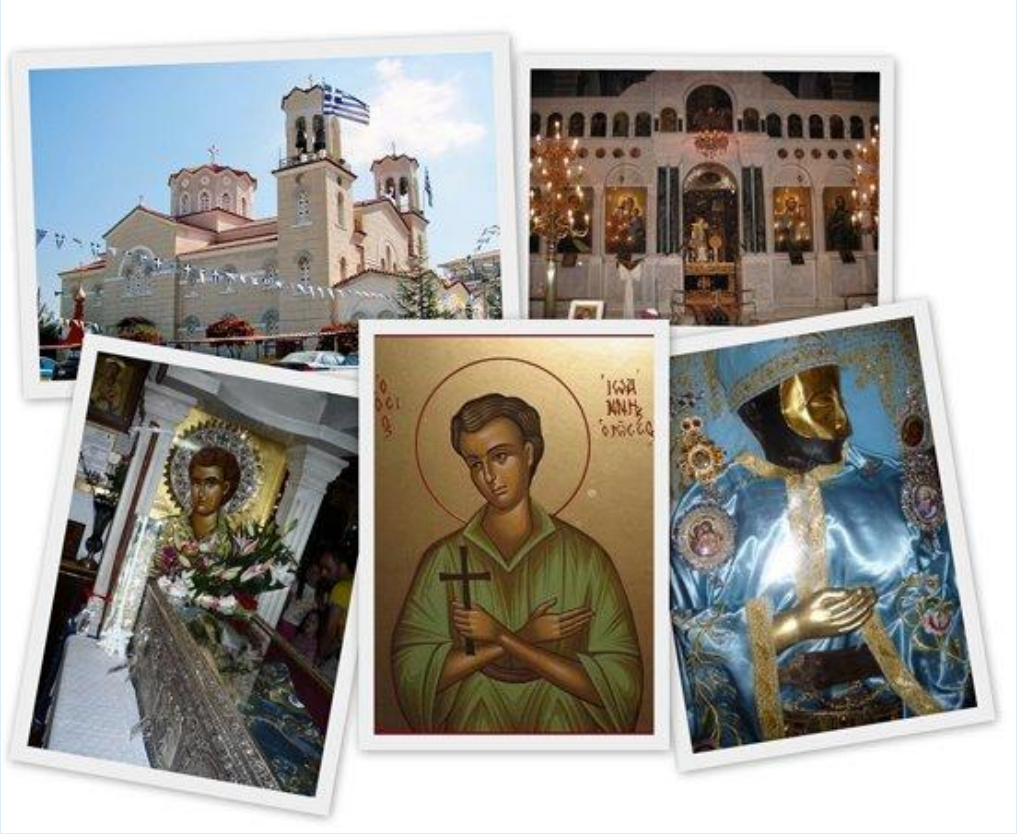

Deoarece Biserica Ortodoxă l-a prăznuit în data de 27 mai pe Sfântul Ioan Rusul (1690 - 1730), care a fost un mărturisitor al Ortodoxiei în faţa lumii islamice, mi-am îngăduit să îi fac o prezentare inimii voastre în cadrul acestei rubrici, chiar dacă el nu este un mărturisitor ortodox contemporan. ***Despre acest sfânt se ştie că a fost soldat în armata lui Petru cel Mare al Rusiei şi că, în timpul luptelor pentru dezrobirea Azovului, a căzut prizonier şi apoi a fost luat în stăpânire de un agă turc, în localitatea Procopie, aproape de Cezareea Palestinei.***

Este silit să se lepede de Hristos

Fiind luat prizonier, Sfântul Ioan începe viaţa sa mucenicească în lumea islamică, deoarece mărturiseşte că este creştin, robul lui Hristos, pe care îl iubeşte din toată inima, că singurul lui stăpân este Hristos şi că nu se va lepăda niciodată de Acesta. Pentru această mărturisire este torturat, bătut cu beţe groase de lemn, lovit cu picioarele, scuipat, i se ard părul şi pielea capului, este trimis să locuiască cu animalele într-un grajd. La toate acestea, el răspunde cu dragoste, cu nevoinţe, cu privegheri şi post, cu rugăciuni fără

de număr, încât topeşte sălbăticia cu care turcii îl tratau şi aceştia ajung să îl numească « sfânt ».

Prima minune

Prin îngerul Domnului, Sfântul Ioan a trimis mâncare într-o farfurie de aramă din Procopie (Asia Mică), stăpânului lui, care în acea vreme se afla la Mecca (Arabia), iar acesta a mâncat-o acolo caldă. Întorcându-se după 3 luni, acesta a arătat celorlalţi ofiţeri farfuria cu însemnele taberei pe ea.

Această minune, făcută de Sfântul cu îngăduinţa Domnului, prin dragostea şi răbdarea suferinţei, a oprit ura şi mânia chinuitorilor săi. Farfuria se poate vedea şi astăzi în Biserica din localitatea Noul Procopie (Grecia), care adăposteşte şi moaştele Sfântului.

Sfârşitul

În fiecare sâmbătă, Sfântul se împărtăşea cu Trupul lui Hristos, în ascuns faţă de turci. Când a simţit că viaţa pământească i se apropie de sfârşit, l-a înştiinţat pe părintele duhovnic şi acesta i-a adus Sfânta Împărtăşanie înăuntrul unui măr, pe care îl scobise. Astfel, robia lui trecătoare şi mărturisitoare, pătimirea şi suferinţa au luat sfârşit şi a trecut către veşnica bucurie şi fericire, de îndată ce a primit Preacuratele Taine. ***În anul 1733, prin rânduială dumnezeiască, părintele lui duhovnic a văzut că trupul Sfântului a rămas intact, a mers şi l-a dezgropat şi apoi a depus moaştele în biserica unde Sfântul obişnuia să privegheze.***

Osama Paşa arde sfintele moaşte

Nevoinţa Sfântului nu s-a oprit aici. Şi nici ura lumii musulmane împotriva creştinilor. ***În drumul spre Egipt, Osama Paşa, din dorinţa de a se răzbuna pe creştinii din regiune, a dat foc bisericii în care se aflau sfintele moaşte. Ienicerii turci însă se înfricoşează şi fug, deoarece văd trupul Sfântului mişcându-se în foc, renunţând astfel la nelegiuirea pe care o făceau. Prin pronia lui Dumnezeu, sfintele moaşte au rămas intacte, dar păstrând totuşi o negreală de la jar şi fum, care se păstrează până astăzi pentru a ne aminti de minunea petrecută.***

Importanţa şi actualitatea vieţii Sfântului în zilele noastre

Sfântul Ioan Rusul ilustrează un episod emblematic al confruntării dintre lumea creştină şi islam. Chiar dacă a devenit prizonier şi rob al unui agă turc, ***Sfântul împlineşte pilduitor porunca de a-şi păstra credinţa şi legea ortodoxă, fără să se lepede de ea în faţa terorii şi a prigoanei islamice.*** Pe de altă parte,

împlineşte legea iubirii creştine - prin slujirea cu dragoste şi cu devotament faţă de stăpânul lui, chiar dacă acesta este musulman, dar şi prin răbdarea suferinţei şi a chinurilor pentru Hristos.

Izvor de vindecări

Mucenicia lui l-a făcut vrednic de mari daruri tămăduitoare pentru cei care cred cu toată inima în harismele lui taumaturgice:

- *el are darul vindecării bolilor de piele, de sânge şi de oase;*
- *darul vindecării bolilor şi tumorilor legate de cap;*
- *darul de a-i păzi pe călători - mulţi marinari greci îl au ca ocrotitor şi i-au închinat şi construit paraclise;*
- *darul mijlocirii între părinţii şi copii sau tinerii care se află în neînţelegeri şi certuri.*

Din mila lui Dumnezeu, am avut bucuria de a-l cunoaşte personal şi de a-mi încărca inima de bucuria şi sfinţenia pe care trupul înmiresmat al Sfântului le degajă. E imposibil să spun în cuvinte ce am simţit în apropierea raclei Sfântului. E o stare de trăire duhovnicească deosebită, plină de linişte, bucurie, inimă bună.

Cel mai mare pelerinaj din Grecia

Merită să amintesc şi faptul că pelerinajul la Sfântul Ioan Rusul are cea mai mare amploare din Grecia creştină contemporană şi că, potrivit unui "clasament duhovnicesc" realizat pentru sfinţii din insulele greceşti, Sfântul Nectarie ocupă locul doi, Sfântul Spiridon ocupă locul trei şi sfinţii Nicolae, Rafael şi Irina ocupă locul patru.

Pentru rugăciunile Sfântului Ioan Rusul din Evvia, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi!

Mariana Popa - Apostolat în Ţara Făgăraşului - Pe cărări de bucurie, la Sfântul Ioan Rusul

Pe cărări de bucurie, astăzi vreau să vă iau în călătorie la un Sfânt minunat şi tare drag mie, Sfântul Ioan Rusul. Însă nu pot purcede la drum înainte de a vă spune povestea întâlnirii mele cu sfântul, pentru a putea gusta mai bine din emoţia călătoriei şi pentru a vă încredinţa mai mult că ***sfinţii sunt vii şi lucrători ai binelui şi mântuirii noastre.***

Mângâiere în suferinţă şi tămăduire în boală

Pe Sfântul Ioan Rusul l-am întâlnit într-o primăvară, cu mai bine de 12 ani înainte. Cineva drag mie suferea din pricina unei boli crunte şi ajunsese să fie internat în spital, fără speranţă de vindecare. Hemoragiile produse de boală erau tot mai frecvente şi mai însemnate şi viaţa îi era ameninţată la fiecare episod de sângerare. Medicii se arătau sceptici şi fără nici o putere pentru a face ceva spre ameliorarea bolii. Nici un tratament aplicat nu dăduse roade şi o operaţie era ceva aproape imposibil de realizat.

Ne-a rămas doar rugăciunea aproape disperată către Dumnezeu, iar Preabunul n-a întârziat să trimită ajutorul Său...

O prietenă tocmai aflase un sfânt „nou” – Sfântul Ioan Rusul. Dintr-o broşură mică i-am citit viaţa, pătimirile, adormirea şi câteva mărturii de tămăduiri făcute în cazuri grave de boală. Am citit în cartea aceea mărturia unei vindecări de hemoragie şi am purces la rugăciune fierbinte către Sfântul. Minunea n-a întârziat să apară. Sângerarea s-a oprit ca prin farmec în ziua aceea, după citirea Acatistului închinat Sfântului. N-a mai fost nevoie de transfuziile care îl ţineau în viaţă. Starea de sănătate s-a îmbunătăţit simţitor, vlaga a revenit în trupul stors şi bolnavul a putut părăsi spitalul pe picioarele lui. Iar la puţină vreme de la acea întâmplare, tot Sfântul a mijlocit întâlnirea noastră cu un medic din Cluj, care s-a încumetat la o operaţie complicată şi riscantă, dar care era singura şansă ca omul nostru drag să trăiască.

Mărgăritar de mare preţ al credinţei dreptmăritoare

Născut în pământul Rusiei la sfârşitul anilor 1600, Ioan s-a învrednicit de cinstea ţarului Petru cel Mare şi a fost înrolat în armata sa, în luptele împotriva turcilor. Domnul a îngăduit însă să fie luat prizonier şi-apoi vândut unui agă turc la Prokopi, oraş în apropierea Cezareei Palestinei, în Asia Mică. Mulţi dintre cei căzuţi în mâinile turcilor, după bătăi şi schingiuri, şi-au lepădat credinţa creştină, însă ***Sfântul Ioan i-a spus stăpânului turc că mai bine se leapădă de viaţă decât să-şi piardă sufletul mărturisind dumnezeu străin.***

A fost scuipat, batjocorit, bătut, chinuit, dar nu s-a lepădat de Hristos. A fost umilit fără măsură, fiind obligat să locuiască în grajd, dimpreună cu dobitoacele de care îngrijea, dar inima lui era bucuroasă pentru că s-a putut face părtaş vieţuirii în staul, asemeni Mântuitorului Care a primit să vină în lume într-o iesle sărăcăcioasă.

Ziua şi-o petrecea în ascultare mâncând puţin, de multe ori doar puţină pâine şi apă, iar noaptea se ruga fierbinte Dumnezeului viu, petrecând ceasuri în şir în îngenunchieri, dormind puţin, pe podeaua rece, acoperită doar cu o pânză. ***Uneori, noaptea, mergea pe ascuns la o bisericuţă a Sfântului Gheorghe ce se afla în apropiere, unde făcea priveghere în pridvor.***

Multele lui rugăciuni şi o minune pe care o făcuse cu stăpânul său turc au îmblânzit inima acestuia, care nu l-a mai asuprit, ci i-a dat o cămăruţă mică, lângă grajd, unde să-şi odihnească trupul. ***Îmbolnăvindu-se în urma lipsurilor şi a chinurilor suferite şi aflând mai înainte de la Domnul vremea trecerii sale din viaţă, Ioan Mărturisitorul a trimis după preotul din bisericuţa Sfântului Gheorghe, pentru a se împărtăşi cu Preacuratele Taine, aşa cum de multe ori, în taină, în bisericuţă, le primise. Acesta le-a ascuns într-un măr scobit, de frica musulmanilor, şi aşa le-a adus la Ioan, care, după ce a primit Trupul şi Sângele Domnului, îndată s-a săvârşit, la data de 27 mai a anului 1730.***

Cu învoirea turcilor, trupul său trudit a fost luat şi înmormântat cu evlavie. ***La trei ani de la adormirea sa, Sfântul Ioan s-a arătat în vis bătrânului său preot şi i-a spus că trupul său a rămas întreg, neputrezit şi se cerea scos din pământ şi cunoscut ca semn al harului şi a binecuvântării lui Dumnezeu. Trupul sfântului a fost dezgropat şi o mireasmă nemaiîntâlnită a umplut aerul. Cu cutremur, credincioşii au ridicat sfintele moaşte şi le-au dus în bisericuţa în care obişnuia să privegheze Sfântul.***

Aici a locuit Sfântul, dăruind bucurie şi săvârşind minuni tuturor ce se rugau lui, până în anul 1924 când, în urma conflictului greco-turc, Asia Mică a întrat sub stăpânire musulmană. ***Grecii au fost nevoiţi să părăsească regiunea şi au luat cu ei şi pe Sfântul Ioan, ca pe cel mai de preţ odor şi dar avut. L-au aşezat mai apoi în Noul Prokopi, oraş pe care l-au denumit aşa după cel din care venise Sfântul şi care a devenit în scurt timp comoara spirituală a insulei Evia, loc de pelerinaj nu numai pentru greci, ci şi pentru întreaga creştinătate ortodoxă.***

Cu bucurie spre Sfântul Ioan Rusul

Într-o zi de vară cu cer senin şi adieri mângâietoare de vânt, a rânduit Domnul să pornesc la drum spre pământul binecuvântat în care sunt aşezate sfintele moaşte cele tămăduitoare şi izvorâtoare de binefaceri ale Sfântului Ioan.

Deşi nerăbdarea de a ajunge şi a mă închina sfântului era mare, drumul de la Halkida (capitala insulei Evia) la Prokopi mi s-a părut scurt. O parte bună de drum trecea prin pădure, aşa că fierbinţeala zilei a fost mult răcorită de copacii falnici şi umbroşi, de un verde vesel în ciuda căldurii şi lipsei ploii.

Am pătruns pe străduţele înguste ale oraşului. O mulţime de oameni pe străzi, un oraş viu, plin de forfotă. Din spatele tarabelor întinse, vânzătorii de suveniruri, amabili, te îndeamnă să te opreşti şi la ei. Gospodinele şi-au scos la vânzare delicatesele şi dulceţurile, se simte în aer aroma lor suavă.

Pe măsură de ne apropiem de biserica Sfântului, numărul oamenilor şi a maşinilor de tot felul creşte. Abia găsim loc de parcare şi ne îndreptăm, cu emoţie, spre Sfântul nostru drag. Din primele ore ale dimineţii şi până seara târziu, şiruri de pelerini neobosiţi se perindă în biserica din Prokopi. Semeaţă, ne-a primit şi pe noi, cei veniţi cu dor de departe.

Am intrat cu inima bătând să-mi spargă pieptul, cu ochii umezi de recunoştinţă, neputând rosti altceva decât „Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale...”. N-am avut îndrăzneala a gândi că vreodată îmi voi putea îmbrăţişa altfel decât în rugăciune, cu ochii minţii, Sfântul drag.

Am păşit bucuroasă până în faţa catapetesmei, albă de strălucire şi lumină, şi am mulţumit fierbinte Domnului că am ajuns până acolo. Pelerinii aşezaţi într-un şir lung, căruia nu-i vedeam capătul, aşteptau tăcuţi şi rugători momentul închinării. M-am alăturat lor, plină de nerăbdare şi bucurie.

Racla de argint cu capac de sticlă lasă privirii bucuria de a vedea o parte din slava lui Dumnezeu în chipul Sfântului, în trupul lui întreg, nestricat de vreme şi de neputinţe omeneşti. O mireasmă dulce învăluie locul. Culoarea negricioasă a sfintelor moaşte aminteşte că Sfântul Ioan a fost aruncat în foc de turcii prădători ai lui Osman-Paşa, însă trupul sfânt, adormit de mai bine de 100 de ani, nu s-a lăsat batjocorit de necredincioşi ci a prins a se zvârcoli, punându-i pe fugă. După ce s-a potolit văpaia, credincioşii au găsit sub cărbunii încinşi trupul Sfântului la fel de mlădios şi înmiresmat ca înainte, doar culoarea i-a fost schimbată, rămânând aşa până astăzi , amintire a minunii petrecute atunci.

La căpătâiul Sfântului se găsesc o mulţime de obiecte şi podoabe care au fost aduse de-a lungul timpului de credincioşii ajutaţi de Sfânt, ca ofrandă şi mulţumire, ca mărturie grăitoare despre puterea dată de Dumnezeu sfinţilor Săi. Pe genunchi sau în picioare, oamenii zăbovesc lângă raclă într-o rugăciune scurtă, pentru a nu prelungi mult aşteptarea celor care vin, nerăbdători, din urmă.

În curtea bisericii, într-o troiţă mică, un vas mare de argint închipuie o candelă ce arde neostoit, ca un dor nestins, în faţa icoanei Sfântului. Lângă candelă, pe o masă, sunt aşezate o tichie şi un brâu – lucruri care au fost aşezate în racla Sfântului şi cu care se pot încinge acum toţi cei ce intră acolo. Şi oh, câte lacrimi am văzut acolo şi câtă rugăciune!

Din candela mare, care are înspre bază două robinete, oamenii primesc untdelemnul tămăduitor – dăruire de mare preţ pe care sfântul o face tuturor.

Am petrecut cu Sfântul Ioan Mărturisitorul una dintre cele mai frumoase duminici din câte am trăit. ***Nu cred că este pelerin care să treacă pragul casei sale şi să nu-i simtă dragostea şi mângâierea.*** Nu este rugăciune care să fie rostită din suflet şi să nu fie ascultată. Nu este dor care să nu fie stâmpărat şi alinat. ***Fie ca mereu, cu rugăciunile sale, Sfântul Ioan să ne fie tămăduitor şi izbăvitor de ispite şi dureri în această viaţă vremelnică şi mărturisitor şi mijlocitor înaintea scaunului Judecăţii dumnezeieşti.***

Mariana Popa, Sibiu

„Cum voi lăuda eu, nevrednicul, luptele tale, Sfinte Părinte? Şi cum voi spune marea lacrimilor tale? Căci tu, strălucind încă din viaţă, te-ai aşezat în cortul îngerilor, ţi-ai ucis, preaînţelepte, patimile prin înfrânare, iar trupul l-ai robit şi l-ai supus duhului, ruşinându-l pe stăpânul întunericului. De aceea şi acum, stând lângă tronul Stăpânului, o, Ioane, mijloceşti pentru cei care cu credinţă te cinstesc pe tine.” (Fragment din slujba Sfântului Ioan Rusul, noul mărturisitor)

Sfântul Ioan Rusul, grabnic vindecător de boli

În data de 27 mai, Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfântului Ioan Rusul, mărturisitor al credinţei creştine ortodoxe, care s-a proslăvit prin răbdare, smerenie şi bunătate la începutul secolului al XVII-lea, fiind în robie la un stăpân turc. Sfântul Ioan este iubit de credincioşi pentru grabnicul ajutor pe care-l oferă tuturor celor care-i solicită ajutorul, iar în ultimii ani mai multe sfinte locaşuri de la noi din ţară l-au primit ca ocrotitor.

Pe lângă sfinţii din vechime, martiri, cuvioşi, ierarhi, pe care credincioşii îi cinstesc zi de zi, ascultându-le slujbele şi luând aminte la vieţile lor din sinaxare, cu timpul au apărut alţi sfinţi care sunt la fel de cinstiţi şi iubiţi de oameni atât pentru viaţa lor minunată, cât şi pentru apropierea în timp de viaţa omului contemporan. Prin mărturia pe care aceşti sfinţi au dat-o, ei întăresc în credinţă credincioşii şi înfrumuseţează podoaba spirituală a Bisericii Ortodoxe.

După căderea Imperiului Bizantin în mâinile turcilor, mulţi creştini au ajuns să-şi mărturisească credinţa lor în Mântuitorul Iisus Hristos chiar cu preţul libertăţii sau al vieţii. În sinaxarele noastre, aceşti sfinţi, de cele mai multe ori mucenici, sunt trecuţi în urma celor din vechime. Ei au trăit în secolele XVI-XIX şi au devenit exemple de tărie şi credinţă curată pentru toţi ceilalţi creştini ortodocşi.

Vieţuirea sfântului pe care îl pomenim astăzi este mai deosebită. El nu era originar din ţinuturile greceşti, ci a sosit acolo din alte ţinuturi.

O viaţă de mărturisire a lui Hristos

Sfântul Ioan Rusul, ale cărui moaşte se află astăzi în biserica din localitatea Neoprokopion, insula Evia din Grecia, era originar din Malorosia, Ucraina de astăzi. El s-a născut pe la anul 1690, din părinţi creştini evlavioşi. De tânăr a fost luat în armată şi a fost nevoit să participe la un război ruso-turc, în anul 1711. Campania de la Prut, în care a fost implicat şi domnitorul moldovean Dimitrie Cantemir, ca aliat al ţarului Petru I, s-a încheiat dezastruos pentru partea rusă, care a fost nevoită să cedeze teritoriile din jurul mării Azov. După acest război, mulţi soldaţi ruşi au ajuns prizonieri la tătari, aliaţi ai turcilor, care îi vindeau în robie.

Printre aceştia s-a numărat şi tânărul Ioan, care a fost vândut unui tânăr otoman, agă - conducător al unui detaşament de călăreţi. Astfel, el a plecat cu stăpânul său în oraşul Prokopion din Asia Mică, la 12 ore de mers de Cezareea Capadociei. Mulţi robi ruşi, pentru a li se uşura soarta grea a robiei, s-au dezis de credinţa în Hristos. Nu însă şi Ioan, care le-a spus stăpânilor săi că preferă să moară decât să se lepede de Hristos.

La casa stăpânului său, Ioan a primit cu smerenie, fără a cârti, noul său statut. El a fost pus să aibă grijă de animale şi şi-a ales singur să doarmă în staulul acestora, alături de cai şi vite. Chiar dacă mai târziu, după ce stăpânii i-au văzut râvna în muncă, i-au propus lui Ioan să doarmă într-o căsuţă, el a refuzat, decis fiind să-şi ducă până la capăt crucea. Prefera să lucreze ziua, iar noaptea, când nu-l puteau vedea decât animalele, să se roage. Din puţinul pe care-l avea de mâncare, tânărul ajuta şi sărmanii cerşetori. Sâmbăta el reuşea să participe la slujbă şi să se împărtăşească în biserica rupestră „Sfântul Gheorghe”.

Datorită credinţei şi vieţii sale curate, Ioan era respectat ca om drept de locuitorii cetăţii Prokopion, turci, greci şi armeni. Aga şi soţia acestuia i-au propus din nou să se mute din staul în casă, dar el a refuzat, spunând că o asemenea vieţuire îl va duce spre mântuire.

În anul 1730, înainte de a muri, Sfântul Ioan a vrut să se împărtăşească, iar preotul, temându-se să intre în casa agăi, i-a transmis Împărtăşania ascunsă într-un măr. Trupul Sfântului Ioan a fost îngropat în apropierea mănăstirii rupestre.

La trei ani după mutarea la Domnul, în luna noiembrie 1733, Sfântul Ioan i-a apărut în vis preotului care îi trimisese Împărtăşania, spunându-i să-i dezgroape trupul. Preotul a făcut după cum i s-a spus şi a descoperit trupul neputrezit şi bine mirositor al mărturisitorului Ioan. Sfintele moaşte au fost aşezate în biserică, într-o raclă specială, iar oamenii care veneau să se închine primeau vindecare de multe feluri de boli. Creştini din întreaga Capadocie veneau să se roage Sfântului Ioan.

În anul 1832, în cadrul unei răzmeriţe, localitatea Prokopion a fost invadată, iar moaştele Sfântului Ioan aruncate în foc. Ele însă au rămas întregi, fiind doar înnegrite de fum.

Mai târziu, în 1845, în Prokopion a fost zidită o nouă biserică având hramul „Sfântul Vasile cel mare“, iar moaştele Sfântului Ioan au fost mutate acolo.

Slujba şi vieţuirea Sfântului Ioan Rusul au fost tipărite în anul 1849 la Atena, din banii donaţi de corăbieri originari din Prokopion.

În anul 1880, mâna dreaptă a Sfântului Ioan a fost trimisă, la rugămintea stăruitoare, călugărilor Mănăstirii „Sfântul Pantelimon“ din Muntele Athos, unde se află până astăzi. Monahii mulţumitori au ajutat mai târziu locuitorii din Prokopion să înalţe o biserică închinată Sfântului Ioan Rusul, în anii 1886-1892, unde au şi fost mutate moaştele sfântului, în anul 1898.

Mai târziu, în anul 1924, când s-a făcut schimb de populaţie între Turcia şi Grecia, mulţi locuitori ai Prokopionului s-au mutat în insula Evia, unde au întemeiat localitatea Noul Prokopion şi unde au mutat şi moaştele Sfântului Ioan Rusul într-o nouă biserică, zidită în 1930. Ele se păstrează acolo până în zilele noastre.

Sfântul Ioan Rusul în România

În România, credincioşii au început să aibă evlavie la Sfântul Ioan Rusul mai ales după 1989, când au putut apărea cărţi şi broşuri care au redat viaţa şi minunile săvârşite de Dumnezeu prin mijlocirea Sfântului Ioan Rusul. Cu trecerea timpului şi datorită pelerinajelor românilor în insula Evia, unde aceştia s-au putut închina la moaştele Sfântului Ioan, la noi în ţară au început să fie zidite noi biserici care să-l aibă ca ocrotitor pe acest sfânt mărturisitor şi vindecător. Alte biserici, mai vechi, din evlavia credincioşilor pentru Sfântul Ioan, au primit al doilea hram în cinstea sa, iar unele păstrează părticele din sfintele sale moaşte. Cele mai multe biserici care-i poartă numele sunt în incinta spitalelor, având în vedere faptul că Sfântul Ioan Rusul este grabnic vindecător al celor bolnavi.

Astfel, în Bucureşti sunt mai multe biserici care au hramul „Sfântul Ioan Rusul“: paraclisul Maternităţii Polizu, biserica Parohiei Brâncuşi din cartierul bucureştean cu acelaşi nume, biserica Parohiei „Sfântul Dimitrie” din Pipera, biserica din incinta Spitalului de Psihiatrie „Eftimie Diamandescu“ şi biserica Parohiei „Sfânta Parascheva“ din sectorul 5.

În ţară, biserici care au hramul „Sfântul Ioan Rusul“ sunt la Cluj, în cartierul Gheorgheni, la Iaşi, în incinta Spitalului de Neurochirurgie, la Sibiu, în incinta Spitalului de Pneumoftiziologie, în judeţul Vâlcea, la Mănăstirea Mălaia, în Teleorman, la Mănăstirea Adămeşti, iar în Giurgiu - biserica de lemn a Mănăstirii Comana.

Părticele din moaştele Sfântului Ioan Rusu se păstrează în biserica paraclisului Maternităţii Polizu din Bucureşti, în biserica mănăstirii din comuna Floreşti, Cluj, în paraclisul mănăstirii din comuna Slobozia, Giurgiu, în biserica de lemn a Mănăstirii Comana, în Paraclisul „Sfinţii Ioachim şi Ana“ al Mănăstirii Sihăstria, în biserica Spitalului de Pneumoftiziologie din Sibiu, în biserica Spitalului Judeţean Suceava şi la Mănăstirea Adămeşti, Teleorman.

Postolache Ana Maria - Sfântul Ioan Rusul (27 mai) - Descoperit cu trupul întreg, răspânditor de bună mireasmă

Sfântul Ioan Rusul s-a născut în anul 1690 în Rusia. În anul 1711, în timpul războiului rușilor împotriva turcilor a fost luat prizonier și vândut rob unui ofițer turc.

Viața Sfântului Ioan Rusul

Crescut în credința creștină ortodoxă de părinții săi, Sfântul Ioan Rusul a rămas neînfricat în fața stăpânirii otomane, care răspândise oroarea în toate neamurile. Luat prizonier împreună cu alți compatrioți, sfântul a fost dus la Constantinopol și dat sub stăpânire unui ofițer superior turc pe nume Aga.

Silit să locuiască în grajd, cu animalele îndemnat să se lepede de credința adevărată, Sfântul Ioan Rusul mărturisește pe Hristos și este astfel osândit la bătăi grele cu bețe groase, scuipat, ars și aruncat în gunoiul grajdului. Obligat să trăiască la un loc cu animalele, grajdul se umplea de mireasmă duhovnicească prin rugăciunile și blândețea sfântului. Sfântul Ioan Rusul îndura cu bărbăție

chinurile și jignirea cumplită, având bucuria mai presus de fire de a urma smereniei Mântuitorului Hristos, care a binevoit să se nască pentru noi într-o iesle sărăcăcioasă. “Îmi amintesc coroana de spini, scuipările, loviturile, pălmuirile și moartea pe cruce a Domnului, și sunt bucuros să primesc și eu cele mai mari și cumplite chinuri. De al meu Iisus Hristos însă nu mă lepăd.”

Când era ocărât și lovit cu bețele și picioarele de turci, sfântul răspundea cu îndrăzneala cuvintelor Sfântului apostol Pavel: “Cine mă va despărți pe mine de dragostea lui Hristos? Nici strâmtorarea, nici tristețea, nici prigoana, nici goliciunea, nici robia, nici moartea. Ca un rob ascult poruncile lui Dumnezeu, în aceste treburi ale slugărniciei, însă în credința mea în Mântuitorul Hristos nu-mi ești stăpân” - îi spunea sfântul ofițerului turc care îl îndemna să se lepede de credința ortodoxă.

Așa a primit de bunăvoie sfântul torturile repetate, șederea împreună cu dobitoacele, postul și martiriul suferit cu tăria inimii. Nici când i s-a oferit o cameră în apropierea grajdului, sfântul nu a primit să se despartă de smerenia grajdului, hotărând să doarmă în continuare alături de animale.

Strălucind cu frumusețea firii sale dumnezeiești, Sfântul Ioan Rusul s-a făcut pildă de smerenie, credință și statornicie tuturor, ca unul ce s-a predat pe sine lui Dumnezeu. Încă și pe amarii turci a reușit sfântul să-i îmblânzească și să le potolească mânia și ura, care uimiți de demnitatea și moralitatea lui și de minunile săvârşite prin el îl numeau sfânt.

Odată, sfântul a trimis prin îngerul Domnului o farfurie de mâncare la stăpânul său turc Aga, care se afla în Arabia, și acesta mâncând-o, s-a mirat că purta însemnele taberei.

Trecerea de la robia pământească la libertatea veșnică

Simțindu-și sfârșitul aproape, sfântul l-a înștiințat pe preotul care avea grijă de el. Iar preotul aducându-i Sfânta Împărtășanie în grajd în data de 27 mai, sfântul a trecut din robie la slobozenia vieții veșnice, mutându-se către lăcașurile de sus, cu nădejdea mângâierii și bucurii neîncetate.

După sfârșitul Sfântului Ioan Rusul, preoții au luat trupul cuviosului cu permisiunea turcilor. Și astfel, cel care mai înainte era un biet sclav, a fost îngropat cu mare cinste și lacrimi de către creștini, turci și armeni, ca un stăpân.

I-au descoperit trupul întreg, nesupus stricăciunii

În anul 1733, preotul bătrân care îl spovedea și purta de grijă sfântului în viață, a văzut în vis pe Sfântul Ioan care i-a spus că trupul său a rămas întreg cu harul lui Dumnezeu, așa cum l-au îngropat, poruncindu-i să-l scoată pentru a avea parte de binecuvântarea lui Dumnezeu. Însă preotul șovăind, Dumnezeu a revărsat o lumină cerească deasupra mormântului sfântului ca un stâlp de foc, pe care văzând-o creștinii, au deschis mormântul și au găsit trupul nestricat, răspândind o mireasmă dumnezeiască care nu a încetat nici astăzi. Astfel au luat moaștele Sfântului Ioan Rusul și le-au așezat spre închinare în biserica din Procopie.

Sfântul Ioan Rusul - Minuni după moarte

Scrierile istorice menționează că atunci când Osama Pașa a trecut prin Procopie (1832) cu gând să ardă sfintele moaște pentru a se răzbuna pe creștini, văzând trupul rămânând ca viu în mijlocul flăcărilor, neatins de foc, turcii s-au înspăimântat și au lepădat acest lucru nelegiuit. După ce creștinii au îndepărtat cărbunii, au găsit moaștele întregi, la fel de înmiresmate ca mai înainte, rămânându-le ca semn o urmă de negreală de la jar și fum, care se poate vedea și astăzi.

Mai târziu, în jurul anului 1922, moaștele Sfântului Ioan Rusul au fost mutate în insula Evvia din Grecia, unde se găsesc și astăzi.

Părticele din moaștele Sfântului Ioan Rusu se află și în România, la Mănăstirea cu acelaşi nume din judeţul Giurgiu, comuna Slobozia.

Lăcaşuri Ortodoxe - Mărturii şi “potriviri” despre Sfântul Ioan Rusul

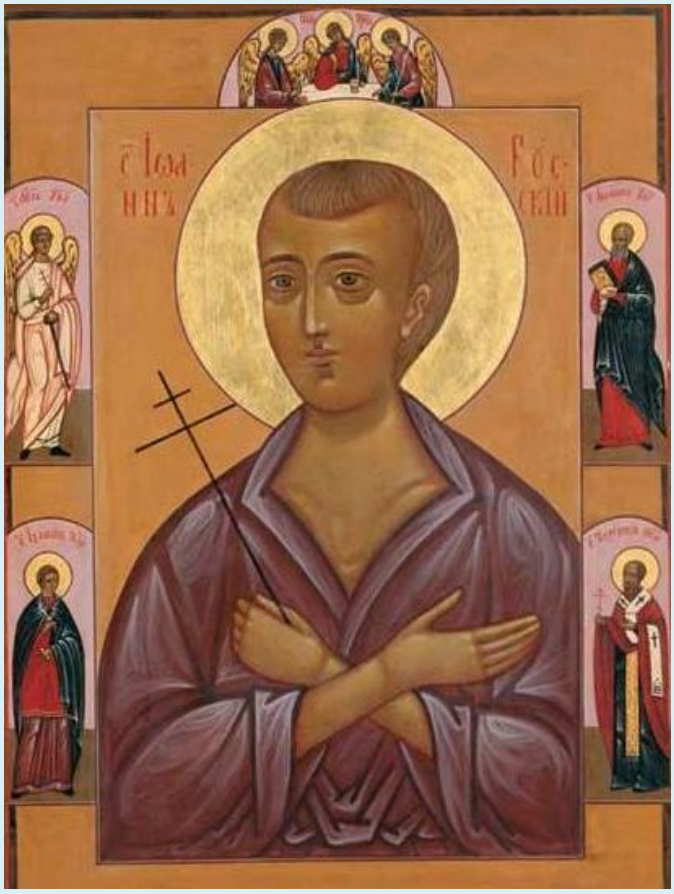

Sfântul Ioan Rusul, un sfânt care “plânge pentru tineret”

După relatarea părintelui Ioan Vernesou, de la mănăstirea Procopie din Evvia, ***Sfântul Ioan Rusul îşi cere singur schimbarea veşmintelor sfintelor sale moaşte care se găsesc în această mănăstire. Dacă vine vorba să se facă acest lucru strict după voia omenească, Sfântul se opune. Atunci, cheia care deschide racla să nu se poate învârti, iar aceasta rămâne închisă.***

Câteodată, Sfântul Ioan Rusul se mai arăta în vis “simultan unor persoane de pe diferite continente”, mai spune părintele, şi le cere în somn: ***„Eu sunt Ioan Rusul, veniţi la biserica mea şi spuneţi preotului că a venit vremea să mi se schimbe veşmintele”.***

Aceasta s-a petrecut deci, exact în acest mod, în anii 1937, 1955, 1977, 2005. Prin urmare, în aceşti ani i-au fost schimbate veşmintele la Mănăstirea Procopie din Evvia.

Odată, o tânără fată a primit în acelaşi mod explicaţia la faptul că perna pe care se sprijină capul Sfântului Ioan Rusul, în aceeaşi raclă din Evvia, este umedă în dreptul ochilor (preotul verifica acest lucru la deschiderea raclei): ***„Ar trebui să vii şi să vezi perna mea, care este plină de lacrimi. Eu plâng pentru tineret şi mă rog lui Dumnezeu să vă întărească în credinţă”.***

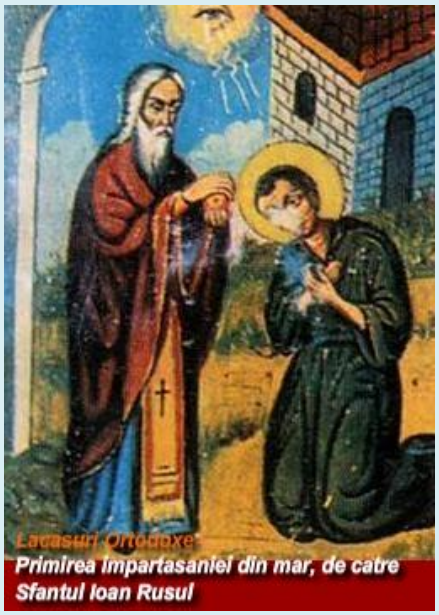

Sfântul Ioan Rusul provine din Rusia, dar a vieţuit lângă Cezareea Palestinei, în Procopie (Asia Mică), din momentul în care a fost luat prizonier de tătari şi vândut unui turc (sec. XVIII). Refuzând categoric trecerea la Islam, tânărul Ioan a primit de la stăpânul său sarcina de a munci la grajd, loc în care şi dormea dealtfel. Treptat, prin bunătatea inimii, s-a făcut iubit de localnici, şi s-a dovedit

făcător de minuni. ***Cele mai cunoscute minuni din timpul vieţii sale se referă la grajdul unde locuia, care noaptea capăta mireasmă de mir, în urma rugăciunilor prelungite ale Sfântului Ioan, şi la farfuria cu mâncarea preferată a stăpânului turc, care i-a fost trimisă acestuia pe când făcea pelerinaj la Mecca, tot în urma rugăciunilor Sfântului.***

A trecut la cele veşnice de tânăr, în 27 mai 1730, îmbolnăvindu-se, fiind regretat de musulmani, dar şi de creştinii din zonă. ***Înaintea morţii, un preot ortodox i-a adus Sfânta Împărtăşanie ascunsă într-un măr, ca nu cumva vreun turc să-l împiedice, deşi aceştia ajunseseră să fie foarte toleranţi cu Sfântul Ioan Rusul.***

- *În noiembrie 1733 s-au descoperit sfintele sale moaşte, şi au fost aduse în biserica Sfântul Gheorghe din regiune, loc unde venea şi se închina Sfântul, noaptea,în ascuns.*
- *În 1832, moaştele sfinte au scăpat nearse, din mijlocul focului, incendiatorii musulmani speriindu-se când li s-a arătat chiar Sfântul viu şi neatins în foc.*
- *În jurul anului 1922 sfintele moaşte au fost mutate pe insula Evvia, în actualul oraş Procopie.*

Minunile Sfântului au devenit tot mai cunoscute şi au fost cuprinse în culegeri cu viaţa şi paraclisul său, numărul lor crescând continuu.

Mai trebuie remarcat şi faptul că, ***de multe ori, Sfântul Ioan i-a ajutat şi pe cei care nu îl chemaseră prin rugăciune, care nici măcar nu auziseră de existenţa sa, cărora le-a explicat cum pot ajunge la racla sa de pe insula Evvia, să se închine.***

Dintre mărturii:

„*Noi nu ne rugasem vreodată Sfântului Ioan*”, spunea văduva Areţi K. Împreună cu fiica sa, Hrisa, în martie 1985. Sfântul o ajutat-o să-şi păstreze casa, într-un proces. *„Cum ne cunosc… Cum se mişcă sfinţii printre noi!… Cum ştiu toate necazurile noastre!”*

***

Un medic, văzând ridicarea bruscă din pat a unui pacient ce fusese paralizat şi încă pe moarte, după ce soţia acestuia avusese o viziune a Sfântului Ioan Rusul, făcând deci vizita în saloane, i-a zis celui vindecat: *„Nu cereţi să vă schimbaţi pijamaua, plecaţi, luaţi un taxi şi mergeţi la biserica vindecătorului dumneavoastră, la Sfântul Ioan, în Evvia, unde se află sfintele moaşte întregi. Mergeţi, mulţumiţi-i din suflet şi veniţi apoi să vă facem externarea care, de această dată, lucru rar, este semnată nu de un doctor, ci de un sfânt! Cred tot ceea ce spun şi ca medic, dar şi ca un creştin. Deasupra ştiinţei noastre este atotputernicia lui Dumnezeu şi a Sfinţilor Săi…”* (22 februarie 1984) nimeni nu s-a mai mirat atunci când marele funcţionar de stat, Constantin Polihronie, a venit chiar în pijama la biserica Sfântului Ioan, taxiul fiind nevoit să-l aştepte peste două ore la poarta bisericii…

Ruga către Sfântul Ioan Rusul, noul mărturisitor

O, prea slăvită minune! Locuind la un loc cu musulmanii, fiind luat prizonier de aceştia, ai fost dat tătarilor şi cumpărat pe bani, asemenea lui Iisus, o, sfinte plin de harul lui Dumnezeu, căci prin necazurile tale l-ai aflat pe Făcătorul tuturor, prin multe rugăciuni.

O, prea slăvită minune! Din necurăţia vitelor te-ai făcut curat la trup şi la suflet, având grajdul drept odaie şi drept hrană – ocările şi loviturile de picioare, iar goliciunea şi frigul le-ai îndurat, preafericite, pentru Mântuitorul Hristos.

Strălucirea Dumnezeirii Celei luminate, cea sălăşluită în tine, minunat te-a vădit, că purtător de duh te-ai arătat, preafericite, prin sfintele tale moaşte, de aceea, prin laude şi cântări cinstim dumnezeiasca ta pomenire, rugându-te ca şi pe noi să ne primeşti înaintea ta, sfinte, şi să ne ajuţi cu rugăciunile tale cele primite la Dumnezeu, să ne izbăveşti de boli, de ispite şi de toate necazurile.

Amin.

Farfuria Sfântului Ioan Rusul

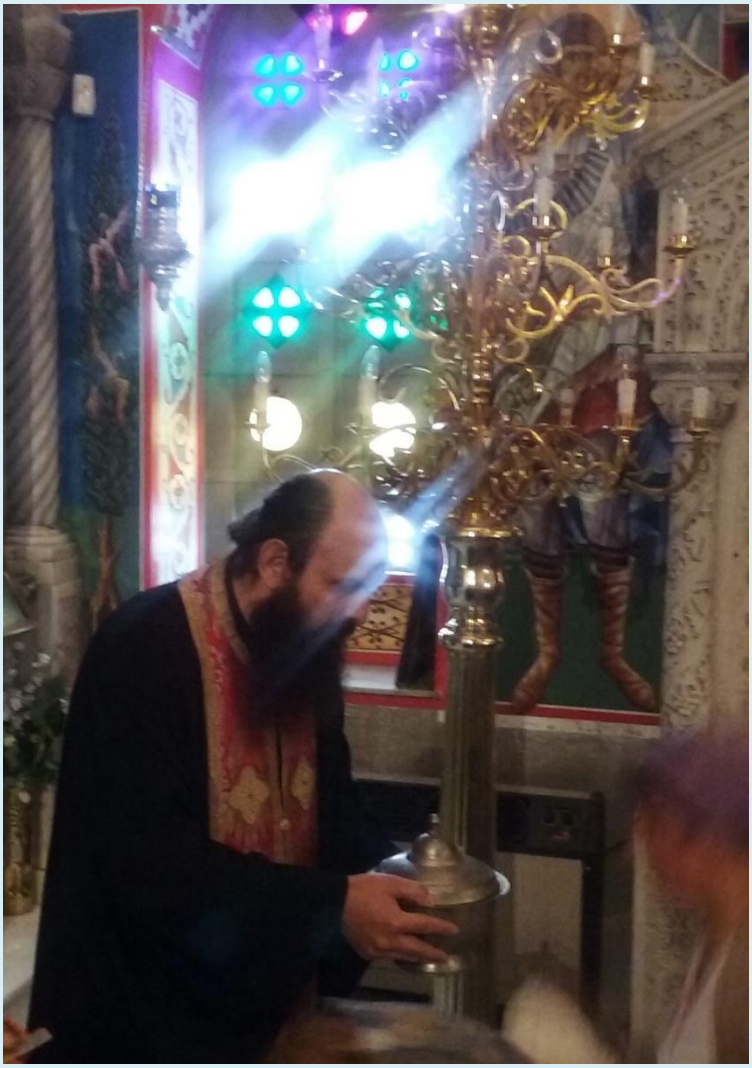

Minunea trimiterii unei farfurii cu mâncare de către Sfântul Ioan Rusul, prin rugăciune la Adevăratul Dumnezeu, de la Procopie (Asia Mică) la Mekka, pentru stăpânul său musulman, este binecunoscută!

De curând am avut bucuria de a atinge şi a ne închina la acest obiect sfânt în Biserica Sfântului Ioan Rusul din Procopie Grecia (în urma schimbului de populaţie dintre Turcia şi Grecia, populaţia grecească din Asia mică s-a strămutat acasă, înfiinţând localităţi cu acelaşi nume şi aducând cu ei moaştele de sfinţi, cele mai de preţ comori ale Ortodoxiei).

Mai jos: filmuleţul cu farfuria Sfântului Ioan Rusul (1:22 sec) şi istoria acestei farfurii:
https://www.youtube.com/watch?v=0-vILX1wyp4

Patria natală a Sfântului Ioan Rusul - Rusia

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârşitul veacului al şapte-sprezecelea, pe timpul împărăţiei lui Petru cel mare. Anul cel mai probabil al naşterii sale este 1690, şi aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul pe care îndrăzneţul ţar l-a ridicat împotriva turcilor în 1711.

Prizonier de război

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azofului, Sfântul Ioan a fost vândut unui ofiţer superior turc care era eparh în Procopie, Asia mică, aproape de Cezareea Palestinei. Întorcându-se în ţinutul său, aga l-a luat cu sine şi pe cuviosul. Turcia se umpluse de nenumărate mulţimi de robi ruşi care suspinau sub jugul greu al mahomedanilor şi, vai!, cei mai mulţi dintre ei, pentru a li se uşura puţin suferinţa, s-au lepădat de Hristos şi s-au făcut musulmani.

Sfântul Ioan însă făcea parte dintre acei tineri pe care îi înţelepţeşte cunoaşterea lui Dumnezeu, precum a spus Solomon: „Bătrâneţile cinstite nu sunt cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor; înţelepciunea este la om adevărata căruntețe şi vârsta bătrâneţilor - o viaţă fără prihană”. Împodobit deci cu înţelepciunea pe care o dăruieşte Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, fericitul Ioan răbda cu smerenie robia cu toate batjocurile din partea otomanilor ce-l numeau „ghiaur”, adică - necredincios.

Bătut, lovit, scuipat, devenit ţinta dispreţului ienicerilor din tabăra militară ce se afla în Procopie, sfântul răspundea celor ce-l îndemnau să-şi lepede credinţa că ar prefera să moară decât să cadă în acest înfricoşător păcat. Agăi turc i-a spus: „Dacă mă laşi liber în credinţa mea, îţi voi împlini cu sârguinţă poruncile; dacă mă sileşti să-mi schimb credinţa, mai degrabă îţi predau capul decât credinţa. Creştin m-am născut şi creştin voi muri”.

…

Farfuria Sfântului Ioan Rusul

După o vreme, aga a hotărât să facă un pelerinaj la Mekka, cetatea sfântă a mahomedanilor. Nu la multe zile după plecarea sa, soţia acestuia a pregătit un ospăţ la care a invitat rudele şi prietenii soţului pentru a prăznui şi a se ruga pentru bună întoarcere a acestuia acasă. La masă a fost rânduit să slujească fericitul Ioan. Printre mâncărurile aşezate înaintea oaspeţilor se afla şi un fel de pilaf care îi plăcea foarte mult agăi.

Amintindu-şi de soţul ei, stăpâna a zis lui Ioan: „Cât de bucuros ar fi fost, Ivan, stăpânul tău, dacă ar fi fost aici împreună cu noi şi ar fi gustat din acest pilaf!”

Sfântul Ioan a cerut atunci de la dânsa o farfurie plină cu pilaf, spunând că o va trimite la agă, în Mekka. La auzul acestor cuvinte toţi invitaţii au râs; stăpâna însă a poruncit bucătăresei să-i dea fericitului Ioan farfuria cu pilaf cerută, gândind că poate vrea să o mănânce el însuşi sau să o dea vreunei familii creştine sărace, precum obişnuia să facă adesea, dăruind altora partea sa de mâncare ce i se cuvenea.

Sfântul a luat farfuria şi, mergând în staul, a îngenuncheat şi s-a rugat din adâncul inimii, cerând lui Dumnezeu să trimită farfuria cu mâncare stăpânului său, la Mekka, cu oricare mijloc va rândui Domnul în atotputernicia Sa. A cerut aceasta cu smerenie şi simplitate, cu nimic îndoindu-se, după cuvântul Domnului, şi Acesta i-a ascultat dorinţa: farfuria a dispărut din ochii săi, iar fericitul Ioan s-a întors la masă, spunând stăpânei că a trimis mâncarea la Mekka. Crezând că vrea să ascundă faptul că a mâncat pilaful el însuşi, invitaţii au râs de cuvintele fericitului Ioan că de o glumă bună.

Peste puţine zile s-a întors din pelerinaj aga, aducând cu sine şi farfuria de aramă, spre marea uimire a casnicilor săi. Numai Sfântul Ioan nu s-a mirat de aceasta.

Aga le-a povestit atunci cele ce i se întâmplaseră: „în cutare zi (era ziua în care stăpâna pregătise acel ospăţ), întorcându-mă de la geamia cea mare, am găsit în camera mea pe care o lăsasem încuiată această farfuria plină cu pilaf. M-am umplut de mirare, neştiind cine a adus mâncarea şi cum a intrat în camera încuiată. Neştiind cum să-mi explic acest lucru ciudat, tot uitându-mă la farfuria cu pilaful cald din care ieşeau aburi, am zărit, cu şi mai mare mirare, numele meu bătut pe marginea farfuriei, aşa cum avem pe toate vasele casei noastre. Aşa încât, cu toată nedumerirea şi zbuciumul meu, m-am aşezat şi am mâncat cu mare poftă pilaful, şi, iată!, am adus farfuria cu mine şi văd că este într-adevăr a noastră. Dar, pe Allah, nu pot să înţeleg cum a ajuns la Mekka şi cine a adus-o”.

Auzind acestea casnicii eparhului au fost cuprinşi de teamă şi uimire, iar soţia i-a povestit acestuia cum a cerut Ioan farfuria cu mâncare pentru a o trimite la Mekka şi cum toţi l-au luat în râs pentru aceasta.

Vestea despre minunea săvârşită de sfântul s-a răspândit repede în tot ţinutul şi toţi îl priveau cu teamă şi respect, ca pe un om drept şi plăcut lui Dumnezeu, nemaiîndrăznind nimeni să-l supere cu ceva.

Stăpânul şi soţia să se sârguiau să-i poarte de grijă cât mai mult şi l-au rugat să se mute în cămăruţa ce se afla lângă grajd, pe care până atunci o refuzase.

Fericitul Ioan şi-a continuat mai departe felul ascetic de viaţă, îngrijind de animale şi împlinind cu sârguinţă poruncile eparhului, iar nopţile petrecându-le cu rugăciuni şi cântări de psalmi. Toate acestea le făcea împlinind cuvântul Domnului: „Daţi cezarului cele ce sunt ale cezarului, şi lui Dumnezeu cele sunt ale lui Dumnezeu”.

Pentru copii - Sfântul Ioan Rusul, robul cu suflet liber

Într-un mic şi liniştit oraş din Rusia s-a născut în vremurile vechi, din părinţi credincioşi ortodocşi, Ioan. Sămânţa credinţei a căzut într-un suflet gingaş şi dragostea de Dumnezeu a fost cea care a crescut acest copil.

Făcea voia tuturor şi iubea pe toată lumea. De cum terminau treaba şi ceilalţi copii alergau la pozne şi jocuri, Ioan ieşea în afara oraşului. Se culca cu faţa în sus în iarba deasă şi-şi adâncea privirea în norii de deasupra lui. Sufletul lui se umplea, atunci, de pace şi lăsa mintea goală de gânduri să ajungă până la Dumnezeu.

Altădată mergea prin pădurea deasă cu paşi înceţi, dar sprinteni, îşi ridica bărbia sus şi printre căuta o rază de lumină sau un colţ albastru de cer. Căci pentru cer era făcut Ioan.

Creştea… Iar când, deja un voinic în toată puterea cuvântului, a îmbrăcat uniforma militară, a izbucnit războiul cu Turcia. Au curs râuri de sânge şi au plătit cu viaţa lor cei fără vină. Copii, femei, bătrâni neputincioşi, sate întregi au trecut prin foc şi sabie. Fiare sălbatice, tătarii l-au luat prizonier pe Ioan şi l-au vândut ca rob unui comandant de cavalerie turc. Nu şi-a mai văzut de atunci nici

patria, nici părinţii. Numai, din vreme în vreme, câte un compatriot căzut în drum, ucis.

Stăpânul său era un om dificil. Comportament sălbatic, ocări, bătăi, ameninţări şi pe deasupra, frig şi foame, erau realităţile zilnice pe care le trăia Ioan. Dar acestui, nu-i păsa de toate câte pătimea. Nu avea în minte decât voia lui Dumnezeu. Trăia în bunătatea iubirii Acestuia. Înseta după cuvântul Lui. Îşi umplea sufletul cu căldura nădejdii vieţii celei veşnice. Ce importanţă aveau toate celelalte? Pentru acesta şi în mijlocul atâtor rele, Ioan găsea mângâiere şi bucurie.

Numai când l-a silit, odată, stăpânul lui, să-l facă să se turcească, adevăratul rob al lui Dumnezeu i-a răspuns: „Stăpâne, tu eşti domn numai peste trupul meu. Pentru acesta, şi eu te slujesc cu credinţă. Şi în foc să-mi spui să mă arunc, o voi face. Dar sufletul meu Îi aparţine lui Dumnezeu. Nimic nu mă va putea forţa să-mi schimb credinţa. Pentru aceasta-ţi spun: Lasă-mă cu credinţa mea”.

Cu vremea s-a înmuiat turcul. Au început, pasămite, să-l iubească pe robul acesta. Cum reuşea să fie gata cu toate la timp? Fără odihnă, hrană puţină, haine ca vai de ele, şi să mai fie şi atât de plin de râvnă, zâmbitor şi fericit? Era pentru că, atunci când se întorcea seara în colţul său din staul, să se culce, îl chema în mintea sa pe Hristos, căci şi Acela avusese drept pat ieslea, căci venise pe lume tot într-un staul. Şi de câte ori îl loveau sau îl ocărau, se gândea la batjocurile, la pălmuirile şi loviturile pe care le îndurase Mântuitorul, la coroana de spini şi la Crucea pe care fusese răstignit.

Nopţile, când dormeau cu toţii la conac zbura în colţul său din staul sfântul şi alerga la biserica din apropiere, Sfântul Gheorghe. Acolo, se împărtăşea cu Trupul lui Hristos şi se ruga şi pentru stăpânul său cel necredincios. Aşa se înmuia inima turcului.

Odată, a plecat stăpânul său într-o călătorie îndepărtată, însoţit de alai mare. Au trecut zile, săptămâni iar femeia lui a chemat rude şi prieteni să mănânce, să bea şi să se roage să se întoarcă bărbatul ei bine, sănătos din străinătate. În mijlocul petrecerii, aduce robul cel credincios pilaful aburind, pregătit aşa cum îi plăcea stăpânului său. Se umpluse tot locul de mirosul cel fin al untului, îndată ce robul luase capacul de pe tavă. Şi stăpâna şi-a amintit de bărbatul ei, zicând: „De-ar fi gustat şi stăpânul tău puţin din mâncarea aceasta care-i place aşa de mult!”

Tânărul a auzit cuvântul. Îi face stăpânei o plecăciune până la pământ şi spune cu curaj: „Nu spui, stăpână, să-mi dea o oală cu pilaf s-o duc stăpânului?” Râseră toţi câţi auziră aceste vorbe. Auzi.. Ne ia de proşti ghiaurul? Nu zice că-i e foame chiar lui, s-a găsit să îndruge prostia asta.. Să-i ducă, zice, stăpânului

mâncare, iar stăpânul e la mii de mile depărtare! Ei, dacă l-a auzit şi stăpâna, i-a fost milă de el şi a poruncit să se umple farfuria de argint a stăpânului, din serviciul cel bun care avea şi numele lui pe ea. O dădură robului… Şi toţi ceilalţi râdeau.

Au trecut încă vreo câteva săptămâni. S-a întors şi stăpânul, foarte obosit după călătoria istovitoare pe care o făcuse şi îndată ce ajunse, primul lucru pe care-l spuse fu acesta: Abia se întorsese, spune, obosit, în cămara lui, într-o bună zi, că îndată zări pe masa sa o tavă plină cu pilaf cald, bine mirositor. Cine şi cum o adusese, de vreme ce uşa fusese încuiată până acum câteva minute? A mâncat pilaful, i-a plăcut căci era gustos, de parcă era de acasă. Şi atunci a văzut că era chiar farfuria lui, care purta inscripţionat numele lui. Şi scoate din boccea farfuria, dând-o femeii sale, care-l privea buimacă.

S-a schimbat, de atunci, viaţa lui Ioan Rusul. Au început cu toţii să-l preţuiască şi să-l cinstească. Acela, însă, smerit, a continuat să trăiască ca şi mai înainte, în staul şi la munci, şi la biserica Sfântului Gheorghe şi la ascultare.

Moaştele Sfântului Ioan Rusul se găsesc în Grecia, în satul Prokopi din insula Evvia

Odată s-a îmbolnăvit Ioan. A cerut să i se aducă Preacuratele Taine, să se împărtăşească cu Trupul şi Sângele lui Hristos. La puţină vreme după aceea, şi-a dat sufletul său curat şi nevinovat în mâinile lui Dumnezeu. Şi-a luat zborul

către libertate robul. Era ziua de 27 mai a anului 1730 iar sfântul avea cam 40 de ani.

Creştinii au îngropat sfântul său trup iar când au fost evacuaţi şi au sosit ca refugiaţi în Evia, au adus cu ei, împreună cu copiii şi boccelele lor şi sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Rusul. Şi acolo, în Noul Procopi din Evia, răspândesc bună mireasmă şi fac minuni. Sfântul se roagă din ceruri pentru robi, stăpâni, pentru bărbaţi şi femei, pentru bogaţi şi săraci, pentru toţi copiii lumii.

Pomenirea cuviosului mărturisitor Ioan Rusul se prăznuieşte pe 27 mai.

Wikipedia - Ioan Rusul

Sfântul Ioan Rusul (în ucraineană Йоан Руський, în rusă Иоанн Русский) (n. aprox. 1690, Hetmanatul Căzăcesc (actuala Ucraina) - d. 27 mai/9 iunie 1730, Ürgüp, Imperiul Otoman) este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți ai Bisericii Ortodoxe Grecești. Devenind prizonier de război și sclav al unui agă turc, el a devenit faimos și a fost respectat chiar și de către stăpânul său musulman pentru smerenia, statornicia în credință și bunăvoința lui. Moaștele sale sunt nestricate, iar credincioșii creștini le consideră a fi făcătoare de minuni; există tradiția că acest sfânt îi ajută în mod deosebit pe copiii bolnavi și pe cei care suferă de cancer.

Tinerețea

Sfântul Ioan Rusul s-a născut în jurul anului 1690 în Ucraina. Trecând de vârsta adolescenței, el a fost recrutat în armata țarului Petru cel mare și a luat parte la războiul Ruso-Turc (1710–1711). În timpul războiului el a fost luat prizonier și vândut ca sclav comandantului cavaleriei otomane.

Viața în sclavie

Ioan Rusul a refuzat să adopte religia islamică și a fost umilit și chinuit din acest motiv de către turci, care l-au numit kafir, ceea ce înseamnă „necredincios”. Odată cu trecerea timpului, turcii au încetat să-și mai bată joc de el văzându-i statornicia în credință, smerenia și sârguința, iar sclavul Ioan a început să fie respectat de servitorii casei și chiar de stăpânul său.

El a lucrat ca slujitor și a trăit în grajduri. Ceilalți sclavi l-au batjocorit pentru zelul cu care lucra în folosul stăpânului său, dar piosul slujitor nu s-a supărat pe ei, a încercat să-i ajute în treburile pe care le făceau și i-a sprijinit atunci când aveau nevoie.

Datorită bunătății sale sfântul a fost îndrăgit de agă care a dobândit încredere în el și i-a propus să trăiască ca om liber într-o casă separată. El a refuzat, spunând: „Stăpânul meu este Domnul și nimeni nu este mai presus de El. El mi-a sortit să trăiesc ca sclav într-o țară străină; aceasta trebuie să fie, se pare, pentru mântuirea mea”.

În timpul zilei Ioan lucra și se ruga, efectuându-și sarcinile cu sârguință, iar atunci când se înnopta el mergea în secret la peștera-biserică a Sfântului Gheorghe, unde rostea rugăciunile de la privegherea de toată noaptea. În fiecare sâmbătă obișnuia să ia Sfânta Împărtășanie.

În curând aga s-a îmbogățit și a devenit unul dintre cei mai influenți oameni din Ürgüp. El a considerat că ascensiunea sa se datora omului sfânt, care locuia în casa lui.

După ce s-a îmbogățit, aga a decis să facă un pelerinaj la Mecca. În timpul acestei călătorii, soția lui a organizat o cină în cinstea rudelor și prietenilor. Când a fost servit pilaful, mâncarea preferată a stăpânului, ea i-a spus lui Ioan, care slujea la masă: „Cât de bucuros ar fi stăpânul tău, dacă ar putea mânca acest pilaf împreună cu noi”. Ioan i-a cerut platoul cu pilaf, promițând că-l va trimite la Mecca. Toată lumea râdea, crezând că Ioan voia să mănânce pilaful sau să-l dăruiască săracilor.

Când s-a întors din pelerinaj, aga a povestit un miracol care i s-a întâmplat: în timp ce se afla în Mecca, a găsit o farfurie aburindă cu pilaf în camera unde locuia, deși ușa camerei era încuiată. Pe farfurie era gravat numele lui - la fel ca pe fiecare farfurie din casa lui.

Cinstirea lui Ioan Rusul

Vestea acestui miracol s-a răspândit rapid și toată lumea, inclusiv musulmanii, au început să-l considere pe Ioan un „wali", adică un om sfânt. Cu toate acestea, el nu și-a schimbat modul de viață și și-a petrecut timpul muncind din greu și rugându-se.

La un moment dat s-a îmbolnăvit grav și, nemaiputând să stea în picioare, a cerut să-i fie adus un preot care să-l împărtășească. Preotului i-a fost frică să intre într-o casă musulmană și a ascuns Sfânta Împărtășanie în interiorul unui măr.

Ioan Rusul a murit pe 9 iunie 1730, la puțin timp după ce a primit Sfânta Împărtășanie.

Locuri de pelerinaj în memoria Sfântului Ioan Rusul

Moaștele Sfântului Ioan Rusul sunt depuse în Biserica Sfântul Ioan Rusul de pe insula Evia din Grecia.

Mâna dreaptă a sfântului se află în Mănăstirea rusă „ Sfântul Pantelimon" de pe Muntele Athos.

Cu binecuvântarea patriarhului Alexei al II-lea al Moscovei a fost construită în districtul Kunțevo din Moscova în anii 2003-2004 o mică biserică de lemn cu hramul Sfântul Ioan Rusul; o biserică mai mare, din zidărie, a fost construită ulterior în apropiere și a fost sfințită în anul 2016.

Partea inferioară a capelei Maicii Domnului „a Semnului" din Novosibirsk este dedicată, de asemenea, Sfântului Ioan Rusul.

Există, de asemenea, o mică capelă privată din lemn (tsasouna) a Sfântului Ioan Rusul în localitatea Viljakkala (comuna Ylojarvi) din Finlanda.

Moaştele Sfântului Ioan Rusul

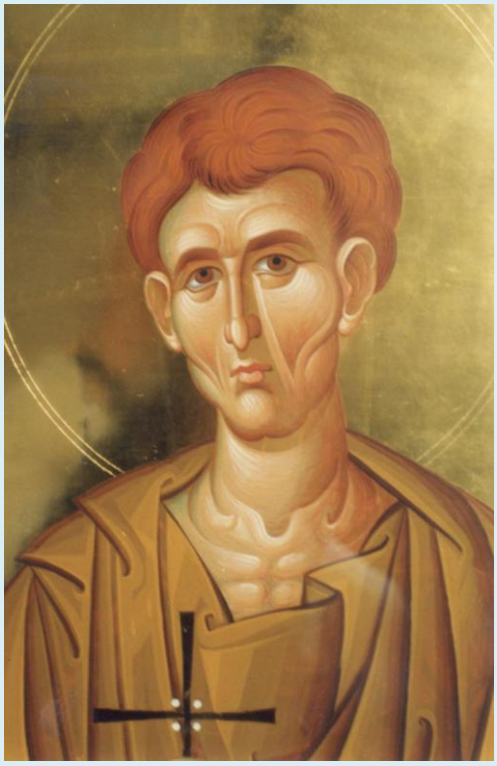

Spre sfârşitul vieţii sale grele Sfântul Ioan s-a îmbolnăvit, simţind că i se apropie sfârşitul, a chemat preotul ca să-l împărtăşească dar acestuia i-a fost frică să vină direct cu Sfânta Împărtăşanie în casa musulmanului, aşa că le-a băgat într-un măr şi aşa le-a dus lui Ioan. ***Sfântul Ioan a slăvit pe Dumnezeu, a primit Trupul şi Sângele Domnului şi apoi a răposat, ducându-se la Domnul pe care L-a iubit în 27 mai 1730.*** Când stăpânul său a fost anunţat că a murit Ioan, acesta a chemat preoţii şi le-a dat trupul neînsufleţit pentru a-l îngropa creştineşte. Aproape toţi locuitorii creştini din Prokopion au mers la înmormântare, petrecând trupul sfântului până la cimitirul creştin.

După trei ani şi jumătate preotului i s-a descoperit în mod miraculos că rămăşiţele trupeşti ale sfântului s-au făcut moaşte. La scurt timp, ***moaştele sfântului au fost transferate la biserica Sfântului mucenic Gheorghe şi puse într-o raclă specială.*** Noul sfânt al lui Dumnezeu a început să fie slăvit pentru nenumăratele sale minuni despre care s-a dus vorba până în cele mai îndepărtate oraşe şi sate. ***Credincioşi din toate locurile veneau la Prokopion să se închine sfintelor moaşte ale Sfântului Ioan, primind tămăduire prin rugăciunile lui.*** Pe lângă creştini veneau la el şi armeni şi turci care se rugau sfântului să nu-i dispreţuiască.

În anul 1881 o parte a sfintelor moaşte au fost mutate la Mănăstirea Sfântului mare Mucenic Pantelimon, din Rusia, de către călugării Muntelui

Athos, după ce aceştia fuseseră salvaţi de Sfânt în vremea unei călătorii periculoase.

Din cauza deteriorării serioase a vechii biserici unde se aflau sfintele moaşte ale Sfântului Ioan, s-a început construcţia unei noi biserici în anul 1886, cu ajutorul mănăstirii şi a locuitorilor din Prokopion. În 15 august 1898, noua biserică cu hramul Sfântul Ioan Rusul a fost sfinţită de Mitropolitul Ioan al Cezareei, cu binecuvântarea Patriarhului Ecumenic Constantin al V-lea.

În 1924 a avut loc un schimb între populaţia Greciei şi cea a Turciei, adică mulţi musulmani s-au mutat din Grecia şi mulţi creştini s-au mutat din Turcia. Oamenii din Prokopion, mutându-se şi ei pe insula Euboia, au luat cu ei şi o parte din sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Rusul.

Timp de câteva zeci de ani moaştele au stat în biserica Sfinţilor Constantin şi Elena din Noul Prokopion de pe insula Euboia, iar în 1951 au fost mutate într-o biserică nouă, cu hramul sfântului. Mii de pelerini s-au adunat acolo din toate părţile Greciei, mai ales de hram, în 27 mai.

Sfântul Ioan este la mare cinste în Muntele Athos, mai ales la mănăstirea rusă a Sfântului Pantelimon.

Călătorii şi cei care duc cu ei lucruri multe pe drum lung, caută ajutorul Sfântului Ioan Rusul, care îi ocroteşte pe aceştia în călătoriile lor.

- Biserica din oraşul Procopie (insula Evia - Grecia) adăposteşte astăzi racla cu sfintele moaşte ce izvorăsc tuturor celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul Sfântului, nesecat râu de tămăduiri şi alinări ale suferinţelor celor trupeşti şi sufleteşti.

Moaşte ale Sfântului Ioan Rusul în România:

Bucureşti:

⇒ măsura sfântului şi un epitrahil ce a acoperit moaştele Sfântului Ioan Rusul la Mânăstirea "Sfântul Nicolae - Mihai Vodă", de lângă Metrou Izvor, BCR şi Springtime Izvor, Str. Sapienţei, Nr. 4;

⇒ părticele din moaştele sfântului se află într-o raclă de la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului şi Sfântul Ioan Rusul - Polizu", din incinta Spitalului Polizu, str. Gheorghe Polizu, Nr. 38-52 (intersecţia Cal. Buzeşti cu str. Polizu, vizavi de McDonald Buzeşti, în spatele Blocului "Generali").

Provincie:

⇒ Schitul "Sfântul Ioan Rusul", com. Slobozia, jud. Giurgiu (5 km de Giurgiu); Singura Mănăstire din ţară, închinată Sfântului Ioan Rusul, cu hramul Sfântul Ioan Rusul;

⇒ „Sfânta cuvioasă Xenia şi Sfântul Ioan Rusul", com. Comana, jud. Giurgiu;

⇒ Schitul rupestru Corbii de Piatră, sat Corbi, jud. Argeş;

⇒ Biserica Spitalului Judeţean din Suceava, jud. Suceava;

⇒ Mănăstirea Sihăstria, Com. Pipirig, jud. Neamţ;

⇒ Biserica Schitului Sihla, comuna Vânători, jud. Neamţ;

⇒ Biserica Memorială Mihai Viteazul „ Sfântul Siluan Atonitul" din Alba Iulia, jud. Alba;

⇒ Schitul Huta, com. Huta / Finiş, jud. Bihor (lângă Beiuş);

⇒ Mănăstirea "Sfântul Nicolae" din localitatea 23 August, jud. Constanţa [fesul sfântului].

Moastele Sfantului Ioan Rusul

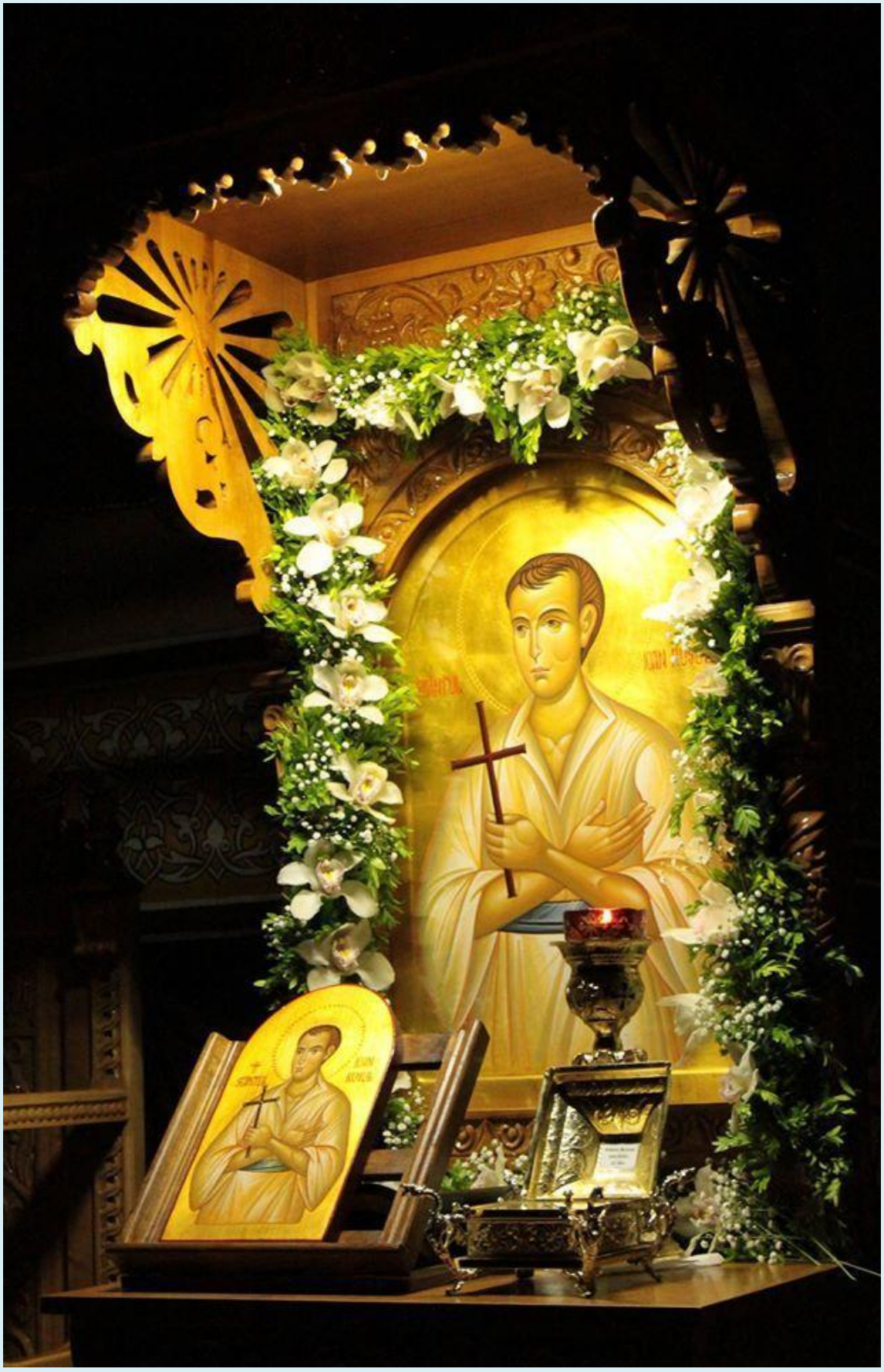

Părticele din moaștele Sfântului Ioan Rusul la Mănăstirea Florești, Cluj

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusu - Insula Evia

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusu este o mănăstire ortodoxă din Insula Evia, Grecia. ***Biserica mănăstirii adăposteşte, cu mare bucurie, mult cinstitele moaşte ale Sfântului Ioan Rusu, un sfânt cunoscut şi iubit în întreaga lume, atât pentru nenumăratele lui minuni, cât şi pentru deosebita lui viaţă în Hristos.***

Evia este cea de-a doua mare insulă grecească, după Insula Creta, având o lungime de 175 de kilometri, o lăţime cuprinsă între 6 şi 45 de kilometri şi o suprafaţă totală de 3.660 de kilometri pătraţi. Dintre insulele mediterane estice, doar insulele Cipru şi Creta sunt mai mari decât aceasta. Majoritatea celor ce ajung să păşească pe pământul din Evia întră în insulă prin Chalkida, de unde două poduri oferă acces maşinilor şi pelerinilor. Podul cel vechi se păstrează încă şi astăzi, deşi este folosit noul pod, o construcţie modernă şi viabilă. Din Tesalonic şi din Atena pleacă autobuze spre insula Evia, iar trenul ajunge şi el până în Chalkida.

Mulţi aleg însă călătoria cu vaporul, care ajunge în şapte puncte diferite ale insulei. Din partea nordică a insulei, se poate pleca cu vaporul din porturile Glifa, Arkitsa şi Agios Konstantinos, iar dinspre sud, se pleacă din porturile Agia Marina şi Rafina.

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusu din Insula Evia - scurt istoric

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusu se afla în localitatea Prokopi, aflată în partea nordică a insulei Evia. Anual, mii de pelerini poposesc lângă Moaştele Sfântului Ioan Rusu, îngenunchind şi rugându-se sfântului, mai ales în data de 27 mai, ziua prăznuirii sale.

Grecii din Antolia, locul unde a vieţuit şi murit Sfântul Ioan, au luat trupul sfântului şi l-au aşezat într-o biserică din Anatolia, Capadocia, până în anul 1920. Se spune că sfântul era venerat atât de greci, cât şi de turci, armeni, protestanţi şi musulmani, mulţi dintre cinstitorii săi fiind binecuvântaţi cu minuni, vindecări şi ajutor.

Moaştele sfântului Ioan au fost aduse din localitatea Prokopi în Evia de către creştinii refugiaţi din Prokopion - Urgup, regiunea Capadocia, după incidentele ce au cuprins Asia Mică între anii 1922-1924.

În urma războiului greco-turc, schimburile de locuitori, emigrările şi mutările, au dus la mutarea multor greci din Anatolia în Grecia. Astfel, unii dintre refugiaţi au întemeiat localitatea Prokopi, în nordul insulei, aducând atât Moaştele sfântului, cât şi numele localităţii natale.

Pentru mai mulţi ani, acestea au stat în Biserica Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena, din localitatea Noul Prokopi, Evia. În anul 1951, Sfintele Moaşte vor fi mutate într-o nouă biserică, închinată Sfântului Ioan Rusu, aici fiind întemeiată şi o mănăstire. Chipul sfântului este închis la culoare, însă neputrezit şi frumos mirositor, acesta fiind acoperit cu o mască de aur.

Mâna cea dreaptă a Sfântului Ioan Rusu se află în Mănăstirea Sfântul Pantelimon - Russikon, Sfântul Munte Athos. Cu binecuvântarea Patriarhului Alexei al II-lea, între anii 2003-2004, în sectorul Kuntsevo, Moscova, va fi ridicată o biserică de lemn închinată sfântului.

Viaţa Sfântului Ioan Rusu (1690 - 1730)

Se crede că Sfântul Ioan Rusu s-a născut în Ucraina, spre sfârşitul secolului al XVII-lea, în jurul anului 1690. Înrolat în armata ţarului Petru I, într-o luptă împotriva otomanilor, tânărul Ioan a fost capturat şi vândut ca sclav. El este dus în Constantinopol, apoi în regiunea Prokopi, aproape de Cezareea Palestinei, în Asia Mică. Astfel, el a ajuns în Anatolia, unde a vieţuit ca slugă la un turc localnic.

Sunt păstrate cuvintele Sfântului Ioan, rostite către stăpânul căruia îi fusese vândut ca rob: ***"Cine poate să mă despartă de dragostea Hristosului meu? Tristeţea sau strâmtoarea, prigoana, goliciunea sau robia? Am convingere, credinţă şi dragoste către Domnul meu Iisus Hristos, unul născut Fiu al lui Dumnezeu şi nimic nu mă va despărţi de dragostea Lui. Ca rob ascult poruncile Tale, în treburile slugărniciei, însă în credinţa mea în Mântuitorul Hristos, nu-mi eşti stăpân."***

Uneori, sfântul reuşea să termine munca zilnică şi să meargă în Biserica Sfântul Gheorghe, spre a participa la privegheri. Stăpânul lui, înţelegând că multe dintre binefacerile primite peste zi, cât şi prosperitatea lui se datorează slugii sale, a ajuns să-l iubească pe sfânt.

Văzându-şi de mai înainte adormirea în Domnul, Sfântul Ioan l-a chemat pe preotul bisericii să-l împărtăşească cu Sfintele Taine. Astfel, ascunzând Tainele într-un măr scobit, preotul a venit în grajd, unde vieţuia sfântul şi l-a împărtăşit.

Sfântul a adormit în Domnul în anul 1730, la o vârstă de aproximativ 40 de ani, trupul său fiind găsit neputrezit peste alţi câţiva ani.

O bucăţică din veşmântul sfântului (a doua poză)

DYNACORD

ΑΟΑ
ΝΑ
CIO

ΕΙΠΕΝ
ΟΚΥΡΙΟΣ
ΤΟΙΣΕ
ΑΥΤΟΥ
ΜΑΘΗ
ΕΓΩΕΙΜΙ
ΟΠΟΙΜΗΝ
ΟΚΑΛΟΣ
ΟΠΗΝ

Η ΑΓΙΑ
ΕΙΡΗΝΗ
ΔΙΚΑΙΩΝ
ΨΥΧΑΙ ΕΝ
ΧΕΙΡΙ ΘΕ-
Ο ΚΑΙ ΟΥ ΜΗ
ΑΨΗΤΑΙ
ΑΥΤΩΝ
ΒΑΣΑΝΟΣ

http://www.doxologia.ro/imagine/florile-sfantului-ioan-rusul-hramul-de-la-prokopi-grecia-27-mai-2015

(Foto) Acasă la Sfântul Ioan Rusul

foto: Oana Nechifor, Bogdan Zamfirescu

Moaştele Sfântului Ioan Rusul sunt aşezate spre închinare în biserica mare din localitatea Prokopion din insula grecească Evvia.

Grecii l-au adus aici pe sfântul atunci când au plecat din localitatea Prokopion din Turcia, în urma schimbului de populaţii între Grecia şi Turcia, în anul 1924.

Cunoscut şi iubit în întreaga lume, Sfântul Ioan Rusul este mare tămăduitor şi făcător de minuni.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΕΞΟΔΟΣ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

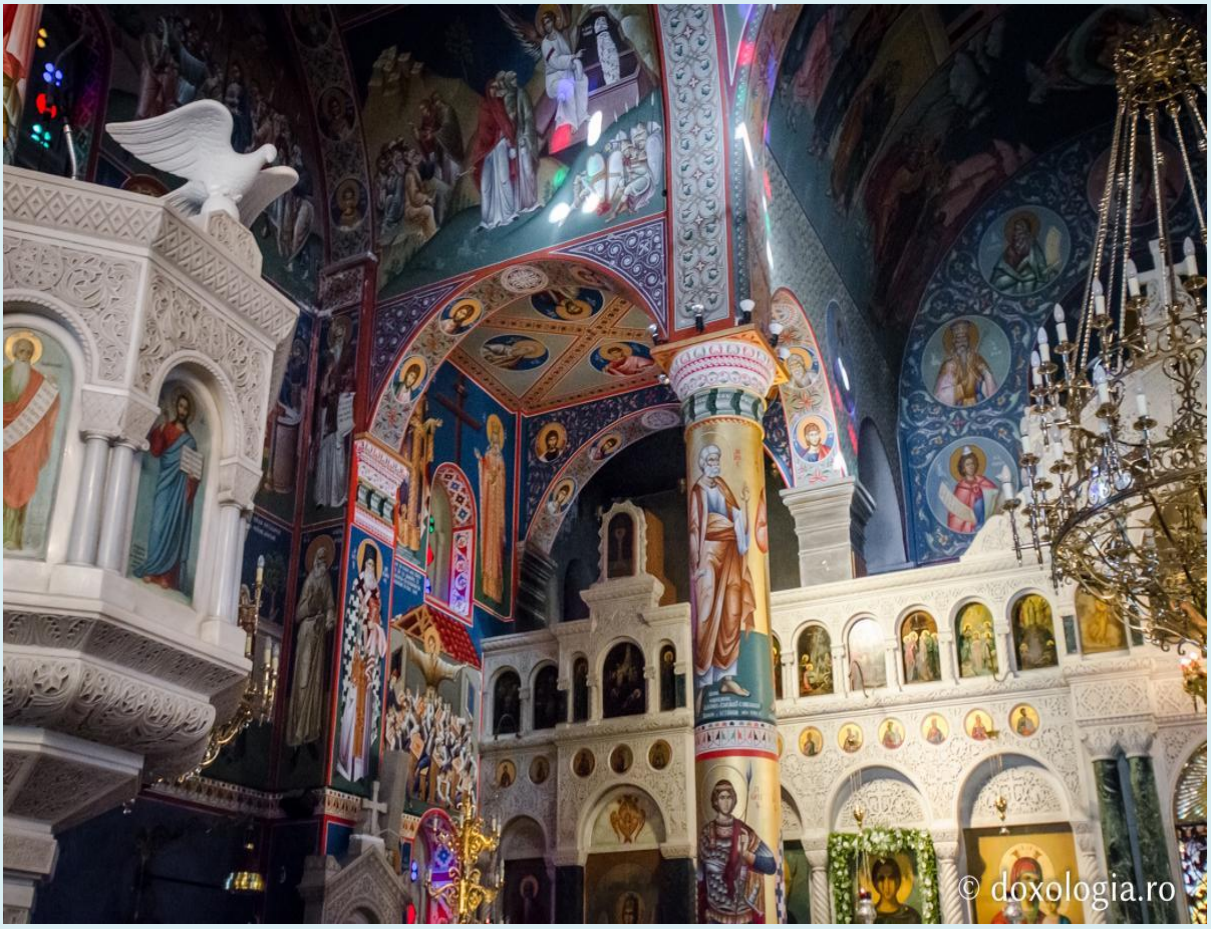
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

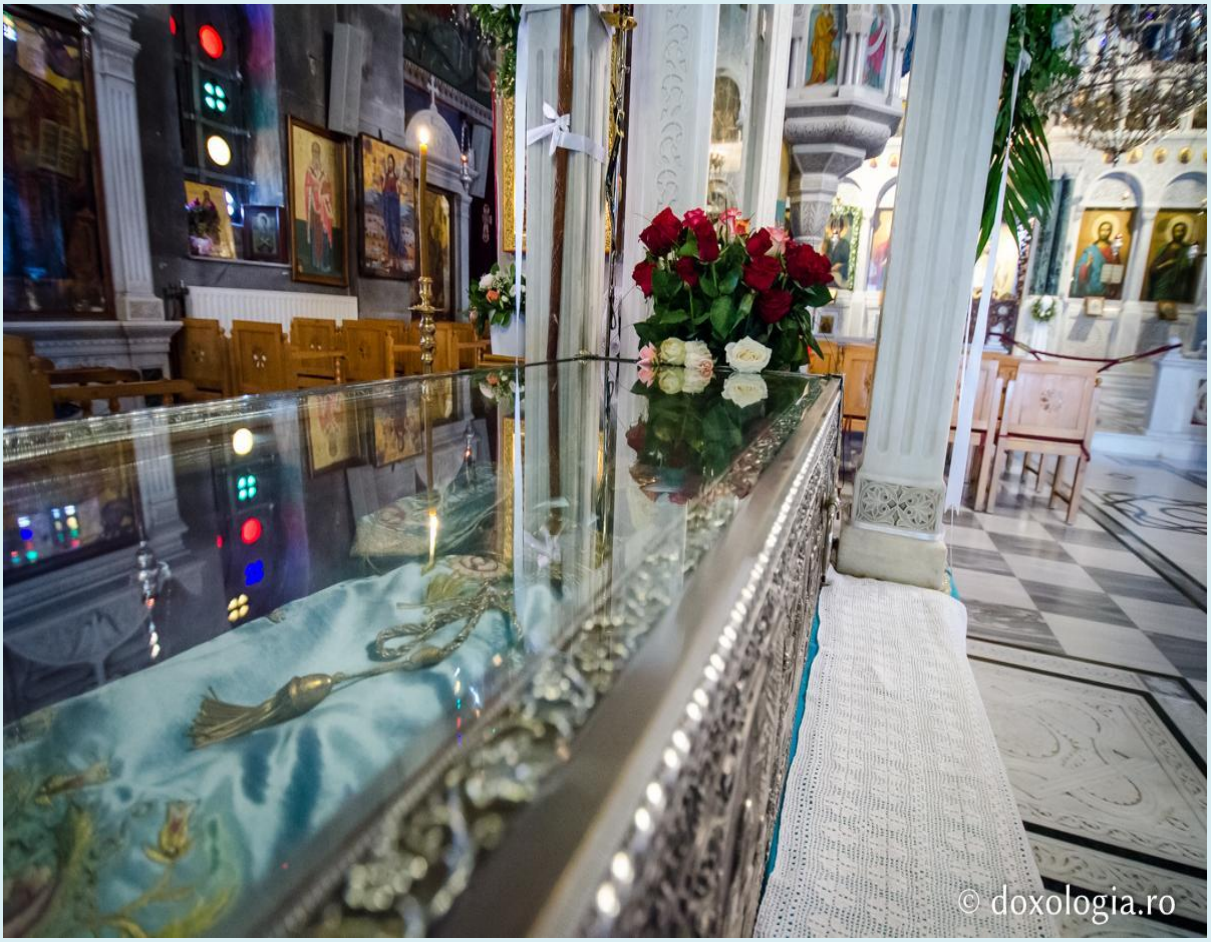
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Grajdul în care a locuit Sfântul Ioan Rusul - Urgup, Turcia

Sfântul Ioan Rusul s-a născut într-un sat din Rusia, la sfârşitul veacului al şapte-sprezecelea, pe timpul împărăției lui Petru cel mare. Anul cel mai probabil al naşterii sale este 1690, şi aceasta deoarece sfântul a participat ca soldat la războiul ruso-turc din 1711.

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azovului, Sfântul Ioan a fost vândut unui comandant de cavalerie otoman din Prokopion, sat aflat nu departe de Cezareea Capadociei. Noul rob era silit să îmbrățişeze islamismul, însă Ioan le-a spus stăpânilor săi că preferă să moară decât să se lepede de Hristos.

Firea dârză a tânărului rob şi bunăvoința de a sluji fără cârtire l-au aşezat la mare cinste în ochii stăpânului său, care l-a făcut mai întâi grăjdar, iar mai pe urma paznic al grajdurilor lui de mare preț. Din dragoste pentru slujitor, aga şi soția lui i-au oferit găzduire în propria lor casă, dar Ioan voia mai degrabă să doarmă în grajd, obicei pe care şi l-a păstrat toată viața.

Alături de casa agăi se afla biserica rupestră „Sfântul Gheorghe”. Adesea, Ioan priveghea noaptea acolo, rugându-se tăcut în pronaosul bisericii încuiate și împărtășindu-se în fiecare sâmbătă cu Sfintele Taine.

Pe la vârsta de 40 de ani, el s-a îmbolnăvit și, în cele din urmă, nu s-a mai putut ridica din pat. Văzând că i se apropie sfârșitul, el a chemat preotul ca să-l împărtășească, dar acestuia i-a fost frică să vină direct cu Sfânta Împărtășanie în casa musulmanului. Așa că a scobit un măr și ascunzând înlăuntru Sfintele Taine, le-a dus bolnavului.

Sfântul a primit cu bucurie Sfântă Împărtășanie și și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu la 27 mai 1730.

La trei ani după mutarea la Domnul, în luna noiembrie 1733, Sfântul Ioan i-a apărut în vis duhovnicului său, spunându-i să-i dezgroape trupul. Preotul a făcut după cum i s-a spus și a descoperit trupul neputrezit și bine mirositor al mărturisitorului Ioan. Sfintele moaște au fost așezate în biserică, într-o raclă specială, iar oamenii care veneau să se închine primeau vindecare de multe feluri de boli.

În anul 1868, în satul Prokopion s-a ridicat o biserică mare în cinstea sfântului. Moaștele au rămas acolo până în anul 1924, când au fost mutate în Evia, în timpul schimbului de populații.

Vezi și galeria foto: Casa și staulul în care a locuit Sfântul Ioan Rusul - Urgup, Turcia:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/casa-staulul-unde-locuit-sfantul-ioan-rusul-urgup-turcia-galerie-foto

(Foto) Casa și staulul în care a locuit Sfântul Ioan Rusul - Urgup, Turcia

Luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azovului, Sfântul Ioan Rusul a fost vândut unui ofiţer superior turc, care era eparh în Procopie (actualul Ürgüp (Urgup) - Capadocia - Turcia), Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei. Rânduit să îngrijească de vite, fericitul Ioan îşi întindea într-un colţ al staulului trupul obosit, mulţumind lui Dumnezeu că l-a învrednicit a se face următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a se naşte într-o iesle săracă, lângă Betleem.

© doxologia.ro

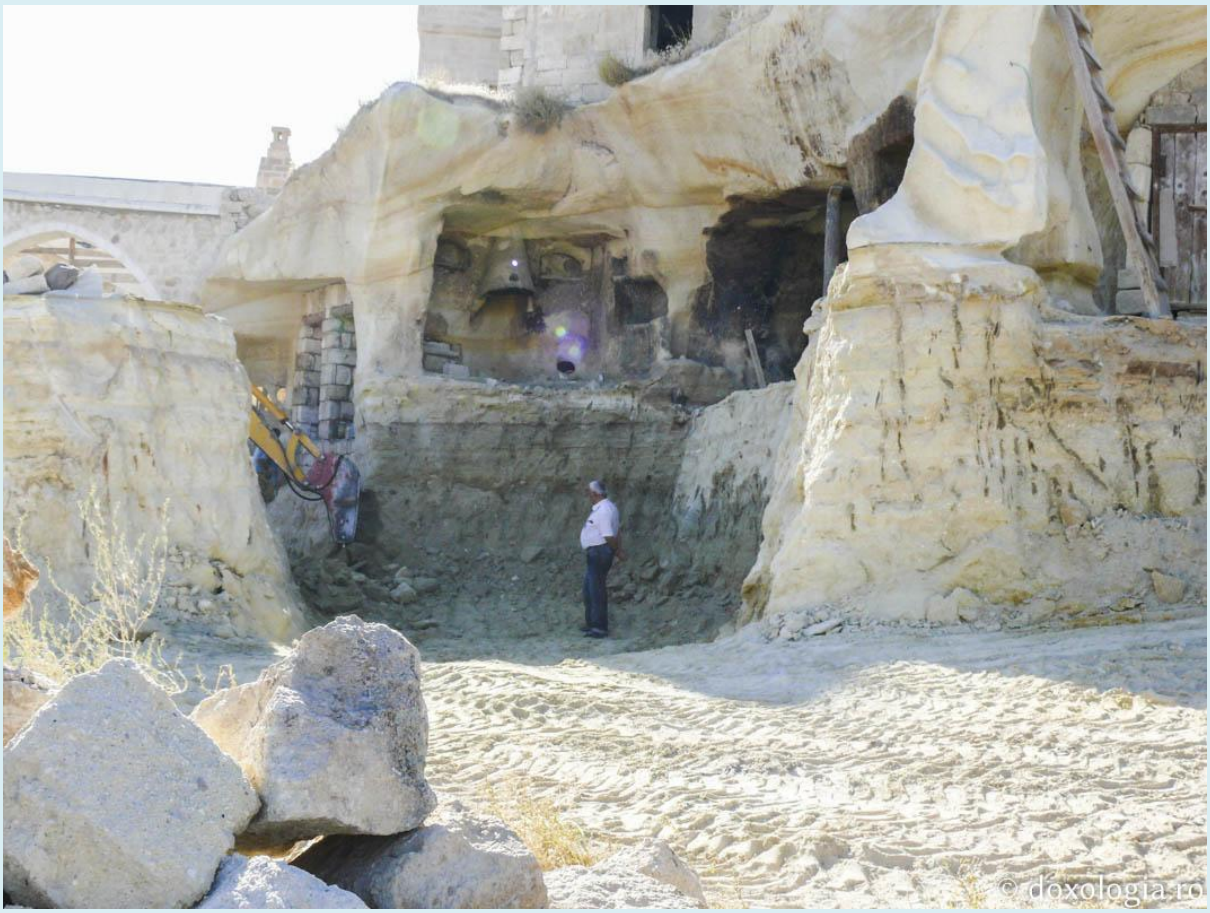
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

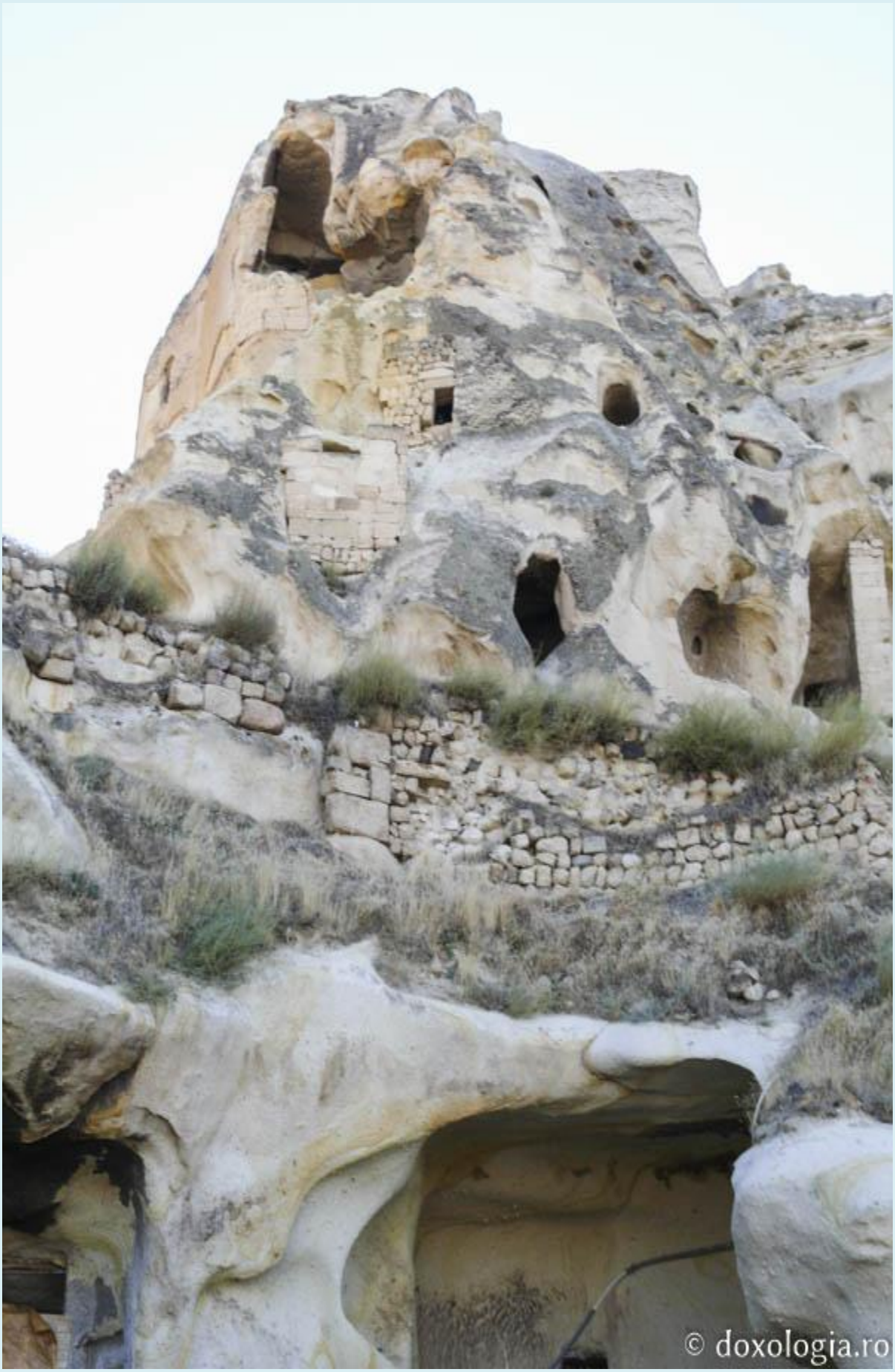
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

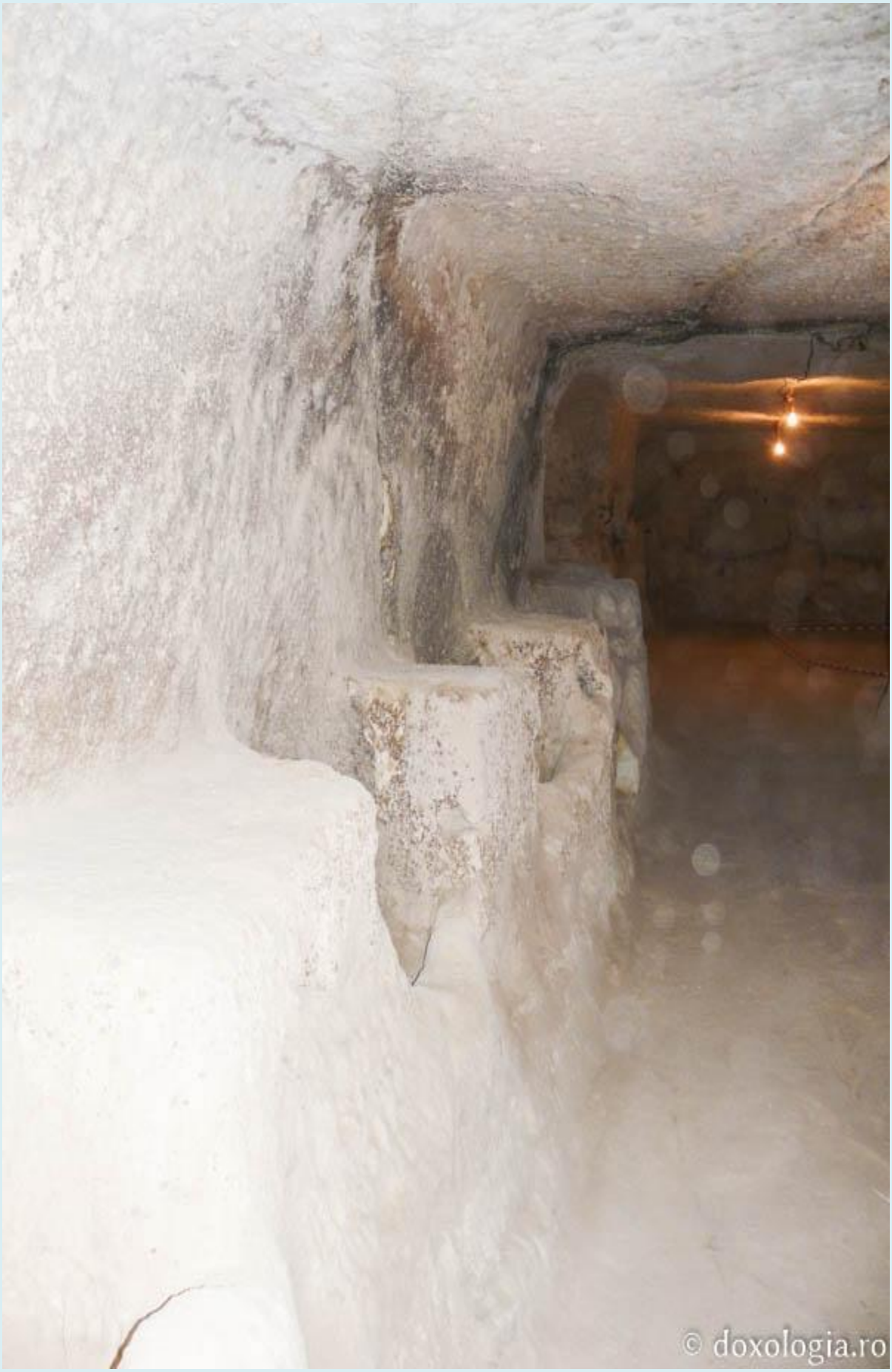
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

KAYAKAPI
KAPADOKYA - ÜRGÜP
KÜLTÜREL VE DOĞAL ÇEVRE KORUMA VE CANLANDIRMA PROJESİ
CULTURAL AND NATURAL ENVIRONMENT CONSERVATION AND REVITALIZATION PROJECT
KAYAKAPI MAHALLESİ'NDEKİ YAPILARDAN ÖRNEKLER - Cephe, kesit, plan ve fotoğraflarıyla
KA BA
ESKİ KAPADOKYA
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul - Giurgiu

Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul a luat fiinţă la 1 noiembrie 2008 pe ruinele unei foste unităţi militare a Poliţiei de Frontieră Giurgiu. Este situată la marginea localităţii Slobozia, comună aflată la doar câţiva paşi de Dunăre. În apropiere se află o pădure de stejari seculari, astăzi în posesia mănăstirii nou înfiinţată.

Crescut în obştea Schitului Darvari din Bucureşti, cu binecuvântarea P.S. Dr. Ambrozie Meleaca, Episcopul Giurgiului, protosinghelul Macarie Sotarca, stareţul Mănăstirii Sfântul Ioan Rusul a purces la demararea, în data de 20 noiembrie 2008, a primelor lucrări de construcţii ale locaşului monahal. Pe data de 26 decembrie, a anului 2008, a avut loc aici întâia slujbă în paraclisul recent amenajat, la Liturghie participând şi P.S. Dr. Ambrozie unde a avut loc hirotonia întru diacon a Pc. Ciprian Meiu, vieţuitor al mănăstirii.

În aproximativ o lună de zile lucrând cu 6 echipe de meşteri veniţi de la Piatra Neamţ s-a reuşit amenajarea unui paraclis închinat Sfântului Ioan Rusul şi a unui corp de clădire ce are la parter o sală de mese pentru 50 de persoane cu bucătărie iar la etaj 6 chilii fiecare cu baia ei.

Catapeteasma paraclisului sculptată în lemn de stejar este lucrată manual la Piatra Neamţ şi împodobită cu icoane vechi din sec XVIII-lea care au fost transferate de la muzeul Episcopiei şi au aparţinut mănăstirii Căscioarele situată

pe malul drept al Argeşului, pe drumul ce coboară de la Târgovişte la Giurgiu, în satul cu acelaşi nume. Pe pereţii vopsiţi în alb impresionează în mod deosebit două icoane împărăteşti primite de la Mănăstirea amintită mai sus.

În ziua de 29 august 2008 când Biserica Ortodoxă prăznuia Tăierea capului Sfântului prooroc Ioan Botezătorul, P.S.Dr. Ambrozie, Episcopul Giurgiului asistând la Sfânta Liturghie săvârşită în biserica "Sfântul Ioan Rusul" din Insula Evvia-Grecia, avea să primească în dar din partea gazdelor o icoană din argint a Sfântului Ioan Rusul precum şi o părticică din moaştele sfântului.

Moaştele au fost dăruite, mai apoi, de către Preasfinţia Sa, nou înfiinţatei Mănăstiri " Sfântul Ioan Rusul" din Giurgiu.

Mănăstirea mai are de asemenea părticele din moaştele Sfinţilor: Sfântul Ierarh Nicolae, Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Siluan Athonitul, Sfântul Ierarh Elefterie, Sfântul Macarie de la Pecerska, Sfântul ierarh Haralambie, Sfântul Gherasim de la Iordan, Sfântul Policarp al Smirnei, Sfânta mare muceniţă Ecaterina, părticele de la mulţi alţi sfinţi.

Mănăstirea este prima din ţara construită în cinstea Sfântului Ioan Rusul. Fiind soldat, Sfântul şi-a ales ca locaş, iată, o fostă unitate militară, sălăşluindu-se între ostaşii lui Hristos care sunt monahii.

În prezent în acest aşezământ monahal vieţuiesc 4 monahi şi sunt semne că obştea va creşte. Zona este foarte săracă, atât din punct de vedere material, dar mai ales spiritual, fiind vitregită de-a lungul vremii mai ales prin absenţa mănăstirilor; acest nou locaş fiind a opta mănăstire proaspăt înfiinţată în judeţ, în cei 4 ani de păstorire a P.S. Dr. Ambrozie.

Părintele stareţ şi monahii ce vieţuiesc la Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul aduc prinos de mulţumire Preasfinţiei Sale Dr. Ambrozie Meleaca, Episcopul Giurgiului, pentru sprijinul spiritual şi material adus la ridicarea şi înzestrarea acestei Sfinte Mănăstiri.

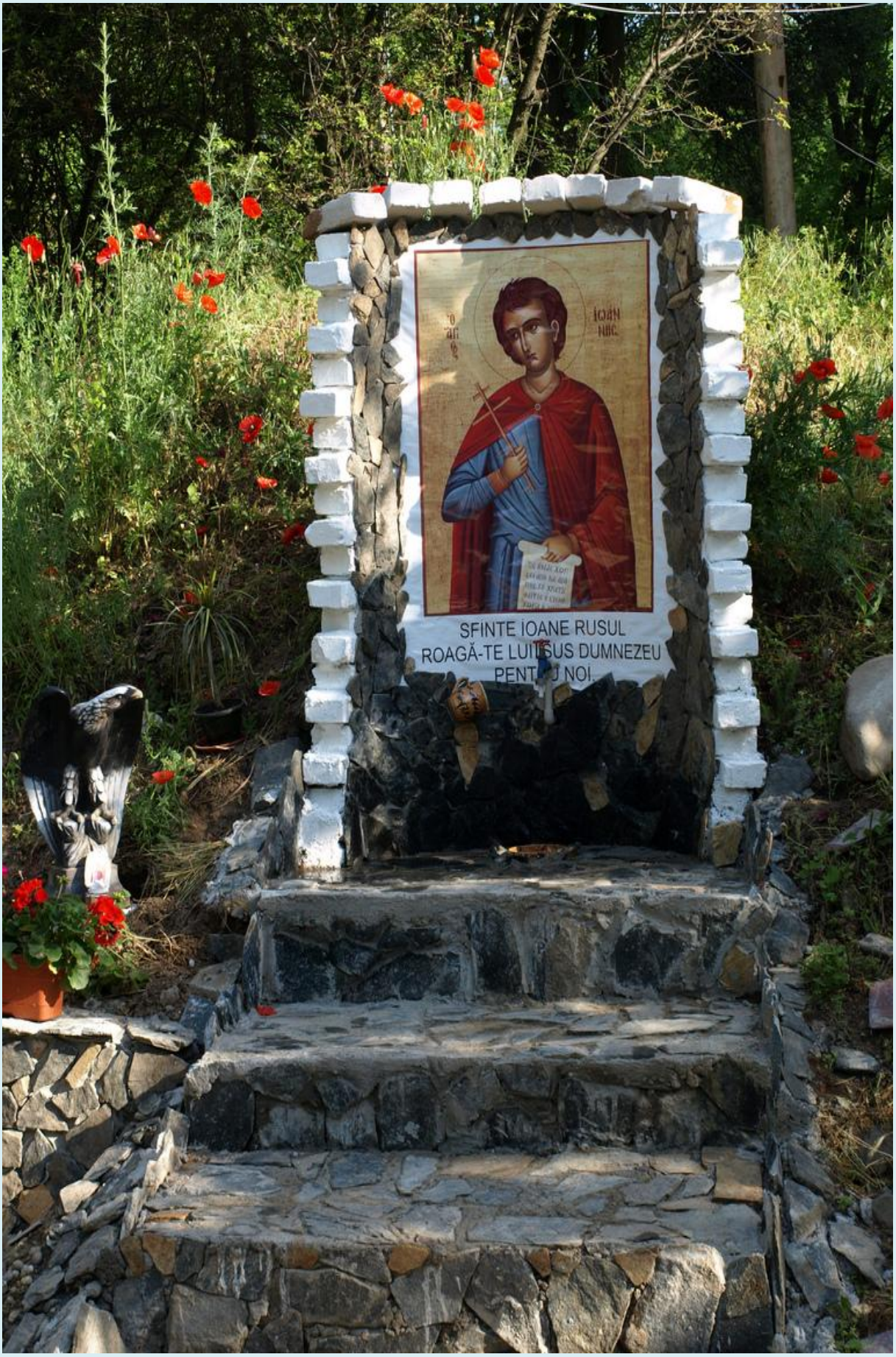
SFINTE IOANE RUSUL
ROAGĂ-TE LUI IISUS DUMNEZEU
PENTRU NOI.

Sfântul ierarh Nectarie şi Sfântul Ioan Rusul

SF. ARH. GAVRIIL

Maica Domnului - Icoană din catapeteasma Bisericii Mănăstirii Sfântul Ioan Rusul

Altarul de vara al schitului

Sfântul Ioan Rusul - O viaţă de jertfă, un trup de martir, un suflet de sfânt!

Foarte mulţi creştini cunosc destul de multe despre Sfântul Ioan Rusul, căci el a făcut şi încă face o mulţime de minuni pentru cei care îl roagă şi îl cheamă în rugăciune.

Viaţa lui cu totul sfântă ne este exemplu de tărie, perseverenţă şi răbdare în credinţă, o viaţă de rugăciune şi de sfinţenie, în taina Duhului Sfânt.

Câteva scene din viaţa Sfântului Ioan Rusul, ce aparţin icoanei principale a sfântului, scot în evidenţă, momente de mare însemnătate şi de lucrare a credinţei în Hristos.

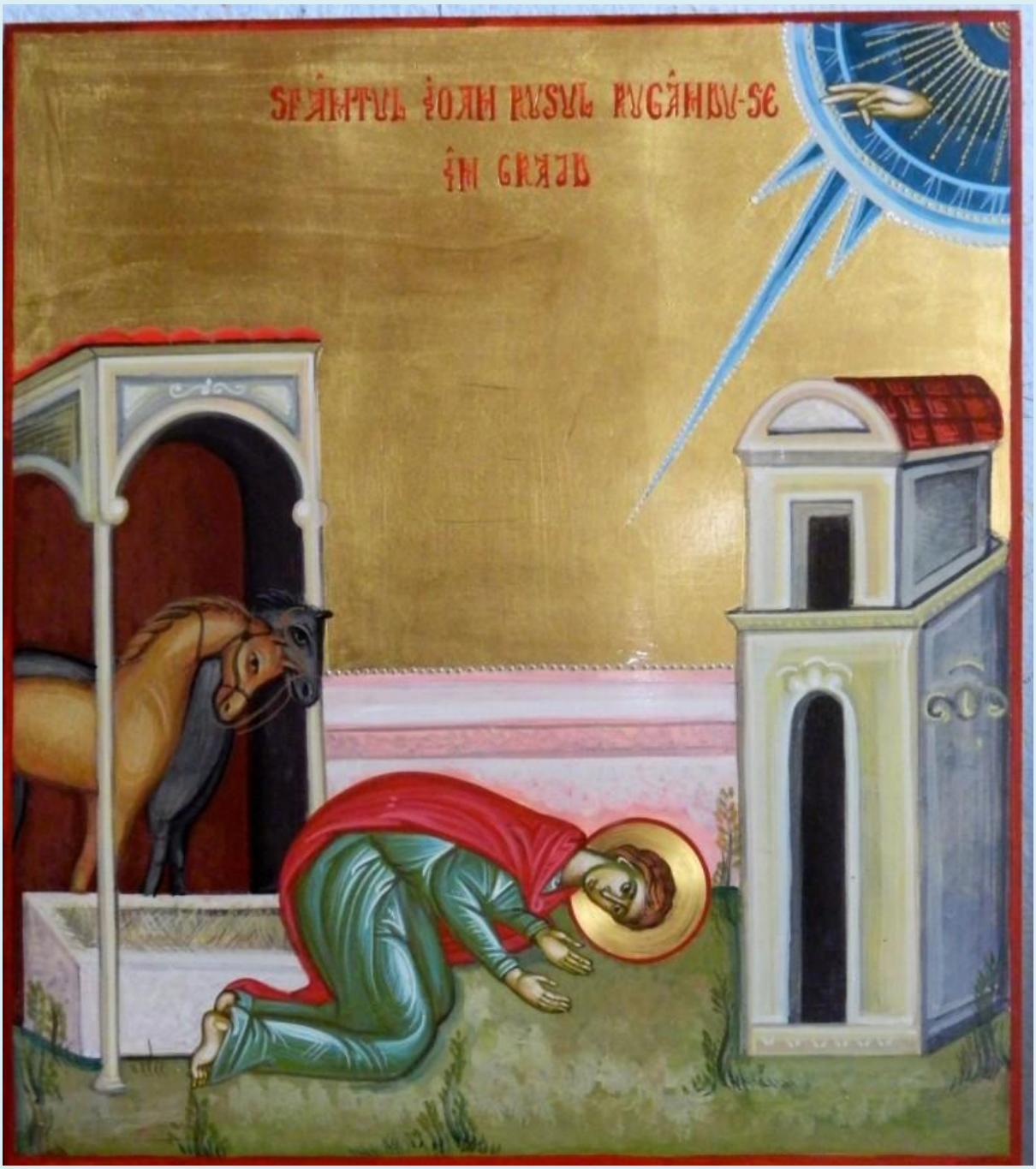
SFÂNTUL IOAN RUSUL RUGĂNDU-SE
ÎN GREȚIA

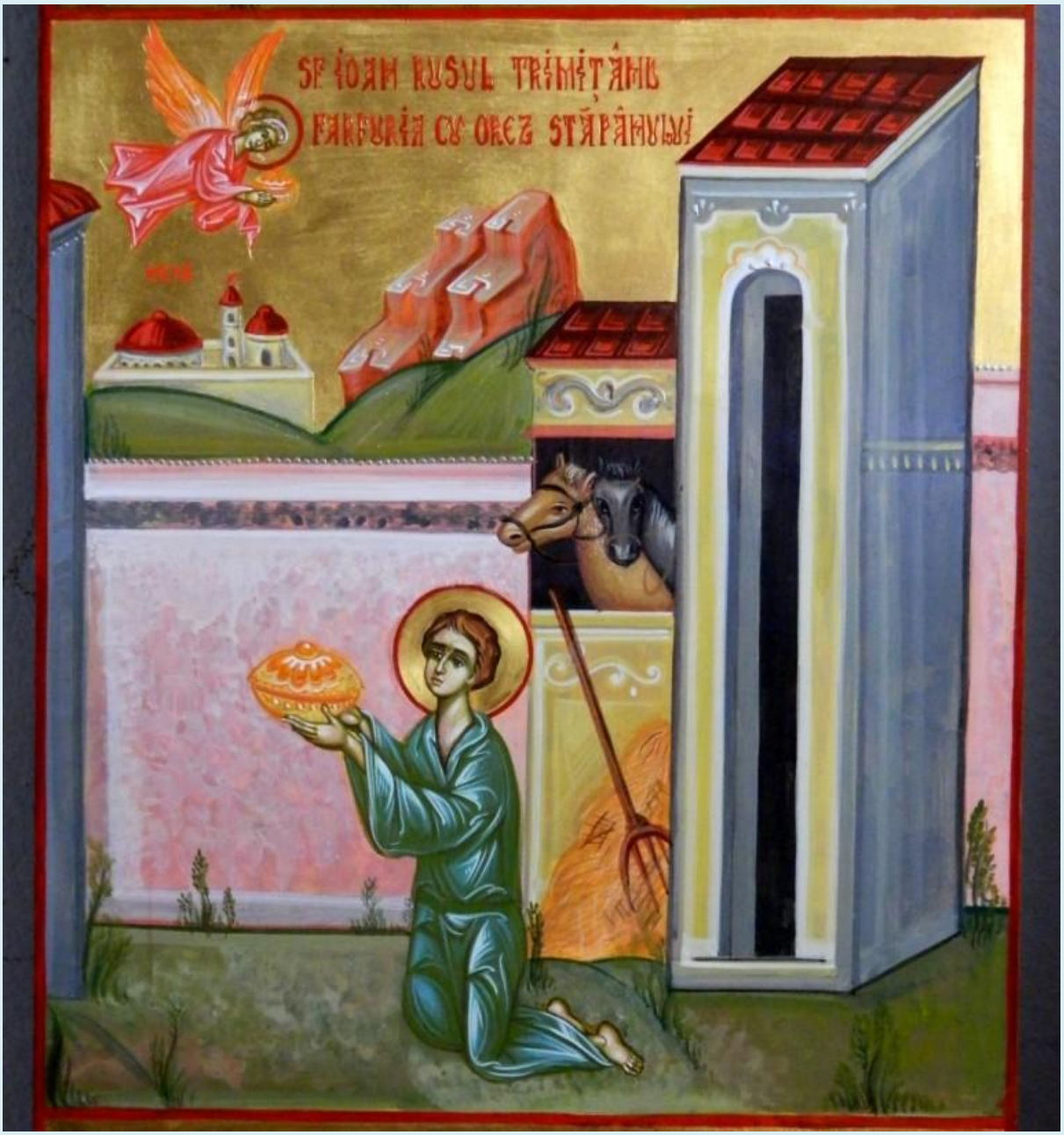
SF IOAN RUSUL TRIMITÂND
FARFURIA CU ORZ STĂPÂNULUI

ACORMIREA SFÂNTULUI
IOAN RUSUL

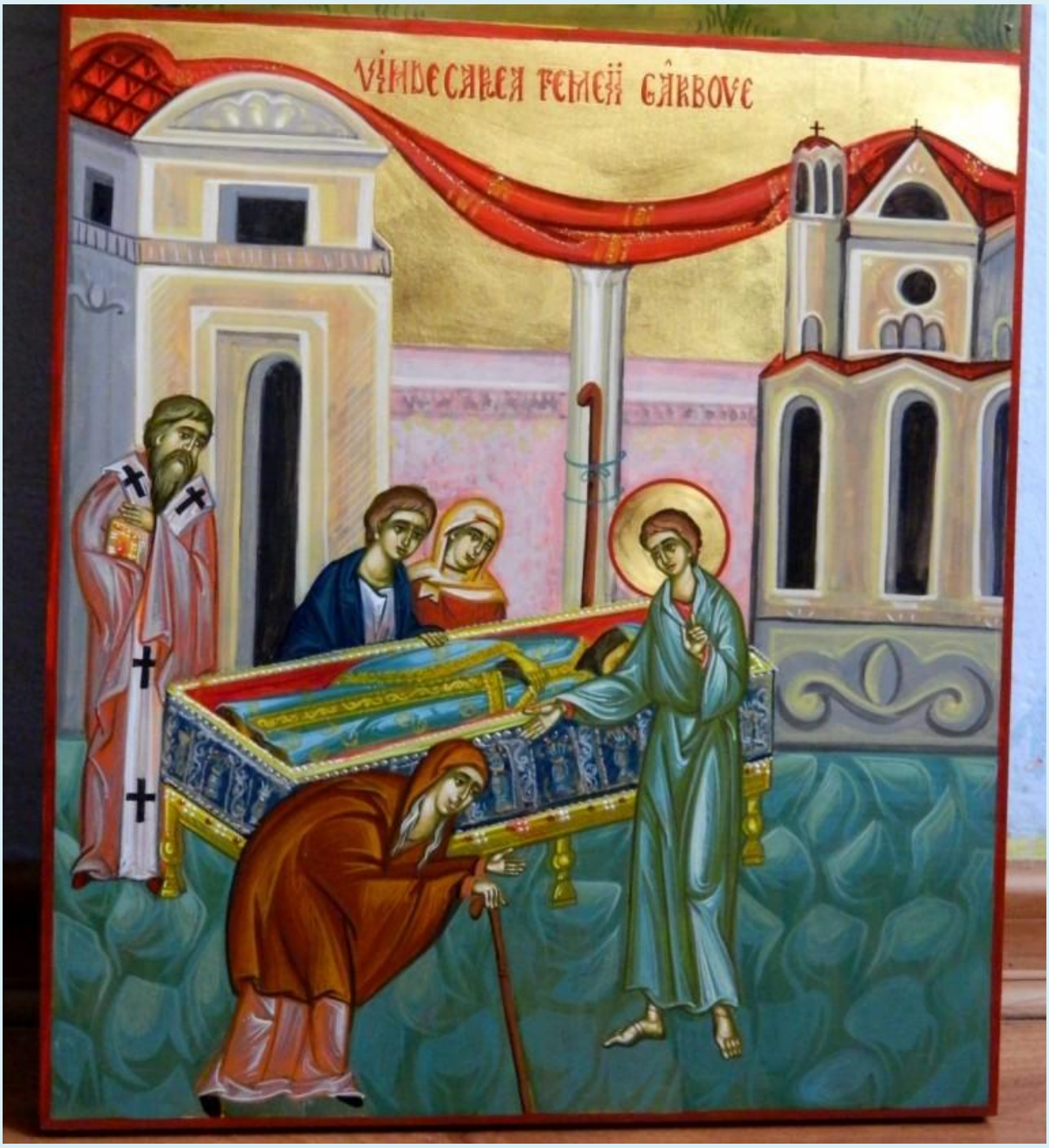
VINDECAREA FEMEII GÂRBOVE

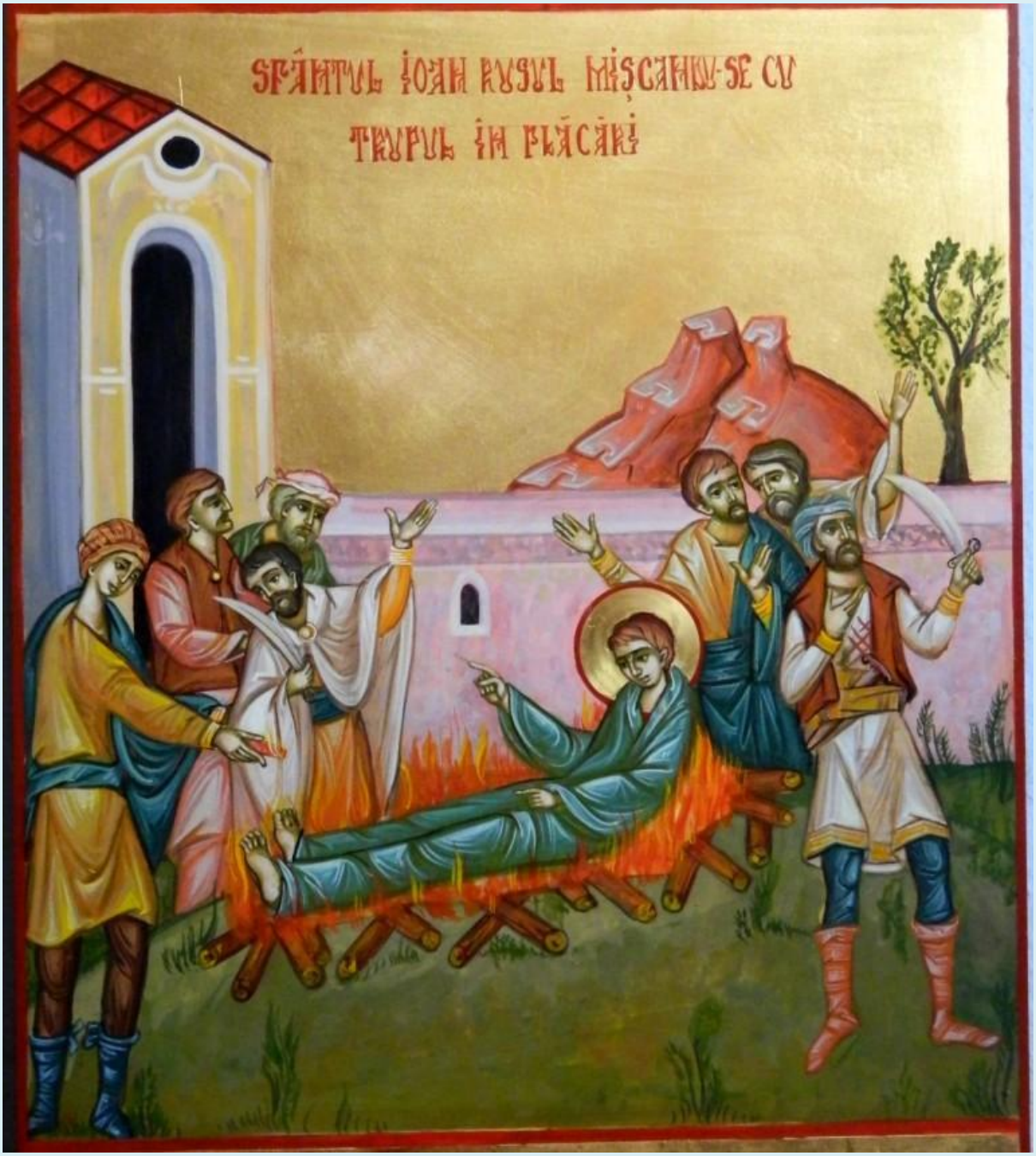
SFÂNTUL IOAN RUSUL MIȘCÂNDU-SE CU
TRUPUL ÎN FLĂCĂRI

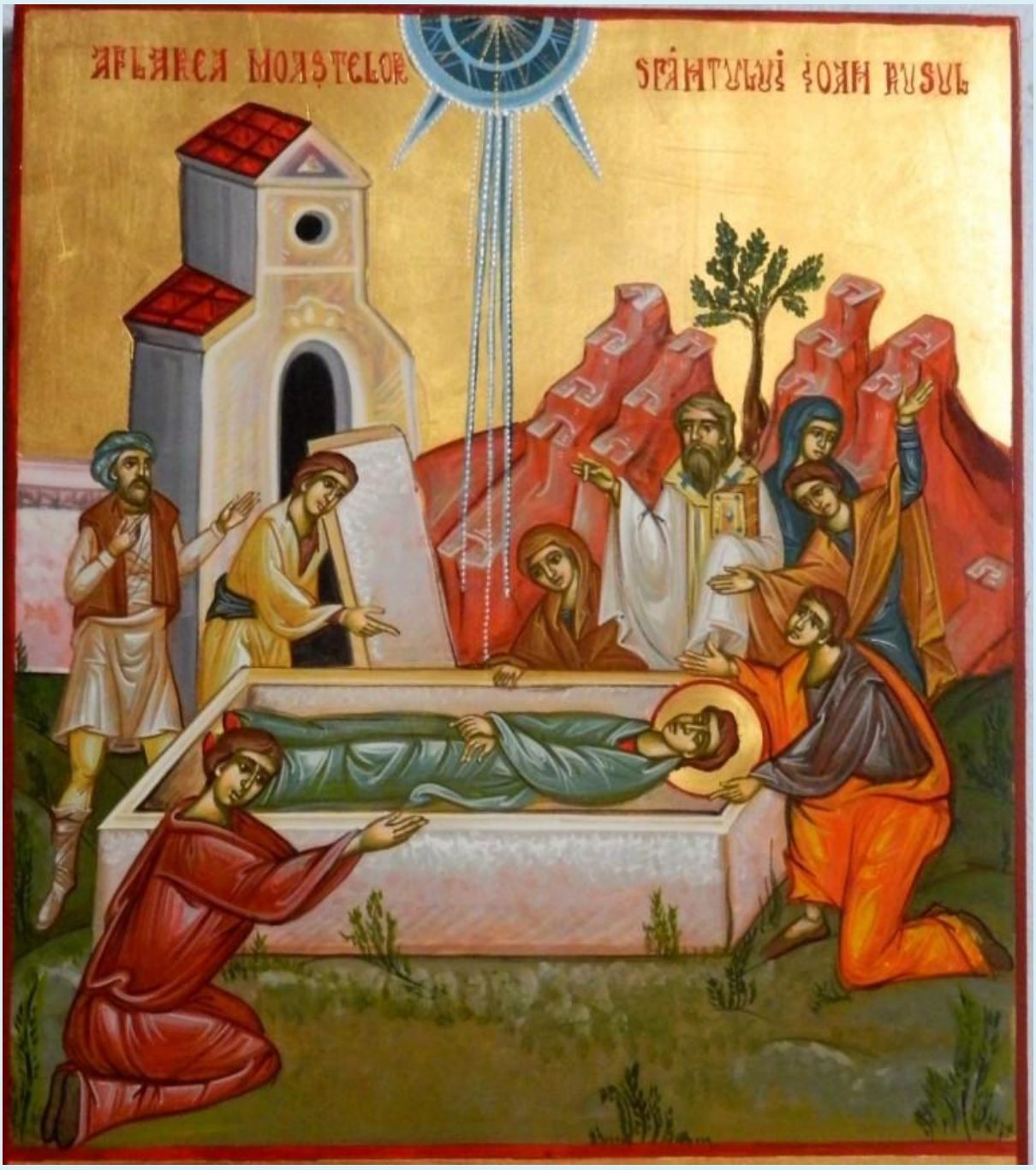
ARHIVA MOAȘTELOR
SFÂNTULUI IOAN RUSUL

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

65

Viața și Acatistul Sfântului Mărturisitor IOAN RUSUL

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la cerești lăcașuri, ține trupul tău neschimbat și după moarte, Sfinte Ioane, că tu, în Asia fiind dus ca un rob, întru răbdare te-ai unit cu Hristos. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Mărturisitor
Ioan Rusul

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-280-0

Icoane

Ὁ ἅγιος
ΙΩΑΝ
ΝΗΣ
Ὁ ΡΩΣΣΟΣ

SF.
IOAN
RVSVL
DĂRUIESTE-I
LUI DUMNEZEU
INIMA SI
DUMNEZEU ÎTI
VA OFERI
CERUL
evlaveia.ro

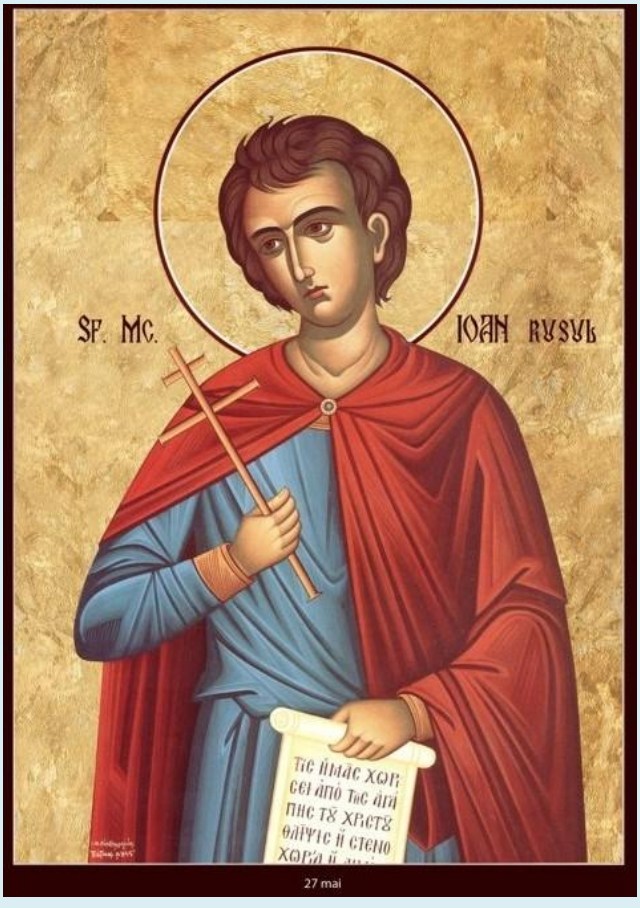
SF. MC.
IOAN RVSVL
27 mai

SFÂNTUL
MUCENIC
IOAN
RUSUL
Τίς ἡμᾶς χωρί
σει ἀπὸ τῆς ἀγά
πης τοῦ Χριστοῦ
θλῖψις ἢ στενο
χωρία ἢ

27 mai

Ὁ ἅγιος
Ἰωάννης
ὁ Ῥῶσσος
Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ θλῖψις ἢ στενο

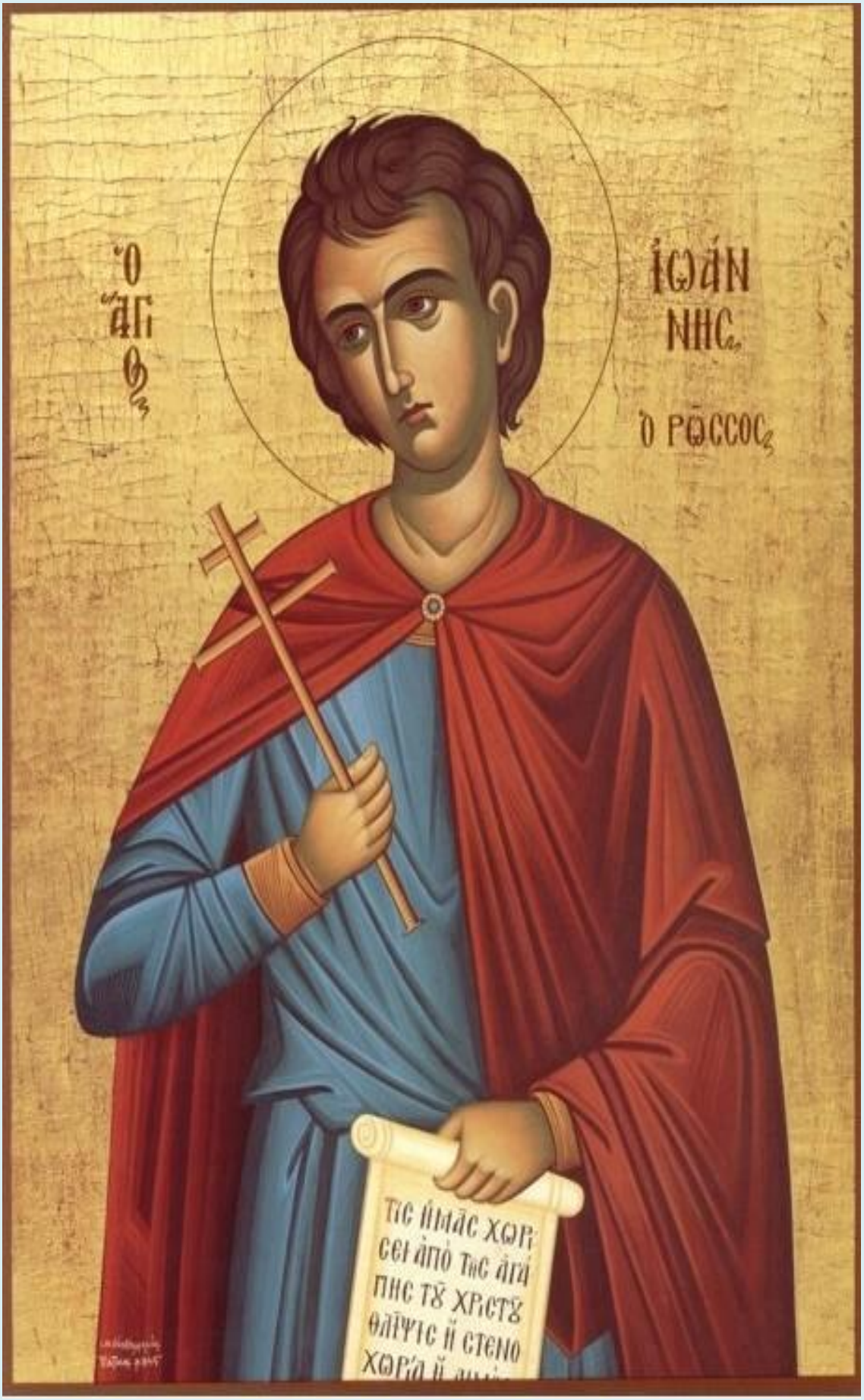
Ὁ ἅγιος
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ὁ ΡΩΣΣΟΣ
ΤΙΣ ΗΜΑΣ ΧΩΡΙ
CEI ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΓΑ
ΠΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΘΛΙΨΙΣ Η CΤΕΝΟ
ΧΩΡΙΑ Η

OAN
RUSUL

SF.
CUV.
IOAN
RUSUL

SF.
CUV.
IOAN
RUSUL
arta novatic
design

SF. IOAN RUSUL

SF. MC
IOAN
KUSUL

SAINT JOHN
THE RUSSIAN
SFÂNTUL
IOAN RUSUL

Sf. Mucenic
Ioan Rusul

Ὁ ἅγιος
Ἰωάνης
Ὁ Ρῶσσος
Alexandra Icons
χείρ
ἀλ. Κάουκι 2015

ΟΣΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο
ΡΩΣΣΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο
ΡΩΣΣΟΣ

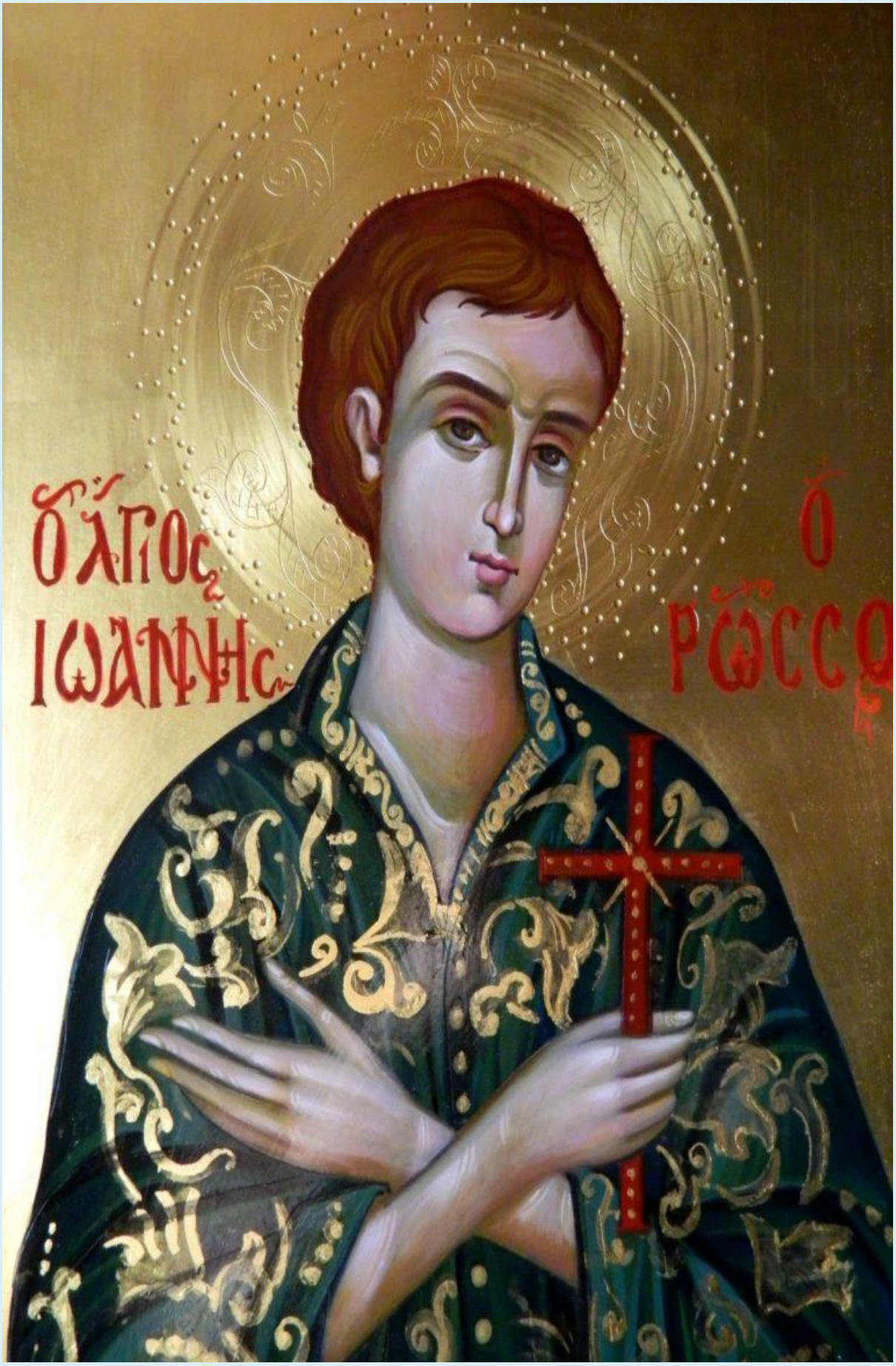
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο
ΡΩΣΣΟΣ

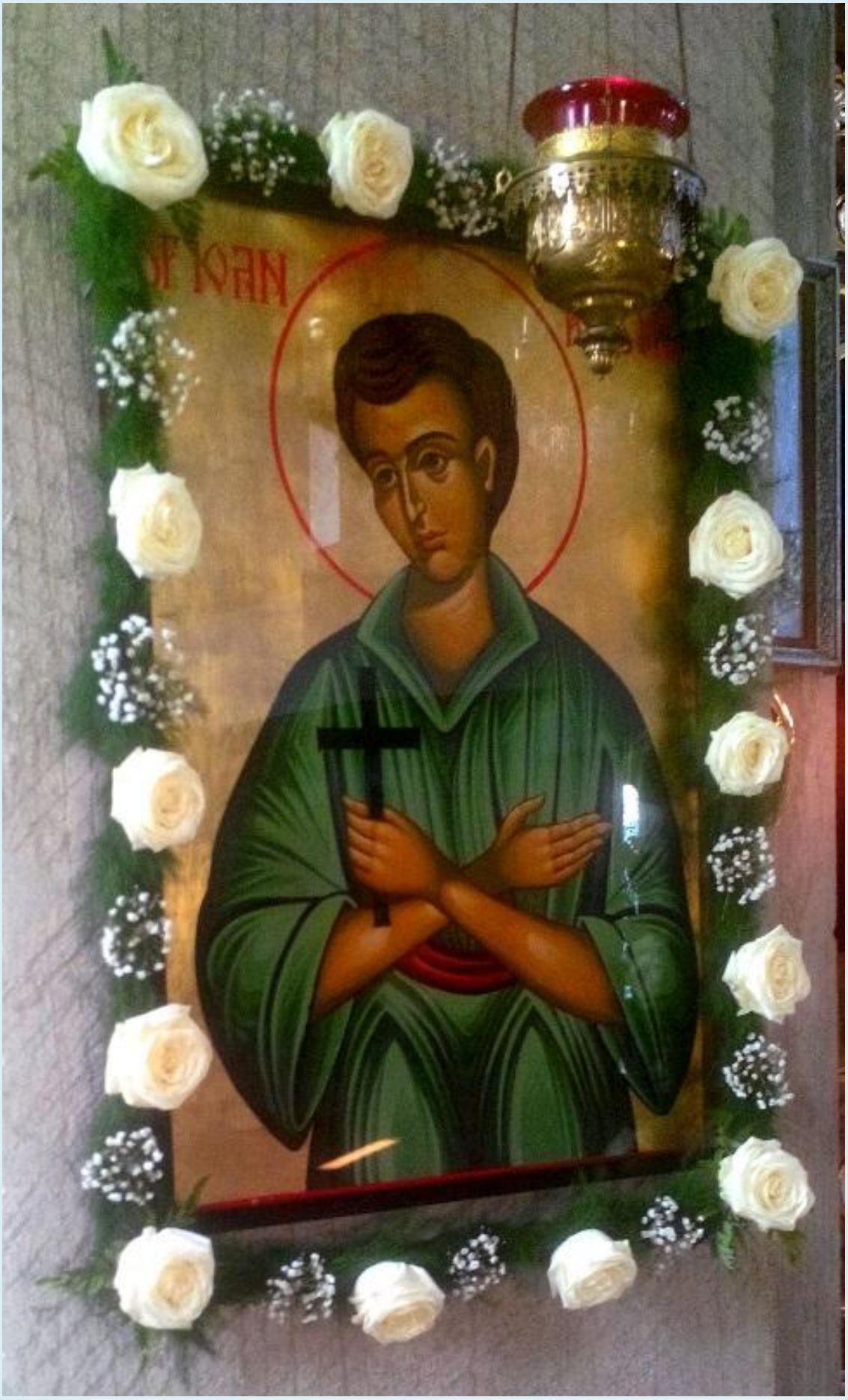

Ὁ ὅσι
ος
Ἰωά
ννης
ὁ ῥῶσ
σος

Copyright © 2008 Dositeea

IOAN
RUSUL

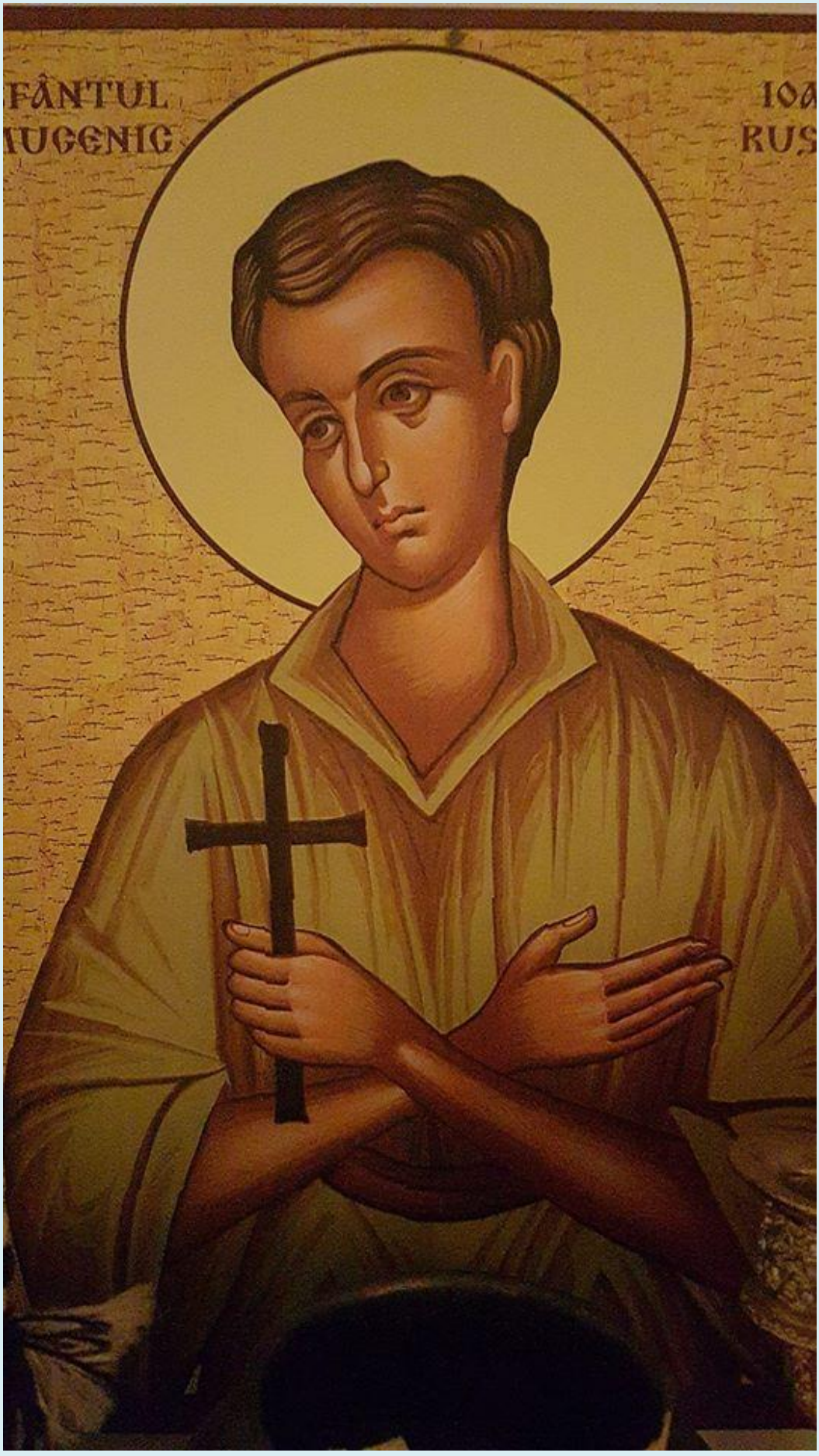
FÂNTUL
IUGENIC
RUS

Ο ΑΓΙΟΣ
Sr. ΙΩΗΝ
ΤΙΣ ΗΜΑΣ
ΧΩΡΙΣΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

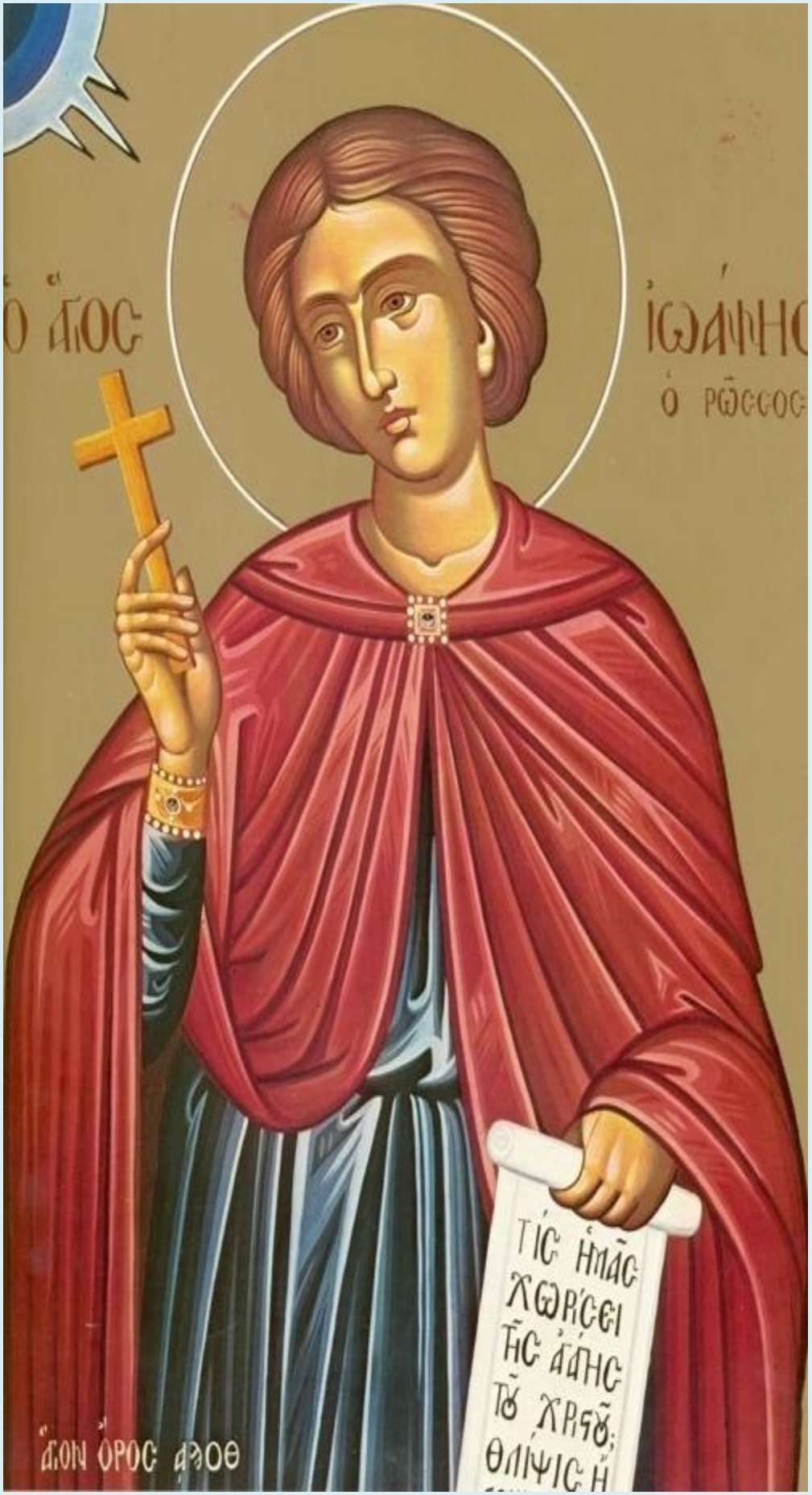
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΡΩΣΣΟΣ
ΤΙΣ ΗΜΑΣ
ΧΩΡΙΣΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ;
ΘΛΙΨΙΣ Η
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ

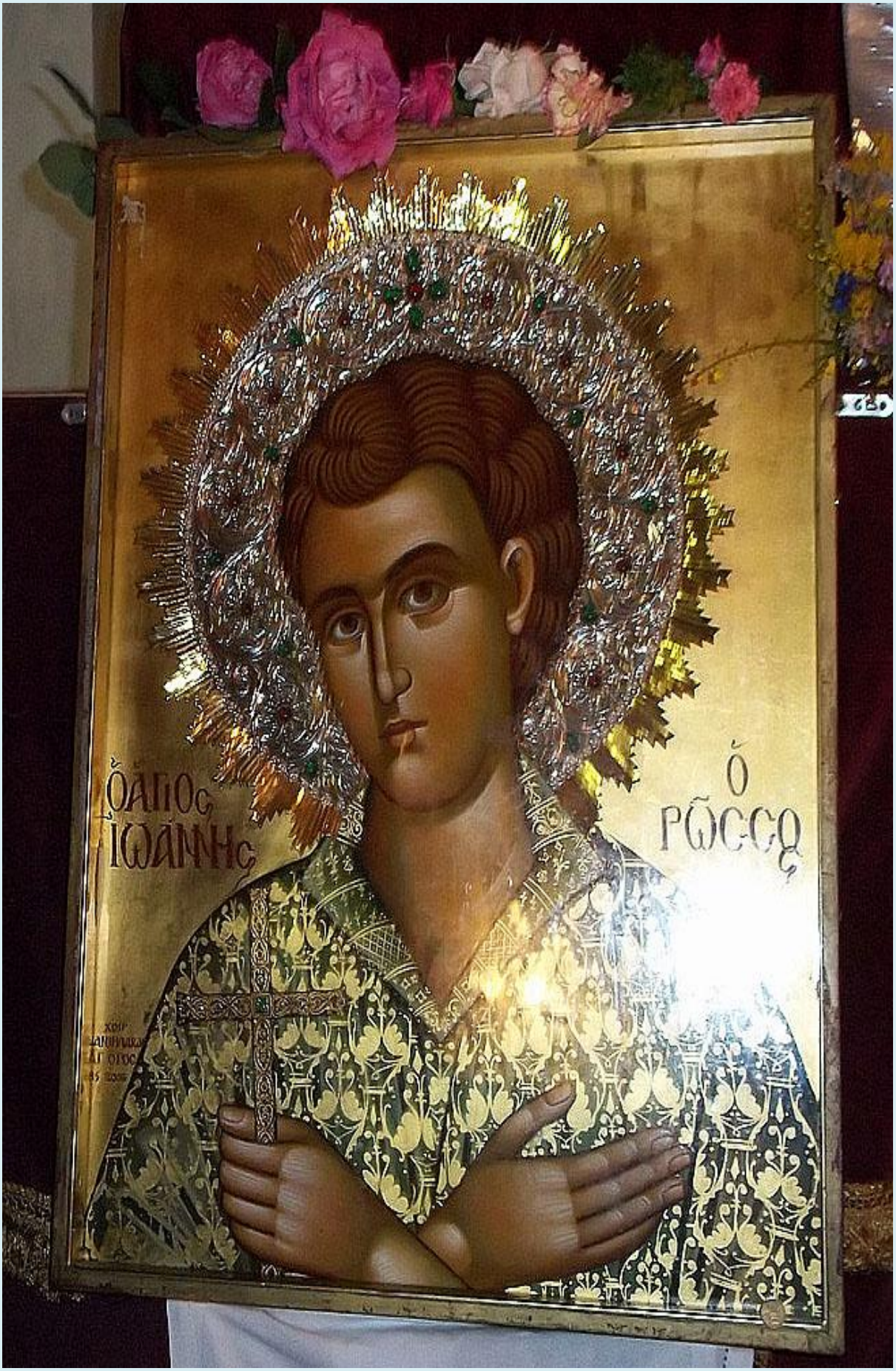
ΟΣΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο
ΡΩΣΣΟΣ

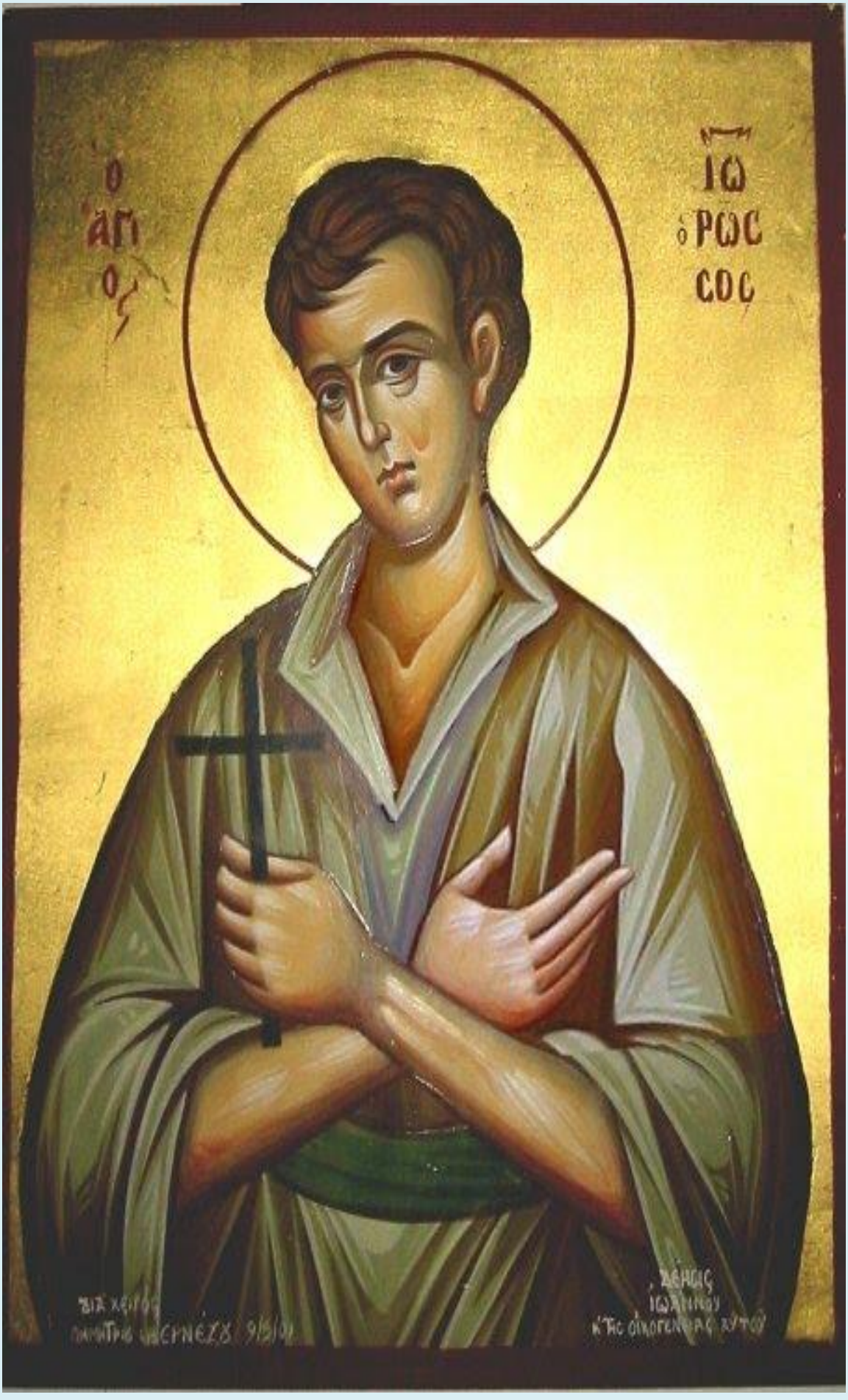
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩ
ΡΩΣ
COC

ΓΙΟC ΙѠΑΝΝΗC
Ο ΡѠCCΟC

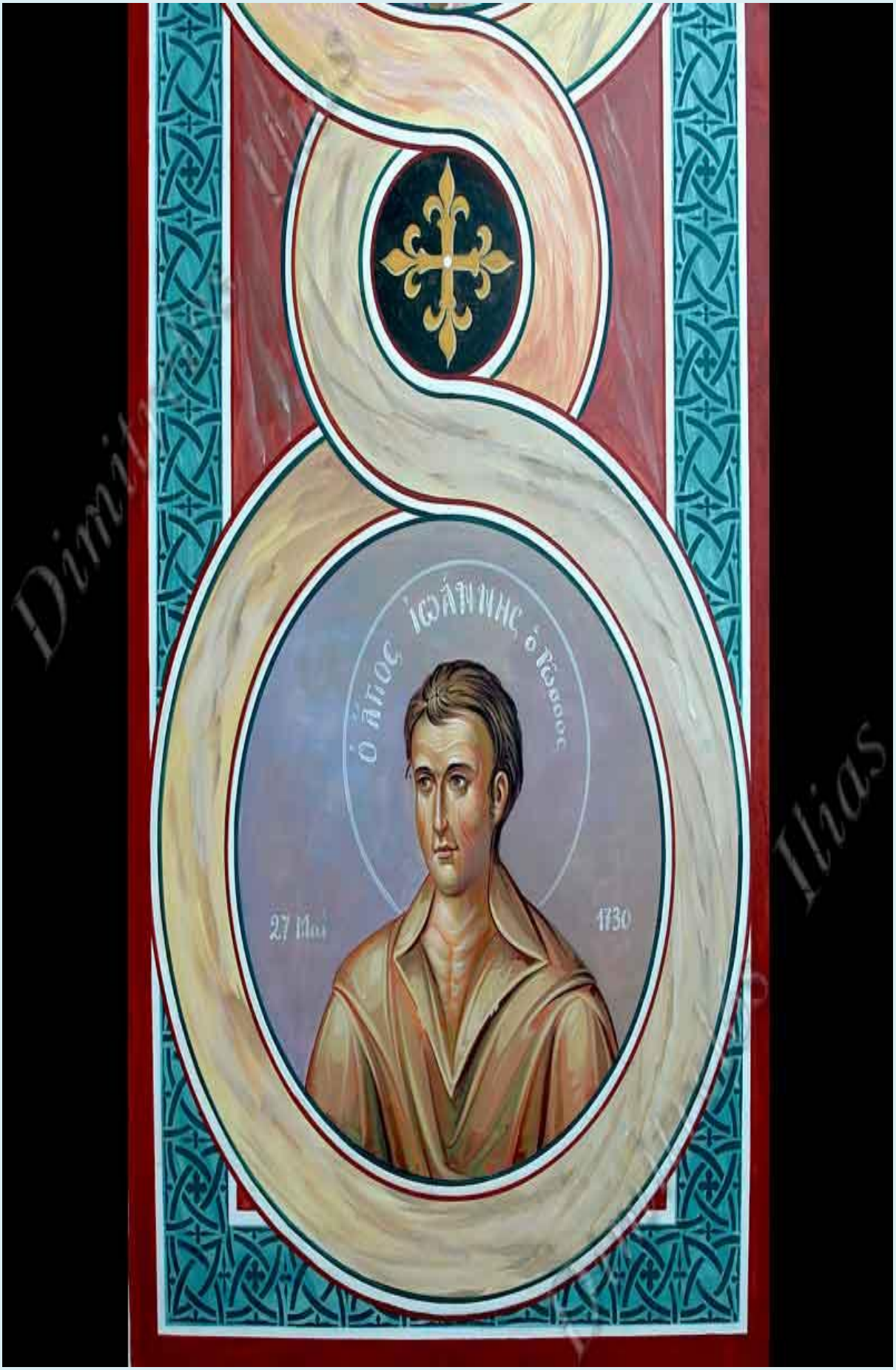
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νέος
27 Μαΐου
1730

SF. MC. IOAN RUSUL
„CINE NE VA DESPARTI PE NOI DE DRAGOSTEA LUI HRISTOS?”

SĂ. MUCENIC
IOAN RUSUL

Ο ΡΩΣΣΟΣ

eikonografos.com

SF
ÍOAN
RUSUL
SF
ÍULÍU
VETE
RA
NUL

ΟΑΓΙΟϹ
ΙϢΑΝΝΗϹ
Ο
ΡϢϹϹΟϹ

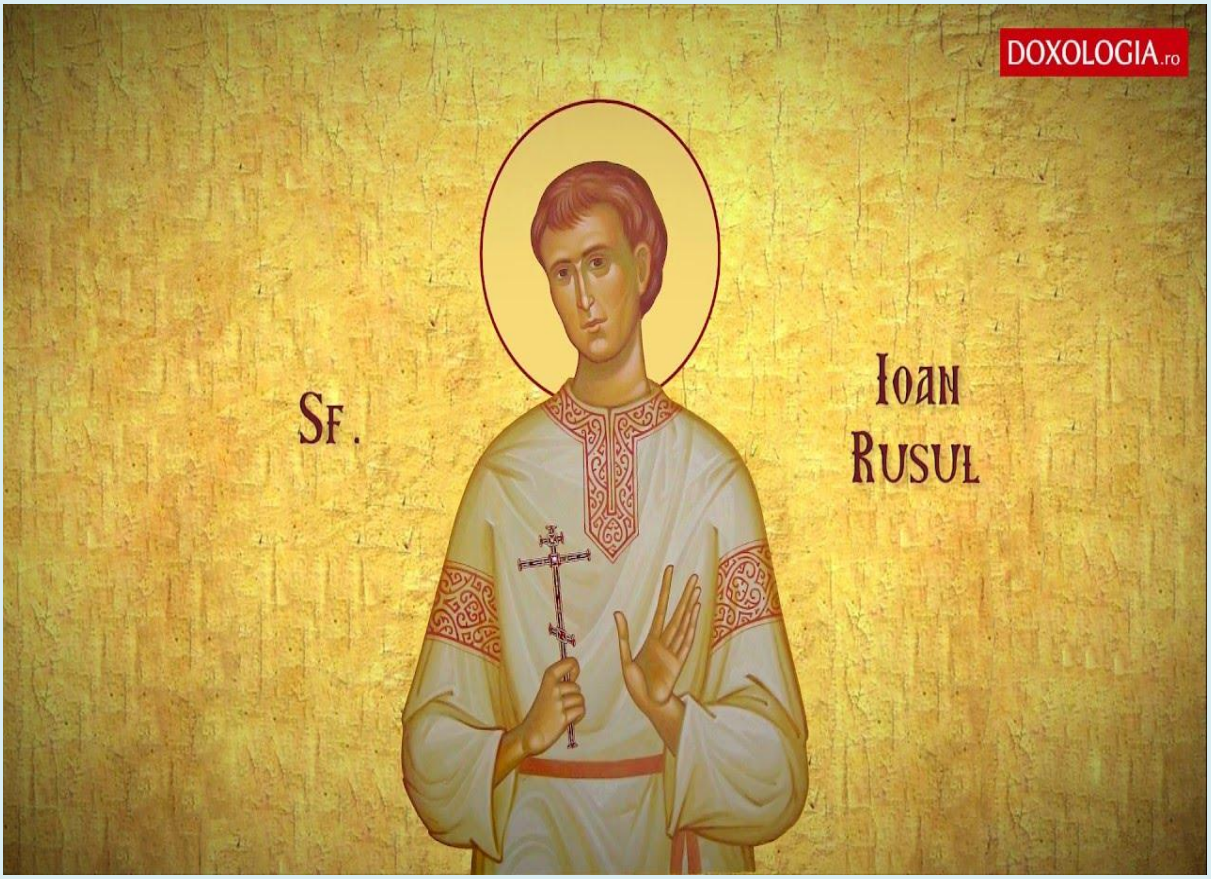
DOXOLOGIA.ro
SF.
IOAN
RUSUL

SF. MC
IOAN
RUSUL
SF. CUV.
PAISIE
AGHIORITUL

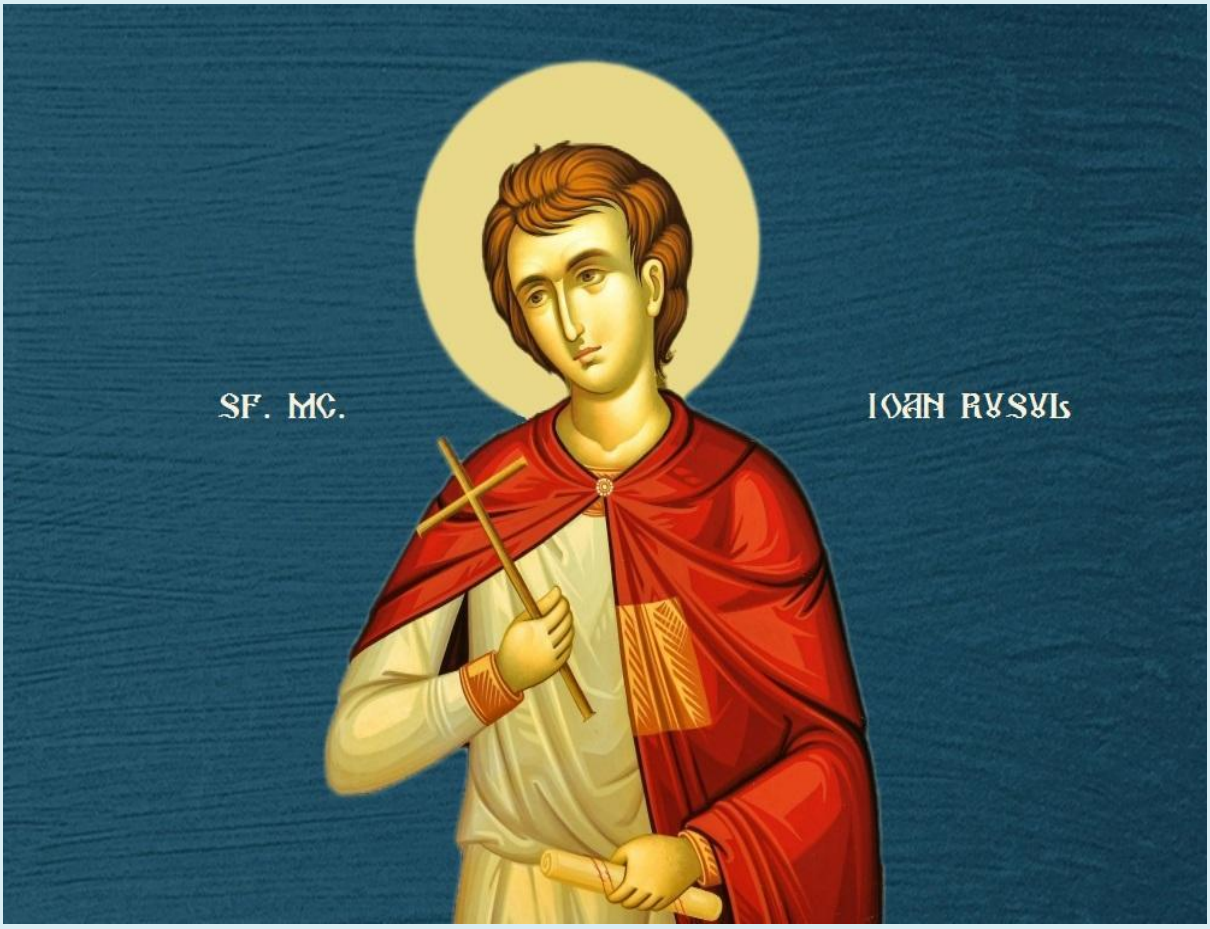
SF. MC.
IOAN RVSVL

SF. MC.
IOAN RVSVL

Mai

27

6 lucruri despre Sf. Ioan Rusul

- A fost soldat în armata rusă
- A fost luat prizonier de către tătari și vândut ca rob unui ofițer turc
- Dormea în același loc cu animalele pe care le îngrijea
- Își petrecea viața în post și rugăciune
- Cu ajutorul rugăciunii i-a trimis stăpânului său plecat la Mecca o farfurie cu mâncarea lui preferată
- Moaștele sale sunt în orașul Prokopi din insula Evia, Grecia

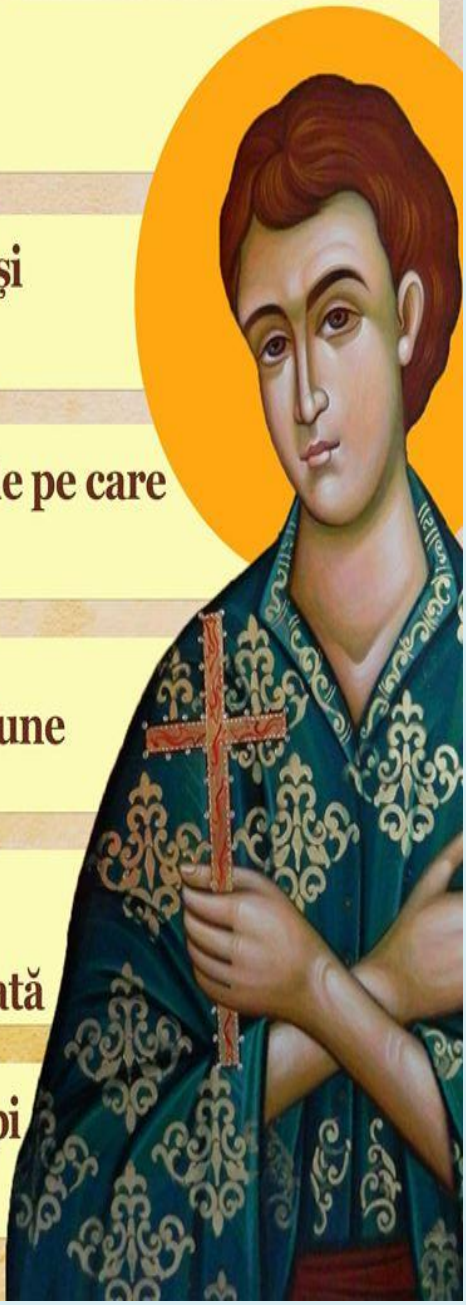

BASILICA.RO

Troparul Sfântului Ioan Rusul

27 Mai - Glasul 4

Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la lumea cea cerească, tine si după moarte, neschimbat, trupul tău, Sfinte. Căci tu în Asia ai fost dus prizonier si acolo te-ai unit cu Hristos, Ioane. Deci pe Acela roagă-l să mântuiască sufletele noastre.

Mărturisirea Sfântului Ioan Rusul

Dacă mă laşi liber în credinţa mea, îţi voi împlini cu sârguinţă poruncile; dacă mă sileşti să-mi schimb credinţa, mai degrabă îţi predau capul decât credinţa. Creştin m-am născut şi creştin voi muri.

Sfinte Ioane, ajută-ne să simţim în toate zilele vieţii noastre ocrotirea cerească!